

TEMPORADA 21/22

Epíleg

*Del llat. *epilōgus*, i aquest,
del gr. ἐπίλογος *epílogos*.*

*m. [LC] [FLL] Recapitulació,
conclusió, d'un discurs,
d'una obra dramàtica, d'un llibre.*

Institut d'Estudis Catalans
Diccionari de la llengua catalana
2a edició, 2007

III liure

L'*Epíleg* va néixer de la pandèmia com un exercici escrit d'autocrítica compartida amb paral·lelismes temporals socials i artístics. És impossible doncs, pel nostre tarannà, que no hi donem continuïtat.

Per arribar a aquesta segona entrega, hem viscut fins a sis onades de la pandèmia i s'hi ha sumat una guerra a Europa de la qual tot just ara comencem a patir les conseqüències. Aquesta Temporada 21/22 que mirava a l'Europa central i de l'Est, s'ha confós inesperadament amb la realitat. Cada acció artística i cultural ha esdevingut part indissociable de la realitat social que vivim. Gairebé deixem de ser mirall per convertir-nos en part intrínseca de la nostra societat. Una societat que de vegades té una tendència destructiva excessiva. Per això l'hem escoltada a consciència i estem aprenent que no volem que mai res torni a una normalitat que no va existir, i que potser els temps anteriors eren tenyits d'una inconsciència col·lectiva que a poc a poc també aprenem a corregir, potser de vegades amb massa lentitud, però amb el convenciment de la necessitat de continuar constraint el present.

En poc més de tres anys, el Lliure s'ha tornat a situar com a teatre de referència internacional per on passen els millors artistes d'arreu. A l'*Epíleg* hi trobareu tots els seus rasons. I volem continuar donant-los espai i obrir constantment la possibilitat del risc en les creacions apostant clarament pels processos artístics que demanen altres temporalitats. Hem estat agosarats i en volem continuar sent.

La programació del Lliure és la d'un teatre públic en una ciutat que, de vegades, menysté en excés l'equivocació quan l'hauríem d'aplaudir com a valentia i com a motor del talent creatiu que ens envolta, que és molt i que els epílegs acaben descobrint.

Juan Carlos Martel Bayod
Director de la Fundació Teatre Lliure
– Teatre Públic de Barcelona

SETEMBRE

18

Presentació de la Temporada 21/22 del Teatre Lliure.

19

Erupció del volcà Cumbre Vieja a l'illa de La Palma.

20

La Comunitat de Madrid elimina les restriccions horàries i d'aforament a teatres, auditoris, sales de cinema i oci nocturn.

Rússia Unida, el partit de Vladímir Putin, guanya per majoria les eleccions parlamentàries a la Duma.

22

El Liceu inaugura la temporada del 175è aniversari amb *Ariadne auf Naxos*.

El principal adjuntat del president ucraïnès surt il·lès d'un atemptat.

25

La directora romanesa Alina Grigore guanya la Conxa d'Or del Festival de Donostia amb *Blue Moon*.

Mor el periodista Antonio Franco, director-fundador d'*El Periódico*.

26

Ajustat triomf del SPD a les eleccions generals d'Alemanya.

28

L'executiu aprova el nou pla aeroportuari sense l'ampliació de l'aeroport d'El Prat.

29

Bonus Track
creació i direcció
Carol López

Una jutgessa allibera Britney Spears del control patern.

Crisi de carburants al Regne Unit. El govern demana ajut a l'exèrcit per a la distribució.

30

Exposició Slèvia
(Gràcia)

**Residències creatives d'intercanvi:
On són els forats?**
amb Calvin Ratladi i Joan Solé

Reducció rècord de l'atur interanual al setembre: 74.000 aturats menys.

1

El Ministeri d'Hisenda anuncia que Catalunya rebrà 2.052 milions dels fons de cohesió europeus.

Baròmetre *Juventud y género* del Centro Reina Sofía: el 20 % dels homes d'entre 15 i 29 anys nega l'existència de la violència de gènere.

3

Papers de Pandora: es filren quasi 12 milions d'arxius de 14 despats d'advocats especialitzats en paradisos fiscals.

4

Premis Max al millor espectacle: *El bar que se tragó a todos los españoles* d'Alfredo Sanzol.

**Escola de pensament:
Qui dibuixa les nostres escenes de vida?**
convidats
Javier Argüello i Tanit Plana

**És una visió optimista de la vida pensar que sempre hi ha un *bonus track*?
Ens falta il·lusió ara?**

Carol López – Bonus Track

L'única cosa que compta és el que tu vols fer, no el que dictamina la societat, que d'altra banda es transforma constantment. Ara no hi ha res segur, ni la feina, ni l'allotjament... Per tant, sigues fidel al que tu sents i desitges.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

**ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 1
Qui dibuixa les nostres escenes de vida?**

Javier Argüello

Potser no es tracta de qui tria o dibuixa les escenes de la nostra vida, sinó de quines podem dir que són les escenes que reconeixem com a visibles, com a existents. Per exemple, el no-futur o aquesta imposició creixent que l'apocalipsi és l'escena total del nostre present, tant si som privilegiats i podem crear les nostres illes d'autoprotecció com si estem exposats a les migracions climàtiques o la manca de recursos. Allò que s'ha imposat com a escena, no com a relat compartit sinó com a escena única del nostre temps, i que ens situa en les nostres diferències socials, geogràfiques i, fins i tot, en les nostres posicions ideològiques al respecte, és que l'apocalipsi és l'escena inqüestionable. Com passa això? I com es desfà? Per això us preguntau com trenquem aquestes autoevidències que invoquen dades. I en part és cert que hi ha elements evidents d'esgotament, d'esgotament material, de devastació activa de determinats elements del món, i també de la civilització que ens ha portat fins aquí. I això que té molts trets objectius acaba generant una escena única, i en aquest cas, totalitària damunt les nostres vides, que és: som en temps d'apocalipsi.

Tanit Plana

Jo no ho veig així. Perquè és com que assumeixes que el cicle existeix, i que el relat existeix: l'apocalipsi existeix. Ni et qüestiones si existeix o no. I jo no hi estic d'acord. La meva posició, des de la fotografia –que ja em sembla prou feina– és qüestionar si això és real o no. Què més podem fer i com podem obrir esquerdes, esquerdar aquesta superfície llisa i brillant. I l'apocalipsi també pot ser així. De fet, ho és prou. I precisament podem ensenyar arrugues i trencar aquestes superfícies que sembla que acaben assumint fàcilment que són la veritat. Quan dius que som al final del cicle, jo no sé ni si el cicle existeix. Com el gènere. Hi havia una cosa inqüestionable que era el gènere i el gènere no existeix. I el cicle, existeix?

7 Premi Nobel de Literatura per a l'escriptor tanjà Abdulrazak Gurnah.

Repte de Polònia a la UE: el Tribunal Constitucional polonès dictamina que la legislació pròpia preva sobre l'europea.

8 Inauguració del festival Temporada Alta amb *L'oncle Vanya*.

9 Premi Nobel de la Pau per als periodistes Maria Ressa, fundadora del portal *Rappler*, i Dmitri Muràtov, director-fundador del diari *Novaia Gazeta*.

10 L'escriptor argentí César Aira, Premi Formentor 2021.

11 Una turba neofeixista ataca a Roma la seu de la CGIL, el principal sindicat italià, després d'una manifestació negacionista de la COVID.

12 Atac informàtic greu a la UAB que afecta tot l'entorn virtual de la universitat.

13 La taula: *Tradició, fe i espiritualitat* amb Denise Duncan

14 *Aquell dia tèrbol que vaig sortir d'un cinema de l'Eixample i vaig pensar en convertir-me en un om*
Les verges suïcides, 20 anys després dramaturgia Eleonora Herder direcció Alícia Gorina

LA TAUЛА – SESSIÓ 1 Com es viu el silenci?

Denise Duncan – *Tradició, fe i espiritualitat*

Suposo que quan el format és el debat, l'última cosa que t'esperes és la contundència de la no paraula. Encara menys per a algú com jo, que fa anys que vaig a la recerca de la precisió del mot, tant com a dramaturga com a directora. Per a mi, de fet, la paraula és primordial. Ha estat sempre amb mi, l'he estimada sempre. *Primer va ser el verb*, diuen. [...] En acabat, penso: avui has tingut una cita amb el silenci. Per ara crec que entre el silenci i jo només hi haurà un rotllo, jo segueixo enamorada de les paraules, però confesso que quan penso en el silenci... sento una altra vegada aquest calfred. Qui sap, potser un dia em divorciï de la necessitat d'eloquència i em permeti aparellar-me amb aquest altre. Diuen que el silenci et fa somriure molt, que t'enamora encara que primer et faci sentir a la vora de l'abisme. Diuen que qui ho prova... acaba repetint.

© Silvia Poch

Què t'interessa de l'adolescència?

Eleonora Herder – *Aquell dia tèrbol que vaig sortir d'un cinema de l'Eixample i vaig decidir convertir-me en un om*

M'interessa la totalitat i la intransigència amb què es viu cada moment en aquesta edat. La il·lusió que pot ser possible una vida sense conessions. Al setembre, per exemple, a Alemanya hi va haver set adolescents que van acampar davant de l'edifici del Reichstag (el parlament alemany) protestant en contra dels programes electorals dels principals partits polítics, dient que no feien prou per protegir-nos de l'escalfament global i salvar el planeta per a les generacions futures. Van començar una vaga de fam que no s'acabaria fins que els candidats dels partits no es reunissin amb ells. Vaig llegir-los algunes entrevistes: la determinació en les seves paraules era enlluernadora. El que deien era tan simple i tan evident: si no parem d'explotar el planeta ara mateix ens en anem tots a passeig.

Un altre aspecte que m'interessa de l'adolescència és que tot estiguï per definir. Les categories d'identitat són permutable. Avui soc dona, demà decideixo ser home, demà passat unicorn; em llevo jueva i me'n vaig a dormir musulmana; ara m'agraden les noies, després els nois i demà passat les persones no binàries. No soc ni d'aquí ni d'allà. Soc un estat no aliat. Quan sento els discursos identitaris dels últims anys penso: potser com a societat ens vindria ser una mica més adolescents.

© Silvia Poch

15	Conferència performativa: Essence of Poland creació Wojtek Ziemilski creació de l'aroma Andreas Wilhelm dramatúrgia Sodja Zupanc Lotker La Generalitat obre els espais culturals al 100 % de l'aforament.	16	Viu Montjuïc! El parc de la cultura: Ciutat dormitori dramatúrgia Pau Masaló Llorà i Irena Visa direcció Pau Masaló Llorà 18 Workshop internacional: Pensant amb coses	19	Facebook anuncia la contractació de 10.000 treballadors europeus per desenvolupar el metavers, el seu univers virtual.	20	Inauguració del museu Munch a Oslo. Un projecte de l'arquitecte madrileny Juan Herreros.	22	Trilogia del lament: La caiguda d'Amlet (o La caiguda de l'ac) a partir de <i>Hamlet</i> L'Empestat a partir de <i>La tempesta</i> autoria Jordi Oriol direcció Xavier Albertí Indi Gest	23	Pallassos sense fronteres: Auch! d'Abraham Arzate	24	BCN dibuixa: Poesia visual culinària (dibuix i escena) amb David Ymbernon	25	Oficina de Dades del Ajuntament de Barcelona (OMD): baixada del 3,6 % de la renda dels barcelonins per la COVID el 2020. Cop d'Estat al Sudan.	26	El Tribunal Constitucional anula el mètode de càlcul de l'impost de plusvalua municipal. 2.500 milions d'euros, en qüestió. El Consell de Ministres aprova una inversió inicial de 22 milions d'euros per instal·lar a Barcelona el primer ordinador quàntic del sud d'Europa.	27	Trilogia del lament: La mala diċċiō a partir de <i>Macbeth</i> autoria Jordi Oriol direcció Xavier Albertí Indi Gest Inauguració de les dues jornades del Sónar tardor de Barcelona.	28	José María Merino, Premi Nacional de les Lletres Espanyoles. Neix Meta: Mark Zuckerberg rebateja Facebook.
----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	---	----	---	----	---	----	---	----	--	----	---

CONFERÈNCIES PERFORMATIVES - SESSIÓ 1

Creus que la nostàlgia és una essència inevitable o fonamental?

Wojtek Ziemilski - *Essence of Poland*

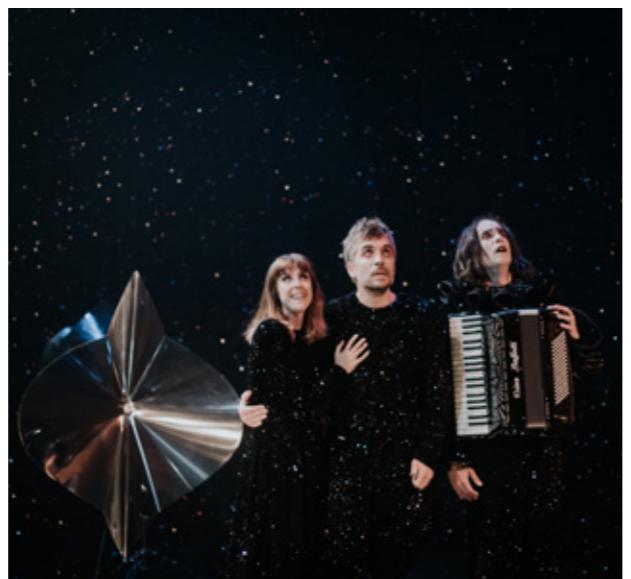
Oh, com odio la nostàlgia! La paraula polonesa és *tęsknota*, que vol dir estar *trist per alguna cosa que falta*. Miro per la finestra i els colors són: blanc brut, gris, beix, crema i diferents tons de marró. Som a la tardor, l'escola acaba de començar i el meu record d'infantesa és tornar a casa de l'escola a les fosques. Aquest pensament trist conté la idea que una vegada hi va haver una primavera. D'alguna manera em fa vergonya admetre-ho. I això és perquè reclamo una identitat diferent per al meu país, que pot ser multicolor i fresca, sorprenent i plena de llum solar. Però com pot ser, amb aquest paisatge, amb aquesta vista? O potser la vista no ho és tot, al capdavall. Vaig passar cinc anys a Portugal, on el sol i els colors, les platges i el vi no els van impedir de tenir la seva saudade, la forma local de *tęsknota*. Com és possible? Què havia passat? Em vaig adonar que la metafísica d'una identitat nacional va molt més enllà de la vista de la finestra. Sempre pots haver-hi alguna cosa que trobes a faltar.

L'altra obvietat que he de tractar: jo mateix soc increïblement nostàlgic! Sento un anhel absurd per un passat al qual no tinc accés. Queda com una ferida en el meu present. És el forat de la meva identitat el que em curta i circuita amb el passat. Està molt arrelat a la meva manera de ser. I és problemàtic: avui la tradició i el patrimoni només poden ser sospitosos. La nostàlgia és una manera d'afrontar un present amb el qual tenim un problema. I és un plaer pervers.

Sí, és una paradoxa. No té cap sentit racional i per això és fantàstic per a l'art. L'experiència estètica té això, et porta a un lloc on no necessàriament creies que anàveu. Així doncs, sembla un gran espai per submergir-se de cap en la paradoxal necessitat de nostàlgia. I quina millor manera de fer-ho que amb una olor! Una cosa tan fugaç, tan efímera, que sembla estar saturada de nostàlgia. Tanmateix, aquesta nostàlgia necessita seduir-te. El passat només té sentit si fa bona olor.

© Albert Ibáñez

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Per què aquesta fascinació per la fragilitat dels significats i els malabarismes etimològics?

Jordi Oriol - *Trilogia del lament*

En un món on els juraments ja no tenen valor, on les promeses (electoral) ja no signifiquen res, on la paraula ja no es compleix i les promeses ja es fan només per trencar-se... seria bonic veure com el llenguatge recupera el seu poder, així com els diners, la fama i una arma carregada són poder. Imagineu un món on ningú pogués prendre's cap paraula a la babala. Que, de sobte, produïssin l'efecte d'allò que el seu significat vol significar. Imagina un món on les paraules poguessin fer més mal que els pals i les pedres, més sang que les dagues i les bombes. Aqueles paraules no dites serien mines sense detonar. Aqueles dites, terribles cràters desoladors. Els ganivets i les pistoles podrien fer mal, però haures de vigilar què dius. Ara imagina tot un poble armat. Imagina't tot un poble irat, enrabiat i armat fins a les dents de paraules. Un exèrcit desbocat de poetes. Imagina les conseqüències d'una manifestació. La sang que correria per un simple eslògan, unes declaracions o un tuit mediocre. Adéu a la innocència. Adéu als eufemismes... i les metes... fora.

Però imagina't ara que, al mateix temps, les paraules poguessin salvar-nos. Preservar-nos del mal, desfogar-nos buidant el pap i traient la merda. Imagina't tirar floretes i germinar un camp de primavera. Omplir-nos de felicitat. Imagina't flotar de plaer, volar d'alegria i morir-te de gust. Imagina. Ara digues: "uau!". Digues: "iéa!". Digues: "Asereh!". I: "ha!, de hé!, de hebe tu de hebere seibiunouva, mahavi an de bugui an de güididipí!".

Al món on vius, però, poc importa què dius... sinó com ho dius.

OCTUBRE

29 Obre el Saló del Manga de Barcelona amb públic presencial.

30 El G-20 ratifica a Roma l'acord mundial per introduir un impost global de societats a les multinacionals d'un mínim del 15 %.

NOVIEMBRE

31 Algèria tanca el gasoducte Magreb-Europa que passa pel Marroc. Rècord d'afiliació a la Seguretat Social i caiguda de l'atur.

1 Persones amb test negatiu o vacunades ja poden viatjar als EUA. El preu del gas repunta un 15 % per l'escàs flux procedent de Rússia.

2 El món supera els 5 milions de morts per la COVID. Facebook anuncia que esborrarà les dades de reconeixement facial de mil milions d'usuaris.

3 Inauguració a Barcelona de la primera edició del nou Festival 42 dedicat a la literatura fantàstica.

4 L'artista cubana Tania Bruguera guanya el Premi Velázquez d'Arts Plàstiques.

6 Reobre el túnel de la plaça de Les Glòries de Barcelona.

7 El metro de Barcelona arriba a la Zona Franca.

8 Xavi Hernández, nou entrenador del Barça. Aprovat el Reial Decret que dota amb 20 milions la cocapitalitat cultural i científica de Barcelona.

9 Escola de pensament: Escenaris de la paraula captiva convidats Daniel Gamper i Lídia Pujol

10 La caixa del Lliure: Teatre Caca. Dulce introducción al caos idea i direcció David Espinosa Suspensió de les funcions de La mala dicció.

Cristina Peri Rossi, premi Cervantes de literatura.

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 2 Quins són els escenaris de la paraula captiva?

Daniel Gamper

La meva tesi, que podríem dir que és fracassada, al final acabava amb una cita de Nietzsche, perquè anava sobre Nietzsche i Heidegger. I deia: "Només deixarem de creure en Déu quan abandonem la gramàtica". La gramàtica com a subjecte, verb, predicat i amb algú que sigui la causa de les accions. Et vas remuntant a les causes i al final hi hauria Déu. I també ve a expressar que això que tu dius que estem com atrapats; en algun moment alguns usen l'expressió "la teranyina". El mateix Nietzsche en un dels seus escrits juvenils, un dels més citats, *Sobre veritat i mentida en sentit extramoral*, també renega íntegrament del llenguatge. El llenguatge no ens porta cap a la realitat, sinó que el llenguatge falseja una realitat perquè la fixa i ella és fluida.

Lídia Pujol

El meu primer disc en solitari nega la paraula: "Vull construir comunicació sense haver de passar per les paraules". I aquest és el meu primer repte. Vull expressar allò que per mi és important, que és infinit, o què són aquestes paraules que m'inviten i m'orienten, que serien l'amor, la llibertat, la solidaritat, la dignitat; què és això de ser un mateix, l'aventura de ser persona. A mi, les paraules sempre em semblaven insuficients i sempre es quedaven d'una manera que... Tot el que deies abans: que són eines que poden ser de mentida, de traïció o de buit.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Per què aquest títol?

David Espinosa - Teatre Caca. Dulce introducción al caos

"Teatre caca" és el que sempre els deia als meus fills de manera irònica, per 'espantar-los' dels escenaris. *Dulce introducción al caos* és el títol d'una preciosa cançó d'Extremoduro que té una cosa molt bàsica, que em semblava molt apropiada per als més petits. Jo crec que aquesta barreja marca el to de la peça: una cançó de rock transgressiu, alguna cosa que no està pensada específicament per a ells però que els pot incloure en la seva puresa i bellesa, i que trencà les convencions d'allò que han de veure o escoltar, d'allò infantil, i una frase provocativa, una mica gamberra, que porta molta ironia en torn del teatre més experimental.

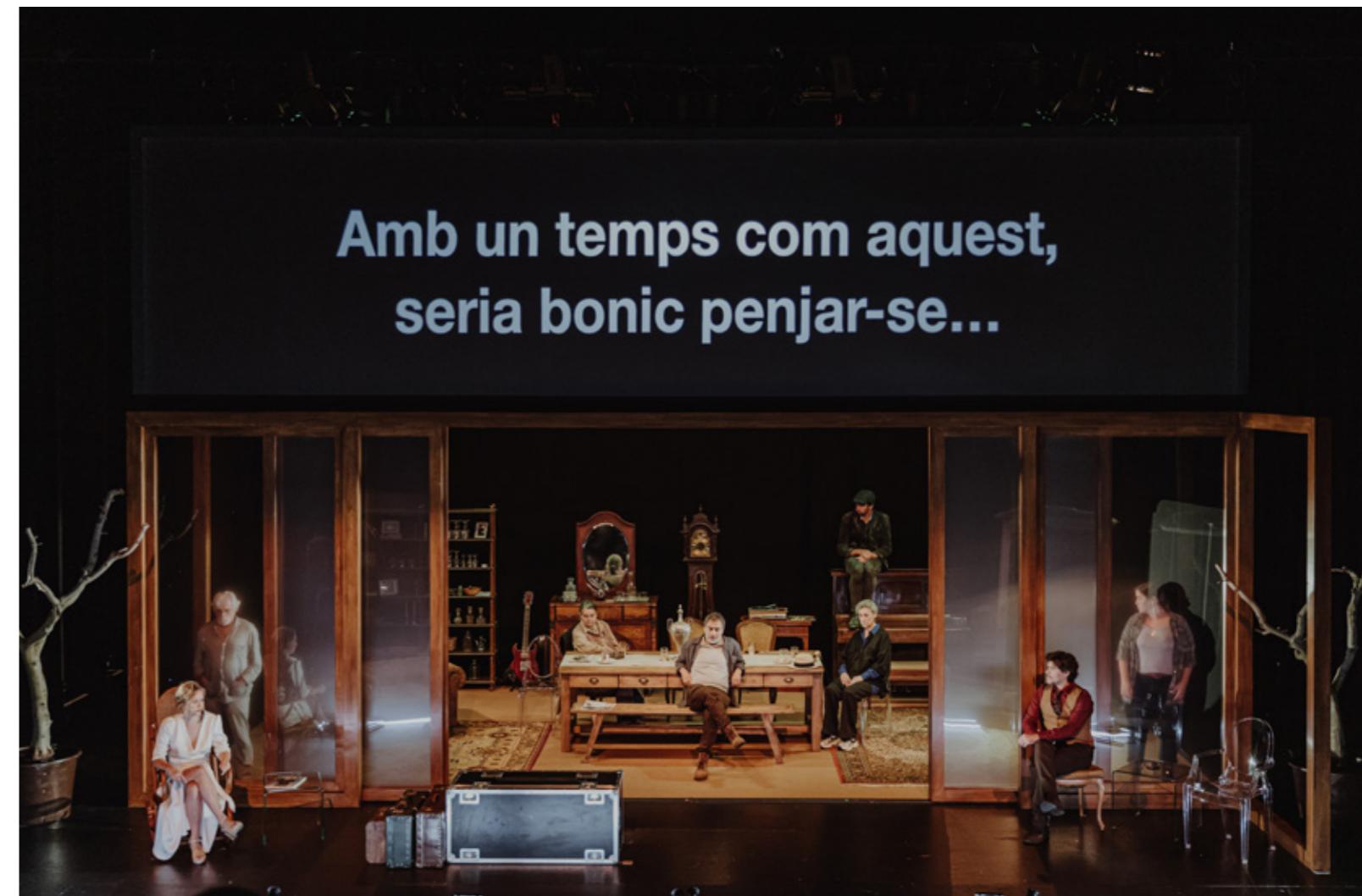
11	El nous pressupostos de la Generalitat destinen 385 milions d'euros a Cultura, un 28,4 % per cent més respecte dels últims pressupostos i per sota del 33 % anual promès.
12	Lliurament del primer Premi UB – Teatre Lliure
13	La conferència del clima de Glasgow tanca amb un feble acord per combatre la crisi climàtica relegant l'ús del carbó.
14	El cost de la construcció s'apuja un 10 % per l'encariment de les matèries primeres.
15	Ludovic Morlot nomenat nou director titular de l'OBC.
16	Alemanya suspèn la certificació del gasoducte Nord Stream 2 que lidera l'energètica russa Gazprom.
17	La caixa del Lliure: IMPOSSIBLE? creació Marina Baixas i Júlia Mata
18	L'oncle Vanya d'Anton Txékhov direcció Oskaras Koršunovas
20	Aldarulls a Rotterdam després d'una manifestació negacionista de la COVID. 51 persones arrestades.
22	L'ajuntament de Nova York retira del saló de plens l'estàtua del president Jefferson per esclavista.
23	Un nou temporal assota les Terres de l'Ebre. La indústria xinesa GWM renuncia a ocupar les instal·lacions de l'antiga Nissan de la Zona Franca.

Què poden aprendre els infants amb LA CAIXA DEL LLIURE?

Marina Baixas – IMPOSSIBLE?

Poden aprendre sobre la llibertat de crear el que vulguin: en l'àmbit teatral i objectual mostrem com, a través d'un material molt simple com és el paper blanc, poden arribar a explicar tot el que vulguin. Com també en l'àmbit vital, tenen la llibertat de crear el món on volen viure, de fer possible allò que crequin important per a ells o que els faci feliços. Obrir la possibilitat que visquin al món on volen viure i que, amb allò que ja tenen, poden aconseguir molt!

Amb un temps com aquest, seria bonic penjar-se...

Com és l'experiència de treball en una producció a cavall entre dos països, amb Oskaras Koršunovas al capdavant?

Julio Manrique – L'oncle Vanya

L'Oskaras Koršunovas va arribar a Barcelona amb una part del seu equip de treball habitual: l'Antanas (músic), el Gintaras (escenògraf) i l'Artis (vídeo). Un equip de gent enormement talentós i generós. I que treballen junts des de fa molt de temps. Això fa que es conequin bé i s'entenguin ràpid. Al llarg dels assajos, l'Oskaras ens va explicar un munt d'històries i d'anècdotes, "batalletes" fascinants, dins i fora del món del teatre. Històries de la seva Lituània natal, del Moscou d'avui, on va estrenar una Gavina que, segons ens va explicar, va caure

com una bomba que dinamitava la famosa quarta paret que Stanislavski havia aixecat més de cent anys abans en aquell mateix teatre i amb aquella mateixa obra. Vam parlar d'art i de vida. També ens feia preguntes, moltes preguntes, sobre Barcelona, sobre Catalunya i sobre Espanya. I, a poc a poc, vam anar caient sota una mena d'enquerteri per acabar aixecant un Vanya alhora molt de l'Est i molt català, molt antic i molt modern, molt d'allà i molt d'aquí, i molt d'enllot i de tot arreu.

NOVEMBRE

24 Socialdemòcrates, verds i liberals pacten el futur govern alemany.

25 Moren 27 migrants naufragats al Canal de la Mènega.

El Tribunal Suprem obliga totes les escoles catalanes a impartir un 25 % de les classes en castellà.

S'acaba la vaga del metall a Cadis després de jornades de protestes al carrer.

26 **José y la Barcelona disidente**
dramatúrgia i direcció Úrsula Tenorio Lalinea

Mor l'escriptora Almudena Grandes. S'estén l'alarma a Europa per l'alta capacitat de contagí de la variant òmicron de la COVID.

Milers de policies es manifesten a Madrid en contra de la reforma de la "Llei Mordassa".

27 Mor l'arquitecte Oriol Bohigas. La cantant i ballarina Josephine Baker ingressa al Panteó dels herois francesos.

La justícia alemanya condemna un jihadista per genocidi contra els yazidites.

Barbados es declara república independent del Regne Unit.

DESEMBRE

1 **Casa**
creació Cross Border dramatúrgia i direcció Lucía Miranda

3 La Generalitat instaura el Passaport COVID per accedir a bars, restaurants i gimnasos.

7 Laboratori de les Desigualtats Mundials: el 10 % més ric acumula el 76 % de la riquesa mundial.

7 La UE amenaça Rússia amb fortes sancions si envaeix Ucraïna.

8 El socialdemòcrata Olaf Scholz, elegit nou Canceller federal d'Alemanya.

13 **La guerra dels mons**
d'H. G. Wells adaptació i direcció Atresbandes (Mònica Almirall, Albert Pérez i Miquel Segovia) i Guillem Llotje

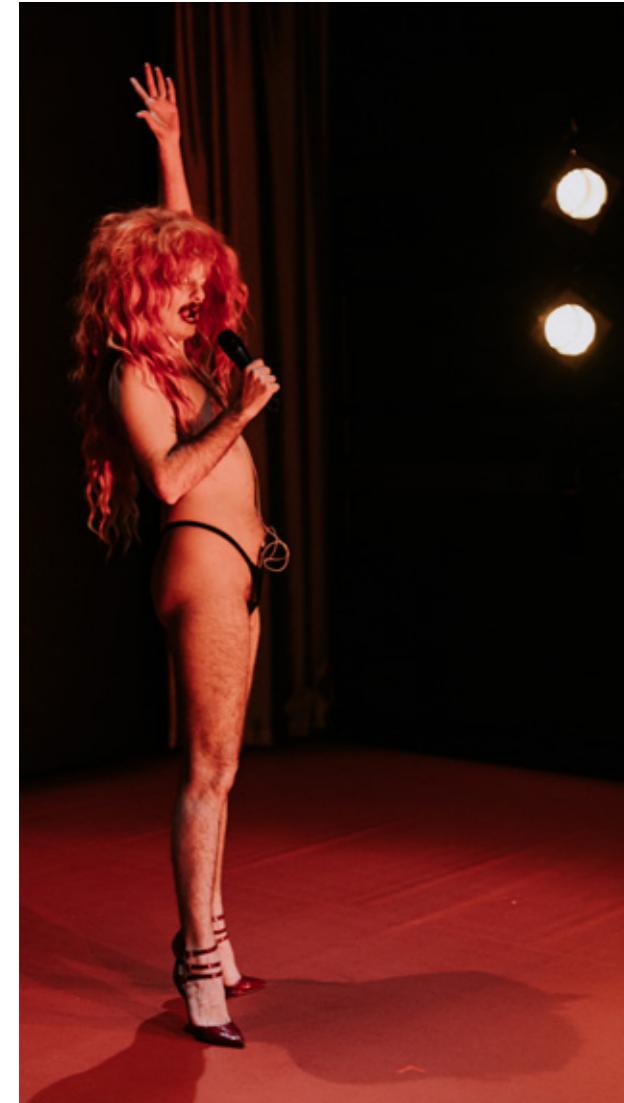
Mor l'actriu Verónica Forqué.

Finalitza oficialment l'erupció del Cumbre Vieja de La Palma.

Ets besneboda del José: què significa per a tu el muntatge?

Úrsula Tenorio/Lalinea – *José y la Barcelona disidente*

Sovint em pregunto què en pensaria el meu tiet, de tot això, i de vegades em fa por compartir la seva intimitat amb tothom. Intento fer-ho amb respecte, des del record de la seva memòria i l'homenatge. Quan ho comentem amb la família tothom s'emociona, és sanador, cadascú pensa en ell i comparteix els dubtes sobre com va gestionar la situació en aquell moment. Veure que el seu record ja no forma part del silenci, de la llàstima o la vergonya, em fa adonar de com n'és d'important recuperar la seva història.

© Silvia Poch

© Javier Burgos

Amb què voleu que el públic torni a casa?

Efraín Rodríguez – *Casa*

L'Àngel vol que el públic surti del teatre com qui surt de casa d'un amic després d'una confidència. La Pilar vol que en surtin preguntant-se quina és la seva casa, si en tenen, si la cuiden, si l'honoren. La Macarena vol que en surtin plens de força per lluitar perquè totes les persones tinguin un habitatge digno. El César vol que el públic escolti els somnis dels altres i els seus propis. El Román vol empatia, sempre empatia. Jo, l'Efraín, vull que el públic en surti amb una radiografia diversa sobre el panorama actual, amb ganas de dialogar sobre els drets, els privilegis, les desigualtats... i com diria Freire, "amb crítica i amb esperança".

© Silvia Poch

Com ha estat el procés de creació de l'espectacle en format de teatre radiofònic? Era el primer cop que l'utilitzàveu?

Atresbandes – *La guerra dels mons*

Mai no havíem treballat en aquest format i ens va interessar molt la idea de poder investigar les possibilitats artístiques que ens oferia l'encàrrec. Com a companyia, ens trobem en un moment en què estem molt interessats en la creació sonora i en la importància del so com a element discursiu, i no només atmosfèric. Amb aquest projecte sonor hem fet una investigació formal, de la mateixa manera que ho fem quan comencem una de les nostres peces escèniques. I ens han acompanyat les mateixes preguntes: què seria, per a nosaltres, avui dia, el teatre radiofònic i com seria el teatre radiofònic que ens agradarà escoltar. Hem volgut treballar amb el so de protagonista, el so com a generador de conflictes i el so com a narrador de la història (i no la paraula, que és normalment qui compleix aquest paper). El que estem proposant és un viatge sonor per l'imaginari de la novel·la.

14	Escola de pensament: Dramatúrgies de la institució convidats Nil Martín i Joana Masó	La taula: Hospitalitat, hostes i normes amb Quim Bigas	16	Tornen les restriccions de viatge a Europa per la ràpida expansió de la variant òmicron de la COVID.	17	Conferència performativa: An Intellectual History of the Clock creació i direcció Alexandra Laudo	18	Suspensió de les funcions de Casa. Confinament total als Països Baixos.	19	Gabriel Boric, candidat de l'esquerra, guanya la segona volta de les eleccions presidencials a Xile.	20	Joan Subirats, nou Ministre d'Universitats. Josep Lluís Trapero és cessat com a cap dels Mossos d'Esquadra.	23	Mor Joan Didion, periodista i escriptora. El Parlament de Catalunya aprova els pressupostos del 2022 de la Generalitat amb l'abstenció dels Comuns.	24	Catalunya torna al toc de queda, el tancament de l'oci nocturn i la limitació d'aforaments.	26	30è aniversari de la fi de la Unió Soviètica. Mor Desmond Tutu, Premi Nobel de la Pau 1984.
----	--	--	----	--	----	---	----	---	----	--	----	---	----	---	----	---	----	---

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 3

Com serien les dramatúrgies de la institució?

Nil Martín

El periodista Juan Cueto sempre deia que una crisi generacional és tant o més important que una crisi de classe, perquè són crisis de classe arbitrades generacionalment. No s'ha de perdre mai aquesta mirada que els dinosaures són figures que han vingut a acumular poder, que han pogut ocupar una cadira durant un temps, una institució, però també creadors que s'han institucionalitzat com a tals, i durant tot aquest temps han anat acumulant prestigi i capital econòmic, social i professional. I com que els ha costat molt aconseguir aquest espai, perquè és la generació de la Transició i van viure un moment molt difícil, són els típics que estan farts de dir-nos: "Tu no saps què és la vida, perquè jo vaig viure la postguerra". I dius: "D'acord, però ara hi ha altres conflictes. Vas viure la postguerra, però també un moment de transició molt propici per obrir coses, perquè tot estava tanca". Era molt fàcil obrir les portes. Aquesta gent s'ha pogut instal·lar en aquests llocs i sovint, per por o per comoditat, ha dit: "M'ha costat aconseguir aquesta cadira i d'aquí no em moc". I això ha anat en perjudici de les generacions que han vingut després. Fins i tot de gent de la mateixa generació que no van aconseguir la cadira en aquell moment i que, quan després han anat a buscar-la, s'han adonat que ja no hi ha rotació, que aquesta rotació que semblava que obriria la democràcia ha estat una cosa cosmètica.

Joana Masó

Una de les frases de Francesc Tosquelles que més em va commoure va ser: "No he fet mai tan bona psiquiatria com en temps de guerra, i mai he fet tan mala psiquiatria, mai he tingut tantes dificultats per canviar les institucions, com en temps de pau". És una frase que fa venir ganes de plorar. No es pot fer res en temps de pau. No es poden canviar les institucions ni fer revolucions. El que volia era compartir les experiències de gent que va canviar les institucions malalties, bàsicament els manicomis, però com a metàfora d'altres institucions. La idea de com heretem un llegat que va funcionar en temps o bé de grans moments revolucionaris, és a dir, durant la República a

Catalunya, o bé contra alguna cosa: el nazisme, l'ocupació nazi, l'ocupació franquista, que ara significa un problema per a nosaltres. Sempre es tracta de com heretar un llegat, però transformant-lo. Tosquelles desenvolupa una distinció entre *establiment* i *institució*. Per a ell, els establiments són aquells edificis administratius atrapats en lògiques burocràtiques, reticents al canvi... I la institució és un terme positiu que possibilita que la circulació de la paraula es pugui donar, tant com la circulació del desig. I em sembla bonica aquesta rehabilitació de la paraula *institució*.

LA TAUЛА – SESSIÓ 1

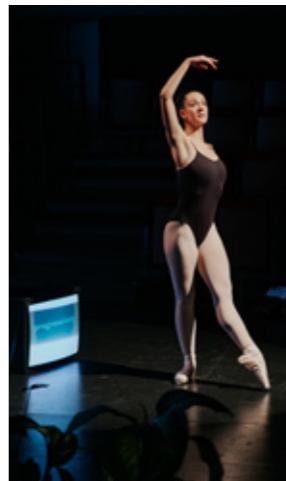
Després de viure l'experiència de LA TAUЛА, què significa per tu ser o fer ara d'amfitriona?

Quim Bigas – Hospitalitat, hostes i normes

Doncs recentment he re-tornat a Amfítrió, l'heroi grec. El seu nom significa "assetjat per dos costats". Una amfitriona és una persona atrapada entre costats, una mediadora i algú que deixa espai, no només per ella escoltar, sinó perquè la gent s'escolti entre si. Una amfitriona és una identitat que pot ser robada, però només la persona que acull sovint dona forces suficients perquè, des de casa, puguem afrontar el món. L'amfitriona deixa fer i va fent. I, des d'aquesta estranyesa, l'amfitriona està perduda dins mateix de casa seva. Aquest pèrdua és compartida i acceptada. L'amfitriona està contenta quan ningú no la necessita, quan, així que les coses fan clic, sap que pot marxar i que les convidades es quedarán. [...] L'experiència amb LA TAUЛА em fa tornar, també, a tot això. Un grup de persones que són també les meves amfitriones. És una matrioixca en tota regla. Ser amfitriona de LA TAUЛА és ser hoste del Lliure. I el Lliure és hoste d'altres llocs. Així que obrim una porta, em venen les infinitats de portes que han obert d'altres perquè, la que s'obre ara, ho pugui fer.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

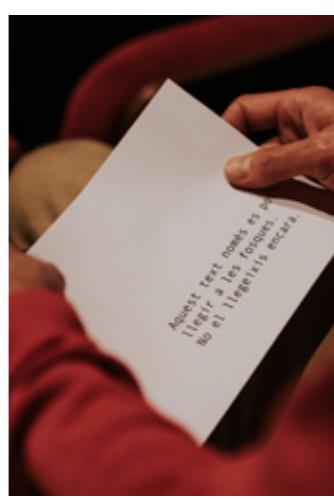
© Silvia Poch

CONFERÈNCIES PERFORMATIVES – SESSIÓ 2

La hibridació entre arts visuals i escèniques no és cap novetat, però com es treballa actualment aquesta influència?

Alejandra Laudo – An Intellectual History of the Clock

Crec que el que motiva el treball d'una artista visual o d'una artista escènica és possiblement el mateix, i és comú a qualsevol disciplina artística, perquè té a veure amb el buit, amb la recerca de sentit. Després hi ha els contextos formatius i professionals, que sí que són específics per a cada disciplina i sovint poc porosos, i hi ha els llenguatges, que poden ser també concrets i específics, tot i que en el fons tenen molts elements comuns i transversals. La plasticitat, el moviment, la duració, el ritme, i fins i tot la textualitat o la performativitat, per exemple, són elements que estan presents en moltes de les peces escèniques i també en moltes obres d'art contemporànies. Crec que el que més afavoreix la hibridació i la confluència entre disciplines són els afectes. L'amistat, les relacions afectives són sovint el factor que més activa la col·laboració entre persones de disciplines diferents. Per això és interessant generar contextos menys endogàmics, més fluids, espais de trobada entre artistes visuals, artistes escèniques, escriptores, músics... El substrat i l'impuls creatiu és comú a tots ells, però els llenguatges i les formalitzacions són diferents i possiblement complementaries, i els processos creatius s'enriqueixen amb aquestes trobades.

© Silvia Poch

El teatre com a màquina de pensament

per Sodja Zupanc Lotker
directora, dramaturga i pedagoga

El teatre és un lloc d'observació. Sempre ha estat un espai designat a l'únic objectiu d'exposar coses, persones, accions, processos perquè siguin vistos. I aquesta observació genera pensament.

A *Theatricality as Medium*, Samuel Weber diu que el teatre no crea nous coneixements i que no representa actuacions performatives (no fa coses), sinó que el teatre elimina els marcs de referència perquè les coses es puguin veure d'una manera diferent. Aquesta observació de les coses fora dels seus marcs de referència originals ens permet veure-les des de punts de vista nous, observar sense donar res per fet. Mirar coses, sovint habituals, des de llocs nous és la base del pensament en el teatre. Podem veure coses, objectes, persones, emocions i pensaments amb una llum nova, en un context diferent, en relació amb altres coses. Sovint, segons explica Samuel Weber, aquesta situació no porta a la creació de nous coneixements sobre les coses. No hi ha conclusió. No sorgeixen veritats noves. El gest de veure coses fora dels seus marcs de referència habituals serveix per posar el pensament en moviment. No crea necessàriament informació nova, però sí que genera la possibilitat d'establir moltes relacions noves entre les coses. Tot el teatre té el potencial de ser un lloc de canvi de prisma.

Aquest pensament produeix un seguit infinit de resultats. Cada persona del públic, evidentment, veu les coses a la seva manera. Però aquest pensament es produeix juntament amb d'altres, compartim l'espai amb més gent, i la seva presència influencia el nostre pensament. Pensem en conjunt.

En les representacions contemporànies, això es veu sovint a partir d'una impressió, un pensament i una idea, un tema, un material: el procés de crear una representació és una exploració, una manera de pensar a través de la creació. Els artistes descobreixen què pensen només a través del procés d'assaig, jugant amb el material, amb les relacions entre les coses, movent, removent. És una manera de pensar a través de l'acció. I aquest procés de pensament sovint continua quan arriba el públic, durant la representació. El pensament es continua desenvolupant amb els espectadors. I els artistes poden anar descobrint coses a cada representació.

És molt important tenir en compte que aquest pensament sovint es produeix més enllà del llenguatge, i que el pensament racional que es pot expressar amb paraules només n'és una part. Aquest tipus de pensament es produeix a través de l'experiència, amb tots els sentits, és una forma intuïtiva. És pensar amb tot el cos.

En un món on allò que es pot comptar, categoritzar i anomenar té prioritat per damunt de totes les altres coses, aquesta manera de pensar allunyada del llenguatge i de la racionalitat (aquest pensament que es produeix a través de l'acció, amb altres persones i amb tot el cos) és una activitat de valor incalculable.

28	Misericordia text i direcció Emma Dante Compagnia Sud Costa Occidentale	29	Mazùt creació i direcció Blai Mateu Trias i Camille Decourtye Barò d'evel	30	Espanya escura l'aïllament dels infectats de COVID de 10 a 7 dies.	31	GENER	1	La inflació del 2021 arriba al 6,7 %, una escalada del preus no vista des del 1992.	4	El 2021 tanca amb una inflació del 6,5 %, la més alta des del 1992.	5	Salut permet a les farmàcies activar el protocol sanitari per a l'autotest positiu de COVID.	6	El Kazakhstan declara l'estat d'emergència per les protestes ciutadanes.	7	N.E.V.E.R.M.O.R.E. idea i creació Grup Chévere dramatúrgia i direcció Xron	8	La inflació a l'eurozona arriba al 5 %
El Tribunal Suprem rus ordena el tancament de l'ONG Memorial, fundada el 1989 pel Nobel de la Pau Andrei Sàkharov.																			

Com es tracta el concepte de prostitució, maternitat i violència de gènere?

Emma Dante - Misericordia

La Lucia, companya d'Anna, Bettina i Nuzza, és massacrada a puntades de peu i cops de puny per l'home que l'ha prenyada. La Lucia mor de sobrepart en néixer l'Arturo. L'Anna, la Bettina i la Nuzza se n'encarreguen, el cuiden, el crien malgrat la degradació i la pobresa. En el seu gest hi ha alguna cosa profundament humana i misericordiosa. Les tres mares s'estimen incondicionalment un ésser defectuós que no han parit. Per a mi, la maternitat té a veure amb aquesta cura enllernadora d'amor que prescindeix del sexe, de la posició social, de ser o no una mare biològica. Tot això que té a veure amb la natura per a mi passa pel compartir i per l'amor, no per l'organització dels rols de la família tradicional.

La mare o el pare són figures ambigües, no definibles, i s'han de mantenir com a figures obertes sense cap definició precisa. Un nen o una nena pot ser feliç amb dues o tres mares, sense sentir necessàriament la mancança del pare. I a la inversa. La nostra societat hauria de comprendre finalment la necessitat prioritària del nen que no es pot limitar al muntatge dels rols de la família tradicional, hi ha famílies tradicionals en què els infants són extremadament infeliços i famílies heterogènies amb rols indefinits en què els fills creixen feliços i lliures. El paper de la mare pot anar associat amb èxit també a un home. A la meva família, per exemple, jo soc el pare del meu fill, mentre que el meu marit és molt més maternal que jo.

Què es vol transmetre amb l'obra?

Blai Mateu - Mazùt

Creem els espectacles com una resposta a l'espectacle precedent. Abans de *Mazùt*, havíem fet *Le sort du dedans*, un espectacle amb carpa, contrabaixista i amb en Bonito, el cavall. La idea, doncs, era ficar-se més en el món del moviment i en un món més plàstic. Les trobades amb Mal Pelo i amb en Benoît Bonnemaison-Fitte van ser per intentar generar una nova escriptura, ja que el somni de fer un espectacle amb carpa el vam acomplir amb *Le sort du dedans*. Era com començar a buscar nous fronts i nous reptes, i *Mazùt* va ser realment la primera etapa d'aquesta manera d'escriure que després també hem pogut retrobar a *Là i a Falaise*, on es barregen tots els llenguatges: música, teatralitat, cos, moviment, escenografia plàstica. Tot forma part d'un mateix món i també ens permet anar cap a imatges que potser són més abstractes però que es connecten amb punts emocionals molt concrets per a nosaltres.

D'on surt el títol?

Xron - N.E.V.E.R.M.O.R.E.

El títol fa referència al poema d'Edgar Allan Poe titulat *The Raven* (El corb). Al poema, un home que ha perdut la seva estimada rep la visita inesperada d'un corb que es fica a la seva habitació. Davant de les preguntes desesperades de l'home, el corb només fa una resposta que ell no entén: *Nevermore!* Aquesta resposta sense sentit per a nosaltres ara representa la nostra civilització, que és incapç d'entendre els crits de la naturalesa i del planeta davant de l'explotació devastadora a què la sottem. És també una referència que es va fer servir molt en el moment de la catàstrofe del Prestige i que hem recuperat, perquè seria una traducció poètica a l'anglès del nom de la plataforma ciutadana que va sorgir com a resposta a la pèssima gestió de la catàstrofe i que tots recordem: *Nunca más!*

© François Passerini

11
Escola de pensament:
El nen com a escola de pensament
(joc, creativitat i representació)
convidats
Santiago Alba Rico
i Marta Horro

12
La taula:
Taules, objecte i subjecte
amb Quim Bigas

13
Descobert el virus que causa l'esclerosi múltiple.

14
Conferència performativa:
collected screams
amb Sarah Vanhee

Els EUA acusen Rússia de planejar sabotatges per justificar una invasió d'Ucraïna.

Catalunya arriba al milió i mig d'infeccions per la COVID-19.

Mor l'arquitecte Ricard Bofill.

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 4

El nen com a escola de pensament?

Santiago Alba Rico

La filosofia es justifica precisament pel fet que ens falten preguntes i per aquest joc on diuem que són els filòsofs i els nens, que fan preguntes perquè encara no han interioritzat totes les respostes. Un nen és un vençut domesticat al moment mateix que interioritza aquest conjunt articulat de respostes socials. Per exemple, em va agradar molt aquesta pregunta d'una nena: "Per què ens diem igual quan estem vestits i quan estem nus?", perquè amb i sense sabates segueixo rebent el mateix nom. És el moment en què el teu cos ja no és el centre de la teva vida i comences a reconèixer que hi ha coses a l'exterior, i et qüestions propietats de la teva identitat, et reconeixes al mirall però et qüestiones aquesta identitat. Recordo altres respostes de nens igual de desconcertants, com la que va rebre Rafael Sánchez Ferlosio de la seva filla quan era molt petita i li preguntava amb quina part del cos pensava i responia que amb la punta de la llengua. "Es pensa amb la llengua", i és molt interessant perquè és veritat que pensem amb el llenguatge. Una altra resposta que a mi m'agrada molt perquè té a veure amb la infància, amb els cossos, amb la vulnerabilitat: un cop em vaig dedicar a preguntar als meus (morts) amics nens per a què serveixen els nens. Una pregunta terrible. És com si estigués obligat a qüestionar la pròpia existència o el valor de l'existència. I va haver-hi una nena que em va donar una resposta meravellosa: "Els nens serveixen per cuidar-los". Una resposta tautològicament meravellosa per recordar-nos fins a quin punt que introduir o no cures al món depèn la pròpria existència de la civilització.

Marta Horro

La psicologia social diu que la identitat es construeix a base de llenguatge. El nen amb el llenguatge aprèn a parlar, i en la mesura que aprèn a parlar aprèn valors, comportaments, actituds, regles, normes, convencions, pactes. I és en aquest sentit que va creixent. La metàfora de Nietzsche, que fa genealogia des de la filosofia, de com ser nen un cop ja hem passat per tota aquesta experiència adquirida, quan ja hem transitat tot aquest camí del llenguatge, és molt pertinent: no podem deslliurar-nos de la nostra pròpia experiència, en tot cas podem subvertir les normes i convencions que coneixem i que hi ha al nostre llenguatge. La transvaloració de tots els valors, que diu Nietzsche: és a dir, allò que abans era bo o dolent ara a la inversa. És allò que d'alguna manera ha de fer el superhome que vindrà i que, a la metàfora d'Així parla Zarathustra, encarna la figura del nen.

© Cialo_Umysl

© Cialo_Umysl

© Cialo_Umysl

CONFERÈNCIES PERFORMATIVES – SESSIÓ 3

Com podria incorporar el crit l'expressió artística, mantenint-ne la capacitat de denúncia i d'agitació?

Sarah Vanhee – *Collected Screams*

Una expressió artística pot incorporar el crit quan prové d'un lloc de llibertat i d'una negativa a ser eficient, a ser la millor, a ser comprensible, a ser educada, a tenir sentit, a encaixar, a ser contemporània, a ser continguda, a ser nomenada.

କୁଳାଳୁ
କୁଳାଳୁ
କୁଳାଳୁ
କୁଳାଳୁ
କୁଳାଳୁ

© Alexander / Unsplash

Què ens defineix?

> OBSERVACIÓ · ESCOLTA · RECONEIXEMENT · JUDICI

16

O barco / The Boat
instal·lació/
performance de
Grada Kilomba

El Ministeri de Sanitat
calcula que el 25 %
de la població s'ha
encomanat de la
COVID.

El tenista Novak
Djokovic és expulsat
d'Austràlia per no
estar vacunat.

17

Informe d'Intermon
Oxfam: la COVID
ha incrementat la
desigualtat entre rics
i pobres.

18

Reactivades les obres
del tram central de l'L9
del metro de Barcelona.

19

Con versos
cia. El arabesco

El Museu d'Història
de Catalunya inaugura
l'exposició *Els Català,
fotògrafs d'un segle*

20

El president dels EUA
Joe Biden vaticina que
Rússia envairà Ucraïna.

21

Silenzio!
direcció
Ramona Nagabczyńska
de Barbaro

Desapareix el toc de
queda a Catalunya.

22

Imputada per
presumpta corrupció la
cúpula dels bombers
de la Generalitat de
Catalunya.

24

L'Església anuncia
que tornarà un miler
de bens que havia
immatriculat sense
ser seus.

25

Scotland Yard investiga
les festes a Downing
Street durant els
confinaments.

27

Dies blancs
creació i direcció
Fabrice Murgia
Projecte IT Teatre

La UE autoriza
la píndola de Pfizer
contra la COVID.

Com trenquem el relat que ens han donat?

Grada Kilomba – O barco / The Boat

Una de les més meves grans motivacions és pensar que som una generació que hem de desprendre el que hem après. Crec que moltes de les coses que ens han explicat no ens serveixen per explicar la història que volem explicar. Tot el vocabulari que determina el llenguatge i els llocs que transitem, tant sovint espais de la deshumanització. Hem de ser més experimentals, anar molt més enllà de les disciplines que ens han donat recordant que totes elles han tingut un rol crucial en la construcció del colonialisme. Tot el que sabem de filosofia, d'antropologia, d'ètnologia, de psicologia, de medicina, de fotografia, de cinema o de teatre es basa en l'orgull d'haver participat en la construcció del supremacisme blanc, en la producció de qui o què pot representar la condició humana, i en denigrar els cossos i les identitats que suposadament no representen la condició humana. Hem de recordar sempre que la producció de coneixement sempre està relacionada amb el poder i la violència. La tasca més urgent dels creadors, dels mestres, dels fornells, de qualsevol, és crear plataformes per crear nous vocabularis. Només m'interessa explicar històries i cada història té la seva pròpia manera de ser explicada. I m'agrafa equivocar-me. No em preocupa el fracàs. Em preocupa no estar en presència. La presència és important per explicar una història, fa que funcioni. Venim de disciplines que demanen perfecció i hem d'experimentar per saber quines històries volem explicar. I aquesta és la base del coneixement descolonitzador: anar més enllà de les disciplines. Als meus estudiants universitaris, sempre els dic que oblidin tot l'après. El sistema educatiu és terrible i tenim l'obligació de desmantellar-lo i buscar com volem tornar a aprendre, i sobretot d'entendre que la llengua que ens han donat no serveix per explicar les històries que volem explicar.

© Maurycy Stankiewicz

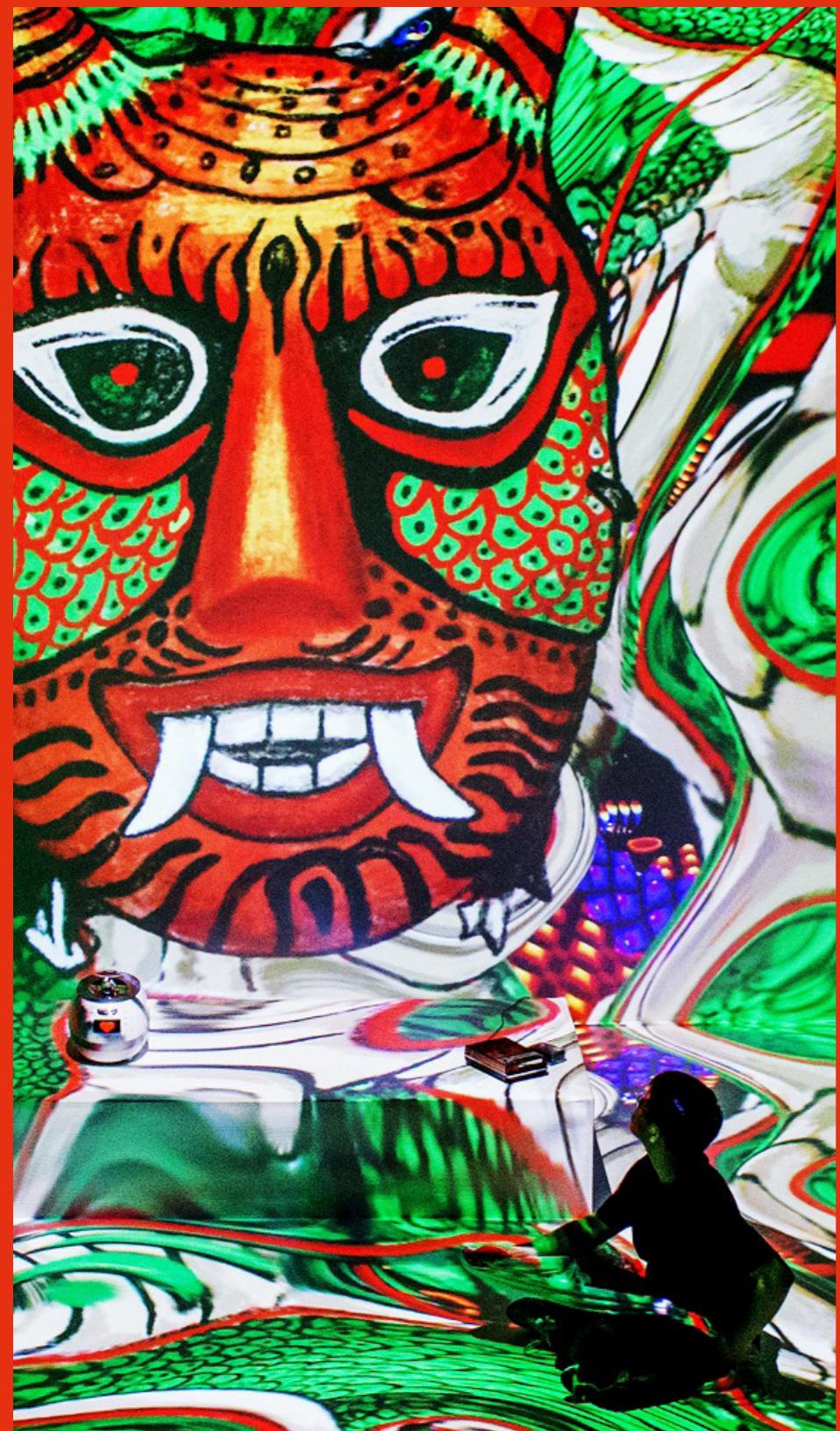
**A partir de la investigació
que heu fet per al vostre
espectacle, què penses que
ens defineix com a persones?**

Ramona Nagabczyńska de Barbaro – *Silenzio!*
La necessitat d'actuar.

Valls celebra la primera diada postpandèmica de les Festes Decennals.

The Hamartia Trilogy
creació i direcció
Jaha Koo

L'octogenari Sergio Mattarella repetirà com a president de la República d'Itàlia davant la incapacitat de trobar-li substitut.

© Leontien Allemeersch

Together
de Leja Jurišić i Marko Mandić en col·laboració amb el director Bojan Jablanovec i l'escriptora Semira Osmanagić

Els socialistes guanyen les eleccions generals a Portugal.

© Matija Lukic

© Matija Lukic

A la teva trilogia, et centres en el xoc de les cultures oriental i occidental. Però què tenim en comú i què no?

Jaha Koo – The Hamartia Trilogy

El xoc de les cultures oriental i occidental va ser una tragèdia històrica i un abús imperial per part dels països avançats. A partir del procés de turbulència cultural, els desfavorits van ser privats dels seus drets: de l'oportunitat de la modernització autònoma com a pròpia voluntat revolucionària. A conseqüència, el rerefons cultural dels desfavorits va tenir una relació ambivalent amb aquest xoc, independentment de la seva voluntat. Un "ni confirmo ni nego": només enfronta la meva herència cultural amb el que té l'Est i l'Occident alhora. Mentrestant, la cultura occidental ha consumit la cultura oriental com un objectiu de conquesta o com una possessió. Finalment, l'Orient i l'Occident han tingut en comú una homogeneïtat cultural regressiva. Però avui hi ha gent que vol comprendre millor l'heterogeneïtat radical per damunt de l'homogeneïtat, com un factor avançat de tots dos costats, l'oriental i l'occidental. Crec que el bé comú progressista que tenim és el poble.

Què creus que ens defineix com a persones?

Leja Jurišić i Marko Mandić – Together

L i M – Això és exactament el que ens estàvem preguntant en la creació de *Together*. I en la representació demostrarem que no és fàcil definir ningú, però tampoc és fàcil cenyir-se a definicions d'un mateix o d'un altre.

L – De totes maneres, avui dia sembla que totes les definicions s'estan desfent. D'altra banda, crec que volem definicions només per sentir-nos més o menys segurs en les nostres vides, en aquest immens Univers. La vida és molt més caòtica de com la volem o la podem admetre. Podriem dir que la vida és tan previsible que en realitat no necessitem definicions? Sembla que preferim la vida amb definicions equivocades a la vida sense definicions.

M – Una definició o una afirmació que ens defineix sobretot avui, malauradament, i que em ronda pel cap és la frase d'una obra de teatre, *The Party*, escrita per Sally Potter i basada en la pel·lícula homònima, en què treballo actualment –a més de preparar-nos per a la versió barcelonina de *Together*– que diu que la nostra formació i situació econòmica determinen la nostra salut general i la nostra esperança de vida infinitament més que la dieta o l'exercici. Prou trist. Però, així i tot, crec que val la pena moure'ns i moure'l. Nosaltres i el món. Almenys durant sis hores.

L – Una cosa que toquem al nostre programa i que crec que defineix molt l'ésser humà des del naixement és el tacte. És interessant que *Together*, que també parla molt intensament què significa realment tocar, es va estrenar a principis del 2018, dos anys abans que cada segon de contacte físic representés un perill. No tocar és una cosa que ens defineix intensament com a societat, en aquest moment determinat. Física i també mentalment. Les distàncies entre les persones són enormes en aquests moments. Encara que, espiritualment, sento que potser hi ha més contactes possibles.

1																
El Govern estatal aprova la nova Llei de l'Habitatge que permet el control de preus de lloguer a tot l'Estat.																
Frank adaptació del conte homònim de Ximo Abadía creació i direcció Clara Manyós i Xesca Salvà	3	Aprovació de la reforma laboral amb una disputada votació al Congrés dels Diputats.	7	125 aniversari de l'estrena de <i>Terra baixa</i> .	8	El Palau de Pedralbes, segona seu de la Generalitat de Catalunya.	9	L'Estat espanyol baixa a "democràcia defectuosa" segons el rànquing anual de <i>The Economist</i> .	10	Los figurantes direcció Nico Jongen Ça Marche	11	El Govern balear congela places turístiques durant 4 anys.	12	<i>El buen patrón</i> de Gerardo León de Aranoa, premi Goya a la millor pel·lícula.	13	El PP guanya per la mínima a Castella i Lleó i necessita VOX per governar.
3.000 intel·lectuals russos firmen un manifest contra la guerra.		Inauguració del festival BCN Negra.		Camioners, ultradretans i antivacunes bloquegen un pont transfronterer entre el Canadà i els EUA a Ontàrio.				Tita Cervera cedeix la seva col·lecció a l'Estat durant 15 anys per 97,5 milions d'euros.								
	4	Inauguració dels Jocs Olímpics d'Hivern a Pequín.														

© Silvia Poch

Dies blancs s'inspira lliurement de la novel·la gràfica *Ces jours qui disparaissent*, de Timothé Le Boucher. Què manté de l'original i per què t'hi has inspirat?

Fabrice Murgia – *Dies blancs*

Em va impressionar la velocitat del guió, que funciona a partir del contrast. Veiem la vida d'un home a escala d'una vida. És molt llarg, tenint en compte l'escala de l'univers. També em va emocionar l'autenticitat d'aquest autor jove que parla d'un univers que coneix, d'una incertesa en acabar l'escola. Són preguntes que recordo. Fer teatre, explicar històries... però, per què? Què espera de mi la societat? Què m'imposa i com m'hi resisteixo a través de les tries que faig? A força de cedir a certs compromisos, no m'acabaré oblidant de mi mateix?

La trama i el ritme de la novel·la gràfica estan molt ben combinats, és un còmic magnífic. No obstant això, només és un primer material de treball que he barrejat amb d'altres. Avui només en queda el principi de dissociació. Hem afegit, per exemple, la noció de compromís polític, que és al centre de la història. Des de la primera escena, la nostra història va a un altre lloc, explica una altra vida, amb altres personatges. Per tant, no podem dir que sigui una adaptació, però per a mí era important esmentar la novel·la gràfica perquè és molt més que una inspiració. També volia reconèixer el mèrit del seu autor per la sensació que vaig tenir llegint la novel·la gràfica i que va fer que decidís intentar replicar-la al teatre.

© Silvia Poch

Què implica reestrenar aquest muntatge al Lliure aquesta temporada?

Clara Manyós i Xesca Salvà – *Frank*

És una oportunitat perquè més i més persones puguin veure aquest espectacle, que tenim en molta estima. Explicar el franquisme a les criatures i activar-los preguntar que creiem necessàries és una forma de generar pensament crític sobre la societat en què vivim i com volem que sigui en un futur proper. Cada nova funció és per nosaltres una forma de continuar creant curiositat als nens i nenes sobre el nostre passat recent, i empenta pel futur.

© Silvia Poch

És un espectacle protagonitzat per criatures però per a un públic adult. Què permet aquesta estratègia?

Nico Jongen – *Los figurantes*

Ens permet entreveure dos posicionaments envers la infància i posar en escena la seva batalla i les seves contradiccions. Parlem d'un tema que afecta totes dues parts, però que en essència neix dels adults. Per tant, l'espectacle només pot ser orientat a un públic d'espectadors adults.

16 **La taula: Què fem (com som) davant de la novetat cultural?**
amb Isabel Sucunza

La pel·lícula *Alcarràs* de Carla Simón guanya l'Os d'Or de la Berlinale.

17 El Parlament elimina el privilegi de les llicències per edat dels seus treballadors.

Ayuso acusa públicament a la direcció nacional del PP de maniobrar contra ella.

18 **Terra baixa**
d'Àngel Guimerà
direcció Roger Bernat

19 La tempesta Eunice deixa 3 morts i 250.000 llars sense electricitat a la Gran Bretanya.

20 Desè aniversari de la inauguració de la seu de la Filmoteca de Catalunya al Raval.

Mor el dibuixant Miguel Gallardo, pare de Makoki i fundador d'*El Víbora*.

21 **Escola de pensament: 'Posar el cos', una decisió ètica**
convidats Helena Maleno i José A. Sánchez

Vladímir Putin reconeix la independència dels territoris prorussos d'Ucraïna de Donetsk i Lugansk.

22 El consell de ministres aprova el nou salari mínim interprofessional: 1.000 euros.

23 **Crim i càstig**
de Fiòdor Dostoievski
adaptació i direcció Pau Carrió

24 **La caixa del Lliure: Infinitus**
creació Magda Puig Torres

25 **Exposició: Slèvia: ecos i ressonàncies**
Fabià Puigserver (Montjuïc)

Rússia envaeix Ucraïna i declara la guerra.

Pablo Casado es manté com a president del PP fins al congrés extraordinari de l'1 d'abril.

26 El Mobile World Congress veta la presència de la delegació russa.

Els bancs russos són exclosos del sistema SWIFT de pagaments interbancaris.

27 Xavier Antich és escollit nou president d'Òmnium Cultural en substitució de Jordi Cuixart.

Mig milió de dones i nens ucraïnesos fugen a països veïns.

Inauguració del Mobile World Congres, de nou presencial.

Mig milió de dones i nens ucraïnesos fugen a països veïns.

© Silvia Poch

LA TAUOLA - SESSIÓ 4 Què passa amb la cultura quan arriba la guerra?

Isabel Sucunza – *Què fem (com som) davant de la novetat cultural?*

Sempre hi ha un moment, a la guerra, que el que cau és un equipament cultural: un teatre, una biblioteca, un museu... I això, que és una cosa lògica dins de la lògica de la destrucció, sol ser carn de notícies de primera plana: obre informatius, corre per les xarxes i fa que tothom es dugui les mans al cap. Potser, quan això passa és quan es fa més evident que la cultura, com la vida, és una constant i un dels fils que uneixen la humanitat sincera. Passa també que la guerra, a més de destruir, transforma. La cultura, la tradició o l'art l'acaben integrant, no hi ha manera de no fer-ho, al seu discurs. Qui fa el producte cultural no és allà a allò que passa al seu voltant i qui el rep, des de fora, tampoc. Es veu de seguida com en un primer moment la cultura produïda en un país que fa la guerra sol ser reduïda a mercaderia: una primera reacció sol ser boicotejar-la com es boicoteja qualsevol altre producte comercial. Arriba el dia, però, un cop apaivagat el conflicte, en què es torna a recórrer a la cultura d'aquell país per mirar d'entendre què hi va passar. I és llavors quan es torna a aixecar el museu, es tornen a publicar llibres i a programar peces teatrals que l'expliquen.

La Sala Fabià Puigserver de Montjuïc viu una transformació completa pel muntatge. Quina és la proposta escènica que acompaña l'espectacle?

Pau Carrió – *Crim i càstig*

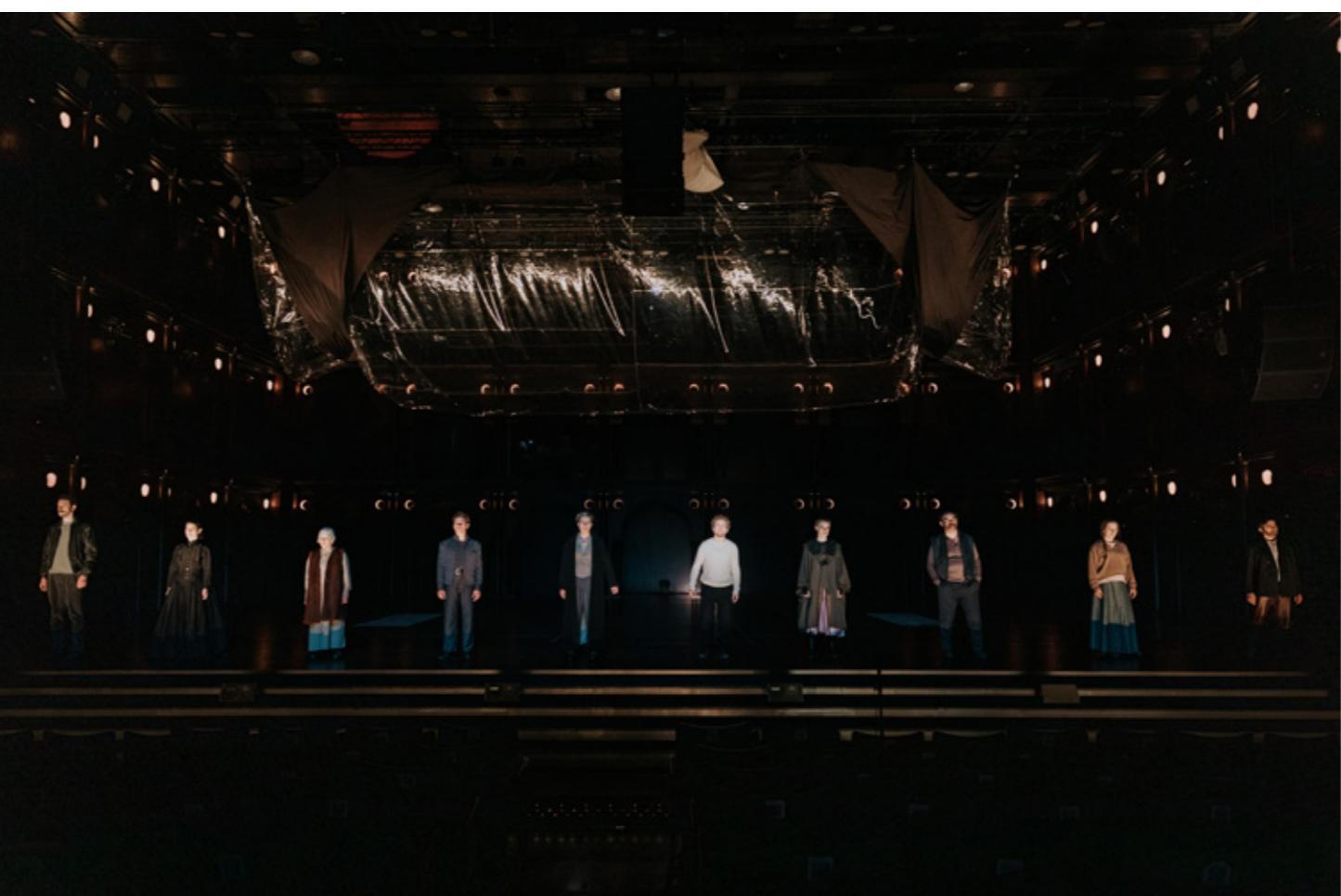
En el fons hi ha alguna cosa de la Sala Fabià Puigserver que és alhora una sala i una plaça europea i porxada; que és molt tants carrers de Sant Petersburg i, alhora, té una barreja de material històric i absolutament contemporani. També és veritat que fem alguna mena d'inversió de la sala, situem el personatge allà on soLEN ser els espectadors i els espectadors allà on soLEN ser els intèrprets que fan la funció.

Per què recuperar un clàssic com *Terra baixa* de Guimerà?

Roger Bernat – *Terra baixa*

No m'interessa tant el clàssic de Guimerà com el lloc que ocupa en la nostra memòria. *Terra baixa* és el típic text que tothom coneix però ningú no ha llegit. I el Fabià el posa en escena per convertir-lo en una icona, en un objecte que, tot i que no entenem, esdevé part de la nostra identitat. La identitat està feta d'estranyos artefactes.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Com es combinen realisme amb surrealisme i futur amb present?

Magda Puig – *Infinitus*

Tot comença quan a algú se li esmuni el terra i comença a caure. Caurà en un espai desconegut, amb un terra desconegut i unes parets desconegudes. Quina relació establirà aquesta persona amb l'espai? L'espai no són només les quatre parets que semblen delimitar-lo sinó també tot l'ecosistema d'elements, formes i colors que el formen. La persona sembla venir d'un món que entendriem com a "real", i l'espai amb què interactua no funciona amb la mateixa lògica. I com en tota relació, ni la persona ni l'espai quedaran immunes a la influència de l'altre.

© Ros Ribas

1	La Filharmònica de Munic despatxa Valery Gergiev de director titular per la seva proximitat a Vladímir Putin.	2	La taula: Què passa amb la cultura quan arriba la guerra? amb Isabel Sucunza	4	Residències creatives d'intercanvi: Un forat en espera amb Calvin Ratladi	5	Trobat sota el gel de l'Antàrtida el mític vaixell explorador Endurance, enfonsat el 1915.	7	Comencen les obres de prolongació del tramvia per la Diagonal de Barcelona.	8	Dia Internacional de la Dona Treballadora. 2 milions de persones fugen d'Ucraïna.	10	Comença el 5a edició del festival Dansa Metropolitana. Mor l'historiador hispanista John H. Elliot.	12	Dansa Metropolitana: Amber autoria i direcció Adrienn Hód Hodworks	13	Aldarulls a Còrsega després d'una manifestació de protesta dels grups nacionalistes per l'intent d'assassinat del líder Yvan Colonna.	14	A la recerca del temps perdut: Pel cantó d'en Swann de Marcel Proust adaptació Josep Maria Pinto direcció Jordi Bosch La Plataforma per a la Defensa del Sector de Transports de Mercaderies convoca una aturada indefinida pel preu dels carburants.
6	Un milió de refugiats fugen de la guerra d'Ucraïna.				Mor el músic, poeta i cantant Pau Riba.		Informe de l'Oficina Municipal de Dades: el poder adquisitiu de les llars de Barcelona cau un 7 % des del 2019.			El megawatt/hora toca un màxim de 700 euros.		Alberto Núñez Feijóo presenta la seva candidatura a presidir el PP.							

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 5

Posar el cos és una qüestió ètica?**Helena Maleno**

Al territori fronterer que coneix, la violència es basa simplement en un lèxic amb tres paraules: víctimes, criminals i invasió. En aquestes tres paraules ni tan sols hi ha un relat que pugui definir la vida de milers de persones. Per això és important la construcció d'un altre relat i també saber on és. Mostrar que hi ha altres relats que s'oposen a aquest lèxic, que hi ha un altre discurs, una altra manera d'explicar les coses des de la resistència. Quan nosaltres parlem de *territori de frontera* parlem també d'un poble en moviment, i és molt curiós perquè és un poble que es mou amb centenars de llengües diverses però que, durant aquest espai de trànsit, també construeix narratives comunes de resistència. Tothom que transita per aquest territori on hi ha el lèxic de la violència sap quines són les paraules clau per resistir. Al meu llibre *Mujer de frontera* explico com les dones, durant aquests trànsits migratoris duríssims, es reuneixen per parlar de la seva fe i com, a les esglésies informals, expliquen històries que en realitat són de violència. En aquests espais de fe hi construïen unes narratives de resistència que sostenen la resta de la comunitat.

José A. Sánchez

De la intervenció d'Helena, en sorgeix una reflexió sobre la paraula o amb les paraules. Perquè les paraules sempre són múltiples, i les llengües són múltiples, i les maneres d'entendre la realitat són múltiples. És terrible com el llenguatge ens determina a partir d'aquest lèxic que, a més, en els darrers anys no és només una qüestió del llenguatge i va unit a una materialitat molt forta. En aquest cas, a la matèria del mur i de la tanca, i en com la seva duresa (que és una paraula però també una realitat física i simbòlica) condiciona la nostra manera de comprendre la realitat. I en com el fet de construir els murs que tanquen Europa, o els murs que delimiten els territoris ocupats a Palestina, converteixen efectivament les persones que els intenten creuar i que sempre els han creuat –perquè és part de la nostra naturalesa–, en invasors. I com es pot convertir l'experiència del viatge o el trànsit en un exercici suposadament de violència, que fa ser enemic qui intenta fer allò que s'ha fet sempre i, per tant, rep una resposta militaritzada i violenta. No n'hi ha prou amb prendre o donar la paraula, sinó que cal escoltar les diferències i fer-ho en diferents idiomes. Resistir-se a aquest lèxic violent, monolingüe i monopolitzador que imposa el llenguatge de la frontera, de la divisió radical entre el dins i el fora.

© Silvia Poch

La novel·la va significar una nova narrativa del segle xx i va capgirar la manera de narrar el temps. Quin paper juga el temps en escena en el format recital i com es plasma?

Josep Maria Pinto – A la recerca del temps perdut

En efecte, *A la recerca del temps perdut* és un gran experiment sobre la textura del temps, en el qual entren en joc molts factors. Un dels més importants és la pròpia longitud de l'obra, com també els seus períodes amplis i les seves frases llargues, de sintaxi complexa però, al mateix temps, de caràcter col·loquial. Aquest aspecte és un dels que he intentat mantenir en la meva adaptació.

15

Manifestació de la docència catalana el primer dia de vaga contra les polítiques del Departament d'Educació.

L'arquitecte de Burkina Faso Diébédo Francis Kéré, premi Pritzker 2022.

16

L'exèrcit rus bombardeja el Teatre Dramàtic de Mariúpol, refugi d'un miler de dones i infants ucraïnesos.

Rússia és expulsada del Consell d'Europa.

17

Dansa Metropolitana: Toná
dramatúrgia i direcció
Luz Arcas
La Phármaco

18

Espanya dona el suport al pla marroquí d'una autonomia per al Sàhara Occidental, trencant el dictamen de l'ONU del 1975.

19

Dansa Metropolitana: PLI
autoria i coreografia
Víctor Černický

La nova constitució apostòlica *Praedicate Evangelium* obre l'accés a les dones per dirigir els ministeris vaticans.

21

A la recerca del temps perdut: A l'ombra de les noies en flor
de Marcel Proust
adaptació Josep Maria Pinto
direcció Jordi Bosch

El TSJC anul·la la zona de baixes emissions de Barcelona, que limita la circulació dels cotxes més contaminants.

22

L'opositor rus Aleksei Navalni, condemnat a 9 anys de presó.

El consell de ministres aprova el nou contracte laboral artístic.

23

Síndrome de gel
dramatúrgia
Mohamad Bitari i Clàudia Cedó
idea i direcció
Xicu Masó

Seat-Volkswagen anuncia que instal·la a Sagunt la seva planta de bateries.

24

30 dies de guerra a Ucraïna.

ERC, PSC, JxCat i En Comú Podem pacten la reforma de la Llei de Política Lingüística per reconèixer el castellà com a llengua d'aprenentatge.

25

L'UE admet l'excepció ibèrica per limitar el preu de l'energia.

28

A la recerca del temps perdut: El cantó de Guermantes
de Marcel Proust
adaptació
Josep Maria Pinto
direcció Jordi Bosch

Tanca el diari independent rus *Novaia Gazeta* després de les advertències de Roskomnadzor.

29

Escola de pensament: Les veus del desert
convides
Laila Karrouch i Sílvia Munt presenta i dinamitzat Albert Lladó

Signat l'acord perquè Barcelona sigui seu la seu de la Copa Amèrica de Vela del 2024.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Quin ha estat el repte més gran per a tu en aquest espectacle?

Judit Farrés – *Síndrome de gel*

Nosaltres posem veu, donem veu, som un altaveu d'aquest tema i l'exposem a l'escenari a partir dels textos de la Clàudia i el Mohamad, amb la posada en escena del Xicu. Contenir-se és el més complicat i que el treball no quedí pla. El tema ja és prou fort i no cal subratllar-lo: és molt temptador per a l'actriu o l'actor de fer-ho...

© Silvia Poch

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 6 On són les veus del desert?

Laila Karrouch

Jo no anava a l'escola, jugava al pati i el dia a dia era tot oral i al final tu acabes desenvolupant la imaginació, acabes incrustant aquest vocabulari tan teu que arrossegués tota la vida i que no saps treure de la teva ment, encara que visquis molts anys fora del país. Per això em venen expressions i altres paraules que crec que no tenen una traducció literal. Pots intuir una miqueta per on van però no es poder traduir. Sovint no ho faig d'una manera voluntària, em surten. I quan hi penso i intento buscar una traducció en català i no la trobo, llavors la poso tal qual i intento buscar una equivalència, però és només això, una equivalència.

Sílvia Munt

Quan coneix el desert, el poble saharauí i percep que allò no és Occident, se m'obre un tap que tenia tapat, on una quantitat de virtuts que aquí les tenim com amputades surten i comences a valorar la vida des d'un lloc on no hi ha res. On aparentment no hi ha res, oi? I com deia Saint-Exupéry, "on no hi ha res és on hi ha el més important". Una experiència física. Jo deia: gairebé no dormo i em trobo fantàsticament! Va haver-hi un canvi intel·lectual, emocional, físic, que em va provocar el desert, que em va desintoxicar. I que em va fer que conegués el poble saharauí en un moment molt idílic. Jo em vaig involucrar molt perquè em semblava d'una valentia, d'una injustícia... em semblava una causa absolutament impossible de suportar, i més quan ets allà. Jo del desert soc una voyeur, he estat allà i he estat entenent, però penso que és veritat que em va transformar. I que de tant en tant és molt bo tornar-hi i veure la vida des d'un altre lloc.

30
**Artistes residents:
Understory, 1:
Intercanvi de cromos**
creació Xesca Salvà
i Marc Villanueva Mir

4 milions de persones han fugit d'Ucraïna.

La inflació arriba a tocar el 10 %.

El Barça - Madrid al Camp Nou, rècord mundial de públic en futbol femení.

ARTISTES RESIDENTS

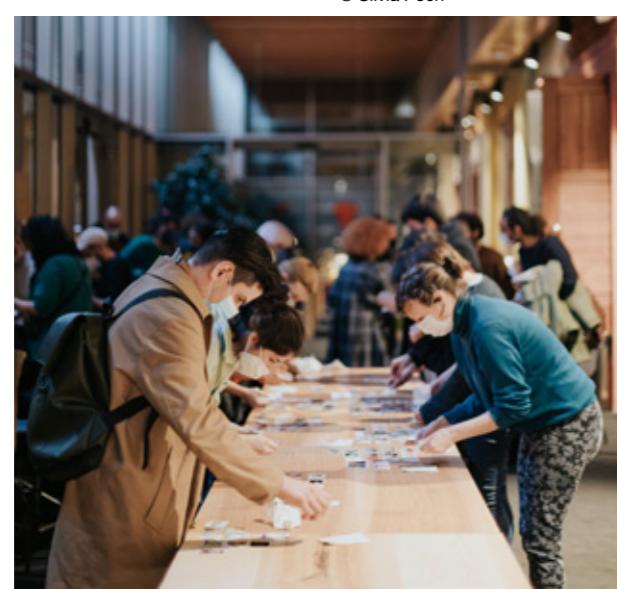
Què o qui us va inspirar aquest nou projecte?

Marc Villanueva Mir – *Understory*

Vam començar per la inspiració de Lynn Margulis, una biòloga nord-americana que treballava principalment amb bacteris i altres microorganismes. Va ser descobrir la manera d'entendre el món i la vida d'aquesta dona, que ens va resonar i interessar molt per començar a fer aquesta recerca i per interessa-nos per la biologia, i també per les coses que no veiem i tot l'àmbit dels microorganismes. Entendre els microorganismes com uns éssers diferents de nosaltres sí, però que, al mateix temps, són nosaltres perquè també estem formats per ells. No hi ha unes divisions ni unes fronteres tan clares. No se sap on comença una cosa i on acaba l'altra. El nostre projecte, en realitat, gira al voltant de la vida, les formes de vida que no veiem, com hi convivim i com transforma la nostra manera d'entendre el món i, bàsicament, d'entendre'ns a nosaltres i el nostre lloc al món.

Xesca Salvà – *Understory*

D'alguna manera vam descobrir que els microorganismes i totes aquestes coses "micro" van crear la vida a la Terra i, segurament, seran les que perviuran quan les humans desapareguem.

© Silvia Poch

31
Primera seqüènciació completa del genoma humà.

Publicació al BOE de la Llei Orgànica d'ordenació i integració de la Formació Professional, que consolida el caràcter dual de la FP.

El president de Sri Lanka declara l'estat d'excepció per les protestes per la manca de combustible i les apagades.

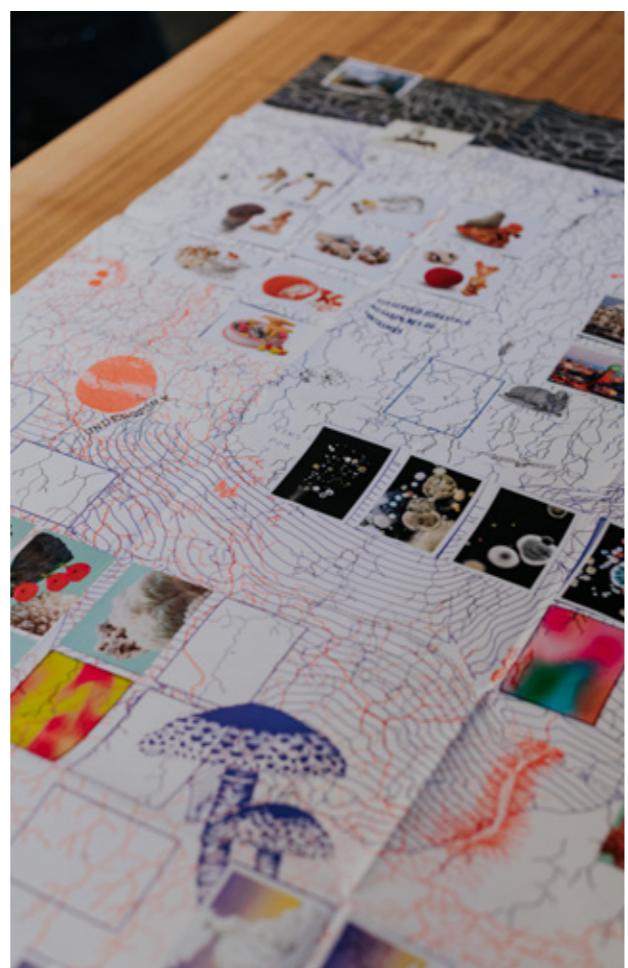
El Barça - Madrid al Camp Nou, rècord mundial de públic en futbol femení.

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

El consell de ministres aprova la reforma del batxillerat.

Inauguració de la Fira del Llibre de Londres. Catalunya, país protagonista del programa Spotlight.

El Tribunal Suprem sentencia que la gestació subrogada cosifica criatures i mares gestants.

© Marcell Rév

KetANJI B. Jackson, primera jurista afroamericana confirmada pel Tribunal Suprem dels EUA.

Imitation of Life
de Kata Wéber
dramatúrgia
Soma Boronkay
direcció
Kornél Mundruczó
Proton Theatre

Residències creatives d'intercanvi:
Virgin Mary Performances / La ciutat i la por
amb Paula Blanco i Klaudia Hartung-Wójciak

Informe FAO: els preus dels aliments han pujat de mitja a tot el món un 33,6 % respecte fa un any.

Macron i Le Pen es disputaran la segona volta a la presidència de França.

© Marcell Rév

Quin efecte t'agradaria generar en el públic amb *Imitation of Life*?

Kornél Mundruczó – *Imitation of Life*

Vull que els meus espectacles tinguin sempre el mateix impacte: vull donar veu a la gent que no ens escoltem en el dia a dia: les veus dels forasters de totes les èpoques. I això es pot fer, fins i tot, en cercles conservadors i burgesos. No m'interessa l'art burgès ni la seva crítica. L'art té sentit per a mi quan no dona respostes sinó que mostra alguna cosa que s'amaga rere les coses.

RESIDÈNCIES CREATIVES D'INTERCANVI Heu trobat punts en comú en els vostres respectius projectes?

Klaudia Hartung-Wójciak – *Virgin Mary Performances*

Potser sois important, però hem trobat un valor comú: busquem alguna cosa en les qüestions marginals o en les veus que no podem sentir diàriament. Per exemple, quan faig una recerca d'aquestes imatges de la Mare de Déu busco alguna cosa no evident, alguna cosa abandonada o petita, que jo anomeno *imatges rares*. Alguna cosa que no podem veure a primera vista.

Paula Blanco – *La ciutat i la por*

D'alguna manera la meva feina hi està connectada perquè, tot i ser diferent, a mi també m'interessen els marges, m'interessa el silenci, aquest present, aquesta gent que, amb el seu present, ens recorda el seu silenci.

Teatre i guerra

per Roman Dolzhanskiy
crític teatral, director del festival NET
i adjunt a la direcció artística
del Theatre of Nations de Moscou

Totes les persones relacionades amb el món del teatre amb qui he parlat aquestes últimes setmanes estan desconcertades: què hauria de fer, ara, el teatre, quines obres hauria de representar, com s'hauria de dirigir al públic? Què hauria de fer el teatre, ara que una part d'Europa està en guerra?

Hi ha unes quantes opcions.

La primera és continuar treballant com si no hagués passat res. "El teatre és un lloc d'art, un refugi de la vida, ens hauríem de limitar a fer la nostra feina", sento sovint que diu la gent del món del teatre. Assajar, buscar noves idees entre les línies o més enllà de *Hamlet*, *Tartuf* o *L'hort dels cirerers*. Però tal com ho tenim entès, això no funcionarà. El teatre, que per voluntat pròpia està perdent el contacte amb el temps i la societat, està condemnat a morir.

La segona opció és distreure la gent de la realitat cruel. En temps de guerra sempre s'han representat comèdies i melodrames. I el públic sempre ha respondut amb agraiament a l'amabilitat dels teatres, que el convida a oblidar. Molts seguiran aquest camí, fins i tot ara, i no se'ls pot recriminar res.

La tercera opció és la floració del teatre documental. La guerra d'Ucraïna ja ha portat un munt d'històries personals dramàtiques que s'han d'explicar, que esperen per ser presentades i escoltades. A més, els teatres viuran la pressió de la societat i dels polítics. Però hi ha cap esperança de fer descobertes artístiques autèntiques si seguim aquesta via? Jo no ho sé. No n'estic segur.

Per últim, hi ha una darrera opció. És la més complexa i, en la meva opinió, la més honesta, per al teatre pròpiament, per a tota la societat i per al públic actual. Per molt patètic que pugui sonar, el teatre ha de recordar que fa una funció humanística. I l'ha de posar en un primer pla quan escull el repertori i els artistes amb qui col·laborar. Sense oblidar tampoc la veritat de la guerra, les necessitats de la societat, la demanda natural del públic de riure i plorar, ni els experiments artístics.

L'enquesta de l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP) revela una elevada animadversió entre els votants de partits antagònics.

El Museu d'Orsay inaugura la primera gran exposició dedicada a Gaudí, coorganitzada amb el MNAC.

La taula: L'espectador professional: afició o vici?

amb Oriol Puig Taulé

El Centre Europeu de Prevenció i Control de Malalties alerta d'un nou tipus de hepatitis infantil.

Estudiants ocupen la Sorbona cridant al boicot electoral a la segona volta de les presidencials.

Shock 1: El Cóndor y el Puma

d'Albert Boronat,
Andrés Lima,
Juan Cavestany
i Juan Mayorga
direcció Andrés Lima

Enfonsament del Moskvà, vaixell insígnia de l'armada russa al Mar Negre.

Elon Musk presenta una OPA hostil per comprar Twitter per 40.000 milions d'euros.

Shock 2: La tormenta y la guerra

d'Albert Boronat,
Andrés Lima,
Juan Cavestany
i Juan Mayorga
direcció Andrés Lima

Conferència
performativa: Women
of the Seven Seas
de geheimagentur

400 millions de xinesos confinats per l'expansió de la variant Omicron i la política de tolerància zero anti COVID del govern.

Enquesta Sociodemogràfica de Barcelona 2020: 400.000 barcelonins nascuts a l'estrange / Nòmades digitals: un 14 % dels forasters residents no empadronats són joves de 25 a 34 anys.

The New Yorker publica una investigació de The Citizen Lab sobre l'espionatge a més de 60 persones relacionades amb el món independentista amb el programa israelià Pegasus.

© MarcosGPointo

© Luz Soria

© Luz Soria

LA TAULA – SESSIÓ 6 i 7

L'espectador professional: afició o vici?

Oriol Puig Taulé

Tots aquells que freqüentem els teatres coneixem algú que es podria definir com a "espectador professional". Són tots els qui no es perdren la majoria d'estrenes importants de la cartellera, que estan al dia de tota l'actualitat teatral i que coneixen la majoria de creadors, intèrprets i companyies, com també les seves trajectòries. Aficionats, apassionats, obsesionats... Quin seria el terme més indicat? Alguns d'ells poden anar al teatre fins a quatre o cinc

cops a la setmana, d'altres escriuen en blocs o fan de prescriptors a les seves xarxes socials, i uns tercers (els més interessants) practiquen la seva afició en silenci, des de l'anònimat de la platea fosca. Ells també formen part del nostre ecosistema teatral: la seva actitud pot ser crítica o tenir la benevolència del fan que idolatra el seu ídol, però la seva mirada és una tessela més del mosaic que conforma la nostra realitat escènica. Cuidem-los, estimem-los. I, sobretot, escoltem-los.

En quin món vivim?

Andrés Lima – Shock: El Cóndor y el Puma / La tormenta y la guerra

Després de la caiguda del comunisme, el capitalisme tria Orient com a enemic. Però ara en diu "guerra contra el terror". Ara la guerra és contra un concepte, no pas contra els àrabs. És com declarar la guerra al pecat. La qual cosa que pot ser interminable, ja que el terror i el pecat sempre els trobes, vagis on vagis, sobretot si vols trobar-los. Com diu la teoria econòmica de Milton Friedman, qualsevol crisi induïda o natural –un cop d'Estat, un terratrèmol o una guerra– és una oportunitat de les forces econòmiques per privatitzar allò que en un moment donat era públic en un país o una ciutat. No ho expliquem per fer un exercici documental o històric, sinó que realment és el món on vivim, estem immersos en aquesta filosofia i economia.

CONFERÈNCIES PERFORMATIVES – SESSIÓ 4

Per què és el mar, precisament, el lloc més adient per a l'acció política i les utopies?

geheimagentur – Women of the Seven Seas

Perquè el mar desafia el nostre pensament territorial i el pot sacsejar.

Perquè tot sembla diferent, al mar.

Perquè el mar connecta tothom en aquest planeta i, per tant, pot crear connexions inusuals.

Perquè hi ha molts actors diferents, al mar, i es poden conèixer: gent de mar, turistes, migrants, esportistes, investigadors, pirates...

Perquè es decideixen tantes coses al mar: si UN vaixell s'encalla en un canal i el bloqueja, afecta tot el món.

Perquè el mar ens uneix i ens separa.

Perquè el mar és més gran que nosaltres. I perquè és infinitament bonic.

19

Escola de pensament:
Dramatúrgies de la paradoxa
convidats Albert Arribas i Begoña Román presenta i dinamitza Marina Garcés

El turisme torna a omplir Barcelona. Els hotels tanquen la Setmana Santa amb el 80 % d'ocupació.

20

El BOE publica la fi de l'obligatorietat, amb excepcions, de l'ús de la mascareta en interiors.

21

La Seguretat Social supera per primera vegada els 20 milions d'affiliats.

22

Lengua madre
text i direcció
Lola Arias

Dinamarca negocia amb Ruanda enviar-hi demandants d'asil a canvi de diners.

23

La diada de Sant Jordi omple els carrers malgrat la irrupció a Barcelona d'una tempesta amb calamarsa.

24

La CE arriba a un acord per aprovar la Llei de Serveis Digitals (DSA) per exigir transparència a les grans tecnològiques sobre els algoritmes.

25

Emmanuel Macron guanya les presidencials franceses amb el 58 % dels vots i una abstenció del 28 %.

26

El rei Felip VI revela un patrimoni personal de 2,5 milions d'euros.

27

Brussel·les admet l'excepció ibèrica per topar els cost del gas a 50 euros el MWh. Premi Mies van der Rohe 2022 a la Town House de la Universitat de Kingston (Londres) i als habitatges cooperatius La Borda de Barcelona.

Vicent Sanchis i Saül Gordillo són cessats com a directors de TV3 i Catalunya Ràdio. La CCMA convoca per primera vegada un concurs públic per escollir els nous directors.

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 7

Com són les dramatúrgies de la paradoxa? Què entenem per paradoxa?

Begoña Román

Una de les característiques del nostre temps és l'excessiva acceleració. Tot va massa ràpid: les autoritats, les tradicions, les conviccions més o menys fermes de seguida es desfan. I llavors hi ha una necessitat d'aferrar-se a la tècnica, a la ciència i a l'assegurança a tot risc. Hi ha molt desig de seguretat precisament per l'acceleració del temps i perquè tot flueix massa ràpid i no hi ha res sòlid. La paradoxa precisament és reconèixer la imperfecció, l'apertura, la complexitat. Jo crec que són més temps per a la paradoxa perquè ens han fet creure que tot és un problema tècnic i té una solució tècnica: que si hi ha un problema hi ha assegurances a tot risc i que, si no té solució, el problema és d'algú altre. Però la paradoxa és constitutiva de la condició humana. No és que siguin més temps per a la paradoxa, són més temps per a la criatura humana que no sap com viure-hi. Perquè la paradoxa sobreviurà independentment de com la visquem nosaltres. Si que crec que són més temps per als qui no saben conviure amb la paradoxa i la viuen en excés com a tràgica. En excés com la part dolenta i no hi troben l'oportunitat que té de replantejament.

Albert Arribas

Jo em vaig adonar que paradoxa, per a mi, volia dir només un paradoxa irreductible. És a dir, tot i que el diccionari digui que una paradoxa és una cosa contrària a l'opinió, la paradoxa realment és aquesta doble condició, una contradicció íntima que caracteritza la vida humana, el fet teatral i les coses que en realitat per mi són més importants. És veritat que, des de fa un temps, els creadors amb qui d'alguna manera jo he pogut anar fent família se senten una mica desplaçats d'algunes dinàmiques teatrals. En el sentit que el que ens interessa i ens importa del fet teatral és el trasbals, la idea de trasbals, que és aquest moment de parar, de 'creuar el precipici'. Aquest moment que de cop t'atures i veus que ets a l'altra banda del precipici, d'allà on eres, i per tant et veus en una paradoxa que no saps resoldre. Segurament aquest moment de pausa, de no comprensió i d'acceptació de la no comprensió, és el moment més extraordinari de l'experiència teatral. I en canvi és veritat que en l'experiència teatral hi ha una certa dinàmica cap el que serien paradoxes reductibles, és a dir, falses paradoxes, contradiccions o incongruències. Una incongruència té una dialèctica que es pot resoldre amb canvis socials, humans, econòmics diversos. Quan una obra de teatre t'ensenya la possibilitat de resoldre una falsa paradoxa està fent pedagogia, però no t'acosta al trasbals, t'acosta a un discurs que podria ser llegit, pensat, però que no té res a veure amb el que és l'essència del fet teatral, que és adonar-nos d'aquesta incapacitat congènita que compartim tots els que estem tant a l'escenari com a platea davant de problemes irresolubles.

© Miranda Barrón Quinteros

Quin tipus de debat plantegeu de la maternitat?

Lola Arias – *Lengua madre*

Els diferents perfils que apareixen a *Lengua madre* van traçant una història que són d'una banda les seves històries personals i, de l'altra, també la història d'Espanya i de les lluites feministes dels darrers anys. També és la història de les possibilitats de les tecnologies reproductives i dels dilemes i preguntes associats a elles. I el debat de fins on legalitzar –o no legalitzar– o anonimitzar certes pràctiques. Diguem que l'obra apunta moltes problemàtiques pensant la maternitat no com una decisió individual sinó com un problema polític. En el sentit d'obrir un debat que tingui un caràcter polític i públic, entenent-la com una cosa que ha de sortir de l'esfera de la decisió individual i ser pensada com un assumpte col·lectiu: com ens volem reproduir, amb qui i de quina manera, i quina és la nostra idea de futur respecte d'aquesta qüestió.

© Miranda Barrón Quinteros

After All Springville
concepte i direcció
Miet Warlop

El Congrés convalida per la mínima el pla anticrisi del govern espanyol.

L'onada de calor a l'Índia fa pujar els termòmetres a màximes de 47°.

La inflació baixa lleugerament fins a un 8,3 %.

El Bcn Film Fest premia la pel·lícula alemanya *La conferència*, de Matti Geschonneck.

El film *Alcarràs* s'estrena a Catalunya amb 10.000 espectadors.

Els aliments s'apugen a l'abril un 10 %.

Els sindicats majoritaris centren les seves reivindicacions en l'augment salarial.

El Tribunal Constitucional italià dicta l'ús dels dos cognoms.

Els mòbils de Sánchez i de la ministra de Defensa també van ser espiats amb Pegasus.

El diari *Politico* publica l'esborrany del dictamen dels jutges conservadors del Tribunal Suprem dels EUA que reverteix la doctrina Roe contra Wade de 1973, de la lliure interrupció de l'embaràs.

Companyia resident Canto mineral
autoria i direcció
Laida Azkona Goñi i Txalo Toloza-Fernández
AzkonaToloza

Il cielo non è un fondale
creació i direcció
Daria Deflorian i Antonio Tagliarini

Inauguració de la primera edició del Model, el nou festival barceloní dedicat a l'arquitectura.

El CNI accredita l'espionatge autoritzat a 18 persones de l'entorn independentista.

El talent-show *Eufòria* de TV3 bat rònchs d'audiència amb un 18,5 % de quota de pantalla.

El Sinn Fein guanya les eleccions per a l'Assemblea d'Irlanda del Nord.

Els talibans decreten l'ús obligatori del burqa en llocs públics per les dones afganeses.

A la recerca del temps perdut: La presonera
de Marcel Proust
adaptació
Josep Maria Pinto
direcció Jordi Bosch

Ferdinand Marcos Jr. guanya les eleccions presidencials de les Filipines.

Abatuda la periodista d'*Al-Jazeera* Shireen Abu Akleh durant una batuda de l'exèrcit israelià a la localitat cisjordana de Jenin.

Paz Esteban és destituïda com a directora del CNI.

Inauguració de la primera edició barcelonina de l'ISE, la fira de referència del sector audiovisual.

Abatuda la periodista d'*Al-Jazeera* Shireen Abu Akleh durant una batuda de l'exèrcit israelià a la localitat cisjordana de Jenin.

Quin paper juguen les creacions anteriors en el teu imaginari?

Miet Warlop – *After All Springville*

Tant al meu taller com en la meva imaginació, tot està en moviment perpetu. Els elements construïts es fonen en una gran mutació que dona voltes. Els personatges i les imatges d'un espectacle irrompen en la peça següent. Alguns comencen a dur una vida pròpia. Així, la taula de *Springville* –d'estovalles blanques emmidonades, unes elegants cames femenines amb mitges negres i sabates de taló– irrompen en una galeria d'art per convertir-se en un instal·lació autònoma. Dotze anys després de la creació de l'espectacle, l'he représ com un record per reviure o com una cançó que vull versionar amb un grup nou. Però em queden moltes preguntes sense resposta. Quant d'espai ocupem, físicament i mentalment? Quin és l'efecte de les nostres accions? Quines són les nostres relacions mútues? Com ens suportem en un espai reduït? Com formem una comunitat quan amb prou feines ens veiem? Sempre hi ha alguna cosa que se'n escapa. Seria tràgic si no fos tan divertit, perquè jo associo l'angoixa que segueix una catàstrofe natural a l'allevament generat per una pel·lícula d'animació o una farsa.

© Silvia Poch

© Claudia Pajewski

© Claudia Pajewski

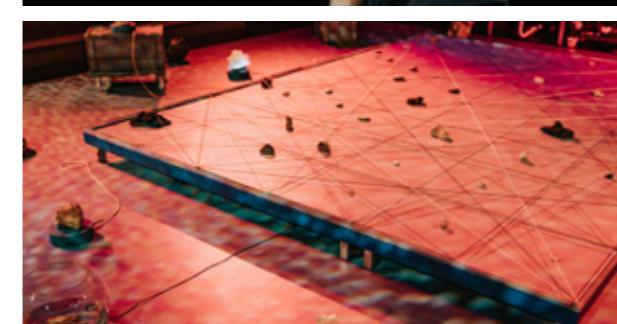

© Miet Warlop

COMPANYIA RESIDENT Com arribeu a les pedres?

AzkonaToloza – *Canto mineral*

La darrera frase de la *Trilogía Pacífico* parlava d'un bell fracàs, i arran d'ell descobrim que el que tocava ara era frenar i escoltar. I de totes les veus que cal escoltar, de totes les veus que disparen en aquest món pertot arreu, a qui havíem d'escutar? A qui havíem de prestar la nostra veu? Potser a les coses més silenciades d'aquest univers: les pedres, les muntanyes i els volcans; les que la jerarquia judeo-cristiana ha ubicat a la part més baixa de l'escala. Hi ha els éssers humans, els animals, les plantes, els fongs i després, a sota de tot, al final de tot, les pedres, que en la nostra tradició reconeixem com a éssers morts, sense vida. A *Pacífico*, específicament amb el poble maputxe, vam descobrir que per a ells tot el que els envolta és viu, fins i tot les pedres, i per tant són subjectes de dret.

© Silvia Poch

Què és real i com pot ser representat en teatre?

Daria Deflorian/Antonio Tagliarini – *Il cielo non è un fondale*

"Atribueixo aquesta funció, la de ser un instrument de coneixement de la memòria i, per tant, de la realitat, a la meva escriptura", va dir l'escriptora francesa Annie Ernaux, l'obra de la qual va ser la inspiració del nostre espectacle. I subscrivim la seva sentència. La memòria, en el nostre teatre, és una eina de recerca de la realitat, una memòria que canvia, que s'amplifica i que es reconstrueix cada cop a partir del present.

12 La petroliera saudita Aramco, considerada l'empresa més valiosa del món.

Segons els analistes de Global Footprint Network, Espanya entra avui en deute ecològic.

Captada la primera imatge del forat negre Sagitari A*, situat al centre de la Via Làctia.

13 Elon Musk anuncia que congela l'adquisició de Twitter.

Un supremacista blanc mata 10 persones a trets en un barri afroamericà de Buffalo (EUA).

Ucraïna guanya el festival d'Eurovisió.

14 **Pallassos sense fronteres:**
Betu el pallassó
cia. Albert Vinyes

Un supremacista blanc mata 10 persones a trets en un barri afroamericà de Buffalo (EUA).

Ucraïna guanya el festival d'Eurovisió.

15 Segons dades de l'oficina federal de Control i Prevenció de Malalties dels EUA, més de 100.000 persones van morir el 2021 per sobredosi d'opiacis.

Un supremacista blanc mata 10 persones a trets en un barri afroamericà de Buffalo (EUA).

Ucraïna guanya el festival d'Eurovisió.

16 **A la recerca del temps perdut:**
Albertine desapareguda
de Marcel Proust
adaptació
Josep Maria Pinto
direcció Jordi Bosch

Elisabeth Borne,
nova primera ministra
de França.

17 Es rendeix la ciutat ucraïnesa de Mariúpol. Evacuen els soldats que defensaven l'últim bastió de resistència a l'acereria Azovstal.

Es rendeix la ciutat ucraïnesa de Mariúpol. Evacuen els soldats que defensaven l'últim bastió de resistència a l'acereria Azovstal.

18 Suècia i Finlàndia sol·liciten formalment l'ingrés a l'OTAN, amb l'oposició de Turquia.
Detectats a Madrid set casos positius de la verola del mico.

Suècia i Finlàndia sol·liciten formalment l'ingrés a l'OTAN, amb l'oposició de Turquia.
Detectats a Madrid set casos positius de la verola del mico.

19 L'alcaldessa Ada Colau confirma que es presenta com a candidata a les eleccions municipals del 2023.

L'alcaldessa Ada Colau confirma que es presenta com a candidata a les eleccions municipals del 2023.

20 Inaugurat el nou mirador de la Torre Glòries amb la instal·lació *Cloud Cities*, de Tomás Saraceno.

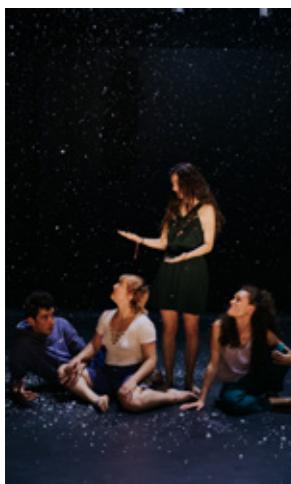
Inaugurat el nou mirador de la Torre Glòries amb la instal·lació *Cloud Cities*, de Tomás Saraceno.

21 **A la recerca del temps perdut:**
El temps retrobat
de Marcel Proust
adaptació
Josep Maria Pinto
direcció Jordi Bosch

22

Un pistoler mata a trets 19 infants i dos professors en una escola de Texas (EUA).

23 **Internacional**
idea i direcció Anna Karasińska

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

© Silvia Poch

Fins a quin punt l'espectador és el veritable protagonista de les teves accions escèniques?

Anna Karasińska – *Internacional*

Procuro fer 'anar' els meus espectacles, més que 'explicar-los'. fer-ne esdeveniments que s'acompleixen ara i aquí. Desconstrueixo la relació espectador-escenari-intèrpret perquè la gent es vegi realment i entrin en contacte els uns amb els altres.

Quan faig un espectacle, preveig què els ha de passar a les persones que hi participen, als espectadors, i els mitjans per obtenir-ho. No reflexiono sobre un tema –el tema només és un mitjà entre tots els altres, una 'tapadora' del mecanisme que he creat. M'interesso per l'ús de l'art com a mètode per alliberar el control. Intento mantenir l'espectador en estat d'ambivalència, de riure i d'inquietud. Porto el seu pensament navegar al llarg de la funció.

Fissurar la idea d'allò que considerem real i evident és el gest més poderós per transformar el món.

Les tres germanes
d'Anton Txékhov
adaptació
Marc Artigau,
Cristina Genebat
i Julio Manrique
direcció
Julio Manrique

Escena pilot
*Quan vaig començar
a fer-me a la idea que
em feia gran*
direcció Anna Serrano

París celebra la final
de la Champions
League masculina,
initialment prevista a
Sant Petersburg.

**Creadors EN
RESiDÈNCiA**
Normal
de David Franch
amb alumnes de
l'IInstitut Escola
Eixample.

ESCENA PILOT**Per què vas triar el ritu de pas
per treballar amb l'alumnat
de secundària i de com s'ha
desenvolupat en el procés?**

Anna Serrano – Quan vaig començar a fer-me a la idea que em feia gran

La idea de treballar sobre els rituals va sorgir a partir de la pròpia proposta d'Escena Pilot, que és fer un treball col·lectiu amb lxs alumnxes. Els rituals són mecanismes de cohesió entre les persones, ens fan sentir que pertanyem a un col·lectiu, que compartim i habitem un mateix espai, un temps, una ideologia o una emoció. Les persones amb qui hem treballat durant aquest procés creatiu, són en una etapa vital de canvi, d'obrir noves finestres, i aquest ha estat el punt emocional que totxs lxs alumnes han compartit entre ellxs. Agafant la idea del ritu de pas com a eix central i la pròpia reflexió de l'experiència teatral com a ritual, hem explorat diversos tipus de rituals que també tenien un paral·lelisme amb diversos codis teatrals, i hem fet un viatge de l'exterior del teatre, i del ritual més quotidià –una manifestació o els ritual que fa cadascú quan es lleva– a l'interior del teatre i a allò més poètic –com ara un ritual de veneració a través de la creació d'un tòtem col·lectiu.

EN RESIDÈNCiA
Què es per tu la normalitat?

David Franch – Normal

Per a mi la normalitat és un concepte que no existeix, però que ocupa espai en la nostra societat. Tots volem ser o formar part d'una normalitat. No ens volem quedar fora d'aquest conjunt que és la societat, que en certa manera ens protegeix. Aquests conceptes el que fan és anul·lar l'individu perquè, si tots formem part d'una massa *normal*, les individualitats desapareixen. A mi, justament, el que m'interessa és la individualitat de cadascú.

La taula:
El col·lectiu LGTBI+ i la catalanor
amb Oriol Puig Taulé

Concert de les Pussy Riot al Razzamatazz, amb Maria Aliókhina, fugida recentment de Rússia.

El Primavera Sound inaugura la seva última edició amb Barcelona com a seu única.

Conferència performativa:
Moving Earths
idea Bruno Latour i Frédérique Aït-Touati direcció
Frédérique Aït-Touati cia. Zone Critique

Carles Puigdemont no es presenta a la reelecció com president de Junts per Catalunya al congrés del partit inaugurat avui a Argelers.

Understory, 2:
Tres raves i dos interregnes
creació Xesca Salvà i Marc Villanueva Mir

Escola de Pensament:
Què podem dir quan ens quedem sense paraules?
convidada
Emmanuelle Laborit presenta i dinamitza Albert Lladó

Joseph Kahn assumeix el càrrec de director de *The New York Times*.

CONFERÈNCIES PERFORMATIVES – SESSIÓ 5

Com de polivalent en significats és el títol de la vostra conferència performativa?

Frédérique Aït-Touati – *Moving Earths*

El títol *Moving Earths* s'ha d'entendre en tota la seva polisèmia: en primer lloc, és clar, és la *Terra en moviment* de Galileu, quan descobreix i demostra que Copèrnic tenia raó: la Terra no està quieta al centre de l'Univers, sinó que es mou al voltant del Sol. Però també és la Terra que ens mou avui: una Terra en moviment. I també es mou d'una tercera manera: la hipòtesi de Gaia implica que hem de canviar la nostra concepció de la Terra. No només és un planeta, també és una cosa viu, una cosa que es mou per ella mateixa, creada i fabricada constantment pels éssers vius.

ESCOLA DE PENSAMENT – SESSIÓ 8

El llenguatge del teatre va més enllà de la paraula, en cert sentit és un llenguatge que fa cos. Des d'aquest punt de vista, com recordes les primeres vegades que vas pujar a l'escenari?

Emmanuelle Laborit

En un escenari de teatre, veiem el cos de l'actor en la seva totalitat, de cap a peus. El més mínim moviment del cos desperta una emoció. Per tant sí, hi ha un llenguatge corporal que pot provocar imatges, emocions. Hi ha una tècnica de moviment. Quan veiem un actor que s'expressa en llenguatge de signes, no fa servir la "parla" sinó el seu cos. Però parla en una llengua. Per tant, envia un missatge en un llenguatge estructurat.

Hi ha creacions d'empreses sordes, en llengua de signes. Per tant, és l'equivalent a la parla entre les persones oients, és el verb. Encara que el llenguatge de signes impliqui tot el cos, no deixa de ser un llenguatge per transmetre un missatge. Altres empreses sordes treballen sense utilitzar el llenguatge verbal, només el visual i el corporal. I és molt diferent, no tenen res a veure. Requereix una tècnica de moviment, pot ser una obra del clown, acrobàcies, mimica, etc.

Per això s'ha d'anar amb compte quan diem que el cos va més enllà de la paraula, essent la llengua de signes de la paraula. El teatre parlat i el teatre físic són diferents entre ells. El teatre LSF i el teatre corporal també són diferents. Per a mi, és una obvietat. Que LSF no utilitzi la veu no vol dir que vagi més enllà de les paraules. En la meva darrera creació *L'épopée d'Hermès*, un espectacle per a tots els públics, vaig oferir una invitació cultural i visual a la gent oient. Hi ha llenguatge de signes, però no és diàleg, no és parlador. El llenguatge de signes provoca imatges per permetre que els oients es capbussin en la dimensió corporal.

Recordo molt bé la primera vegada que vaig pujar a l'escenari. Jo tenia 9 anys. L'espectacle es deia *Voyage à la fin du métro*, dirigit per Ralph Robbins. Érem 4 nens. La història és aquesta: una nena s'adorm al metro i es despieta després de la terminal, en un lloc desconegut. Coneix un mag, un monstre, un mico i un home amb 4 braços abans de tornar al seu món. Va ser un moment que em va marcar profundament: havia de memoritzar el text i els diàlegs, les escenes l'una darrere l'altra. Vam fer de tot: manipulació, canvi de jocs, instal·lació d'accessoris, res no s'automatitzava. Havíem creat la màscara del monstre. Els vestuaris els havia fet el director. Aquesta experiència em va causar una gran impressió. I això és el que encara estimo tant ara, el pur plaer. Fes que la teva imaginació funcioni per crear i com presentar allò que imagines de manera concreta.

Una fotografia sota una magnòlia

per Dima Levytskyi
dramaturg, director i artista conceptual

Em trobo amb en Piotr a l'antic jardí botànic de Kíiv. Porta una motxilla voluminosa a l'esquena i un trípode a les mans. Ve de filmar en un dels hospitals que reben els ferits d'Ucraïna. Diu que ja fa dues setmanes que li fa mal l'esquena, és el primer que em diu quan li demano com està. No ens vèiem d'ençà que va començar aquesta guerra.

En Piotr és originari de Donetsk, però després que Rússia ocupés una part d'aquella regió el 2014, va marxar de la ciutat. Hem fet una bona colla de projectes junts. Un d'ells es deia *Olympiad Donetsk '84*. Era un intent d'expressar què hauria pogut passar a la regió si els Jocs Olímpics d'hivern del 1984 s'haguessin fet allà. En realitat, aquell any es van fer a Sarajevo... També vam començar a fer unes audiovisites junts en un entorn urbà. El nostre grup es deia Pic pic.*

Em proposa que seguem en un banc i es treu la feixuga motxilla de l'esquena. Li explico que he començat a fumar i ens intercanviem el lloc, així no li tiro el fum a la cara. La seva xicota va marxar de Kíiv fa un mes perquè tenia molta por de la possibilitat que els ataquessin amb armes químiques, com havien amenaçat de fer les tropes russes. Ara ell viu sol al seu pis. Li explico com m'ha anat la vida a la part oest del país com a evacuat. No sé ben bé com, la conversa acaba derivant cap als pantalons: em diu que en té uns de vermells molt calents, però que en temps de guerra vestir-se de color vermell no és gaire bona idea; jo li dic que jo he portat els mateixos pantalons tot el mes.

No parlem de teatre; en Piotr només em comenta que havia intentat fer un taller de teatre per a adolescents pel març però que quan va començar a trucar les famílies va resultar que pràcticament totes havien marxat de la ciutat. També m'explica que fa poc va acompanyar un amic a un hospital, un periodista que també estava filmant fora de Kíiv quan es van quedar atrapats en un bombardeig. En Piotr li va dur llençols nets. Veig que la ciutat encara viu sota una ombra, però igualment està bé trobar-se al jardí botànic. Al final de la conversa dic a en Piotr que si té cap idea me la faci saber. No concreto quina mena d'idea, en parlo en general. Ell diu que d'acord. S'aixeca del banc. Proposo que ens fem una selfie. Decidim fer-nos-la sota una magnòlia que encara no ha florit. Faig dues fotografies. Ens acomiadem i li dic que vagi amb molt de compte. Una hora més tard penjo la fotografia al Facebook amb el text "Pic pic".

Aquest text es va escriure a Kíiv el 13 d'abril, el 49è dia des de l'inici de la invasió a gran escala d'Ucraïna per part de Rússia.

*Pic pic és una companyia de teatre ucraïnesa fundada el 2016 a Kíiv per Dima Vevytskyi i Piotr Armianovski. El format bàsic amb què treballa són les audiovisites.

Epílogo

1. m. Recapitulación de lo dicho en un discurso o en otra composición literaria.
RAE - Diccionario de la Lengua Española

—

Epileg nació de la pandemia como un ejercicio escrito de autocrítica compartida con paralelismos temporales sociales y artísticos. Es imposible, pues, por nuestro talento, no darle continuidad.

Para llegar a esta segunda entrega, hemos vivido hasta seis olas de la pandemia y se ha sumado una guerra en Europa cuyas consecuencias empezamos a sufrir apenas ahora. Esta Temporada 21/22 que miraba hacia Europa central y del Este, se ha confundido inesperadamente con la propia realidad. Cada acción artística y cultural se ha convertido en parte indisoluble de la realidad social que vivimos. Casi dejamos de ser espejo para convertirnos en parte intrínseca de nuestra sociedad. Una sociedad que a veces tiene una excesiva tendencia destructiva. Por eso la hemos escuchado a conciencia y estamos aprendiendo que no queremos que nada vuelva a una normalidad que nunca existió, y que quizás los tiempos anteriores estaban tenidos de una inconsciencia colectiva que, poco a poco, también aprendemos a corregir, quizás a veces con demasiada lentitud, pero con el convencimiento de la necesidad de seguir construyendo el presente.

En poco más de tres años, el Lliure ha vuelto a posicionarse como teatro de referencia internacional por donde pasan los mejores artistas de todo el mundo. En *Epileg* encontraréis todas sus estelas. Y queremos seguir dándoles espacio y abrir constantemente la posibilidad del riesgo en las creaciones, apostando claramente por los procesos artísticos que demandan otras temporalidades. Hemos sido osados y queremos seguir siéndolo.

La programación del Lliure es la de un teatro público en una ciudad que, a veces, menoscibia en exceso la equívocación, cuando deberíamos aplaudirla como valentía y como motor del talento creativo que nos rodea, que es mucho y que los epílogos acaban descubriendo.

Juan Carlos Martel Bayod
Director de la Fundació Teatre Lliure
– Teatre Públic de Barcelona

SEPTIEMBRE**18 Presentación de la Temporada 21/22 del Teatre Lliure.**

19 Erupción del volcán Cumbre Vieja en la isla de La Palma.

20 La Comunidad de Madrid elimina las restricciones horarias de aforo en teatros, auditorios, salas de cine y ocio nocturno. Rusia Unida, el partido de Vladímir Putin, gana por mayoría las elecciones parlamentarias a la Duma.

22 El Liceu inaugura la temporada del 175º aniversario con *Ariadne auf Naxos*. El principal adjunto del presidente ucraniano sale ileso de un atentado.

25 La directora rumana Alina Grigore gana la Concha de Oro del Festival de Donostia con *Blue Moon*. Muere el periodista Antonio Franco, director-fundador de El Periódico.

26 Triunfo ajustado del SPD en las elecciones generales de Alemania.

28 El ejecutivo aprueba el nuevo plan aeroportuario sin la ampliación del aeropuerto de El Prat.

29

Bonus Track
creación y dirección Carol López**¿Es una visión optimista de la vida pensar que siempre hay un bonus track? ¿Nos falta ilusión ahora?**

Lo único que cuenta es lo que tú quieras hacer, no lo que dictamina la sociedad, que por otro lado se transforma constantemente. Ahora no hay nada seguro, ni el trabajo, ni la vivienda... Por lo tanto, se fiel a lo que sientes y deseas.

Una jueza libera Britney Spears del control paterno. Crisis de carburantes en Reino Unido. El gobierno pide ayuda al ejército para su distribución.

Exposición Slèvia (Gràcia)**Residencias creativas de intercambio:**

On són els forats?

con Calvin Ratladi y Joan Solé

Barómetro *Juventud y género* del Centro Reina Sofía: el 20 % de los hombres entre 15 y 29 años niega la existencia de la violencia de género.

OCTUBRE

1

El Ministerio de Hacienda anuncia que Cataluña recibirá 2.052 millones de los fondos de cohesión europeos.

Reducción récord del paro interanual en septiembre: 74.000 parados menos.

2

El ex dirigente socialista Antonio Miguel Carmona, nombrado vicepresidente de Iberdrola España.

3

Papeles de Pandora: se filtran casi 12 millones de archivos de 14 despachos de abogados especializados en paraísos fiscales.

4

Premios Max: *El bar que se tragó a todos los españoles* de Alfredo Sanzol recibe el premio al Mejor espectáculo.

5

Escola de pensament:**¿Quién dibuja nuestras escenas de vida?**

invitados Javier Argüello y Tanit Plana

Javier Argüello: Quizás no se trata de quién elige o dibuja las escenas de nuestra vida, sino de cuáles podemos decir que son las escenas que reconocemos como visibles, como existentes. Por ejemplo, el no-futuro o esta imposición creciente de que el apocalipsis es la escena total de nuestro presente, tanto si somos privilegiados y podemos crear nuestras islas de autoprotección como si estamos expuestos a las migraciones climáticas o la falta de recursos. Lo que se ha impuesto como escena, no como relato compartido sino como escena única de nuestro tiempo, y que nos sitúa en nuestras diferencias sociales, geográficas e incluso en nuestras posiciones ideológicas al respecto, es que el apocalipsis es la escena incuestionable. ¿Cómo ocurre esto? ¿Y cómo se deshace? Por eso le preguntaba cómo rompermos estas autoevidencias que invocan datos. Y en parte es cierto que existen elementos evidentes de agotamiento, de agotamiento material, de devastación activa de determinados elementos del mundo, y también de la civilización que nos ha llevado hasta aquí. Y eso que tiene muchos rasgos objetivos acaba generando una escena única, y en este caso, totalitaria sobre nuestras vidas, que es: estamos en tiempo de apocalipsis.

Tanit Plana: Yo no lo veo así. Porque asumes que el ciclo existe, y que el relato existe: el apocalipsis existe. Ni te cuestionas si existe o no. Y yo no estoy de acuerdo. Mi posición, desde la fotografía –que ya me parece trabajo suficiente– es cuestionar si esto es real o no. ¿Qué más podemos hacer y cómo podemos abrir grietas, resquebrajar esta superficie lisa y brillante. Y el apocalipsis también puede ser así. De hecho, lo es bastante. Y precisamente podemos enseñar arrugas y romper estas superficies que parece que acabamos asumiendo fácilmente que son la verdad. Cuando dices que estamos al final del ciclo, yo no sé si el ciclo existe. Como el género. Había algo incuestionable que era el género y el género no existe. Y el ciclo, ¿existe?

15

Conferencia performativa:**Essence of Poland**

creación Wojtek Ziemiński

creación del aroma Andreas Wilhelm

dramaturgia Sodja Zupanc Lotker

¿Crees que la nostalgia es una esencia inevitable o fundamental?

Wojtek Ziemiński: Oh, ¡cómo detesto la nostalgia! La palabra polaca es *teşknot*, que significa estar triste por algo que falta. Miro por la ventana y los colores son: blanco sucio, gris, beige, crema y diferentes tonos de marrón. Estamos en otoño, la escuela acaba de empezar y mi recuerdo de niñez es volver a casa de la escuela a oscuras. Este pensamiento triste contiene la idea de que una vez hubo una primavera. De alguna manera me da vergüenza admitirlo. Y esto es porque reclamo una identidad distinta para mi país, que puede ser multicolor y fresca, sorprendente y llena de luz solar. ¿Pero cómo puede ser, con ese paisaje, con esta vista? O quizás la vista no es todo, al fin y al cabo. Pasé cinco años en Portugal, donde el sol y los colores, las playas y el vino no les impidieron tener su saudade, la forma local de *teşknot*. ¿Cómo es posible? ¿Qué había pasado? Me di cuenta de que la metafísica de una identidad nacional va mucho más allá de la vista de la ventana.

7

Premio Nobel de Literatura para el escritor tanzano Abdulrazak Gurnah.

Reto de Polonia a la UE: el Tribunal Constitucional polaco dictamina que la legislación propia prevalece ante la europea.

8

Inauguración del festival Temporada Alta con *L'oncle Vanya*. Premio Nobel de la Paz para los periodistas María Ressa, fundadora del portal Rappler, y Dmitri Muratov, director-fundador del diario *Novaia Gazeta*.

9

El escritor argentino César Aira, Premio Formentor 2021. Dimite el canciller austriaco Sebastian Kurz por sospechas de corrupción.

10

Una turba neofascista ataca en Roma la sede de la CGIL, el principal sindicato italiano, tras una manifestación negacionista del COVID.

11

Miles de polacos se manifiestan a favor de su permanencia en la UE.

12

Grave ataque informático a la UAB que afecta a todo el entorno virtual de la universidad.

13

La taula:**Tradición, fe y espiritualidad**

con Denise Duncan

¿Cómo se vive el silencio?

Supongo que cuando el formato es el debate, lo último que esperas es la contundencia de la no palabra. Menos aún para alguien como yo, que hace años que voy en busca de la precisión de la palabra, tanto como dramaturga como directora. Para mí, de hecho, la palabra es primordial. Ha estado siempre conmigo, la he amado siempre. *Primero fue el verbo*, dicen. [...] Después, pienso: hoy has tenido una cita con el silencio. Por ahora creo que entre el silencio y yo solo habrá un roollo, yo sigo enamorada de las palabras, pero confieso que cuando pienso en el silencio... siento otra vez ese escalofrío. Quién sabe, quizás un día me divorcie de la necesidad de elocuencia y me permita emparejarme con ese otro. Dicen que el silencio te hace sonreir mucho, que te enamora aunque primero te haga sentir al borde del abismo. Dicen que quien lo prueba... acaba repitiendo.

14

Aquell dia tèrbol que vaig sortir d'un cinema de l'Eixample i vaig pensar en convertir-me en un om

Las vírgenes suicidas, 20 años después

dramaturgia Eleonora Herder

dirección Alicia Gorina

¿Qué te interesa de la adolescencia?

Eleonora Herder: Me interesa la totalidad y la intransigencia con la que se vive cada momento en esa edad. La ilusión de que puede ser posible una vida sin concesiones. En septiembre, por ejemplo, en Alemania siete adolescentes acamparon frente al edificio del Reichstag (el parlamento alemán) para protestar en contra de los programas electorales de los principales partidos políticos, diciendo que no hacían lo suficiente para protegernos del calentamiento global y salvar el planeta para las generaciones futuras. Empezaron una huelga de hambre que no terminaría hasta que los candidatos de los partidos se reunieran con ellos. Les leo en algunas entrevistas: la determinación en sus palabras era deslumbrante. Lo que decían era tan simple y tan evidente: si no dejamos de explotar el planeta ahora mismo nos vamos todos al carajo. Otro aspecto que me interesa de la adolescencia es que todo está por definir. Las categorías de identidad son perm utables. Hoy soy mujer, mañana decidiré ser hombre, pasado mañana unicornio; me levanto judía y me acuesto musulmana; ahora me gustan las chicas, después los chicos y pasado mañana las personas no binarias. No soy ni de aquí ni de allá. Soy un estadio no aliado. Cuando oigo los discursos identitarios de los últimos años pienso: quizás como sociedad nos convendría ser algo más adolescentes.

15

Conferencia performativa:**Essence of Poland**

creación Wojtek Ziemiński

creación del aroma Andreas Wilhelm

dramaturgia Sodja Zupanc Lotker

¿Crees que la nostalgia es una esencia inevitable o fundamental?

Wojtek Ziemiński: Oh, ¡cómo detesto la nostalgia! La palabra polaca es *teşknot*, que significa estar triste por algo que falta. Miro por la ventana y los colores son: blanco sucio, gris, beige, crema y diferentes tonos de marrón. Estamos en otoño, la escuela acaba de empezar y mi recuerdo de niñez es volver a casa de la escuela a oscuras. Este pensamiento triste contiene la idea de que una vez hubo una primavera. De alguna manera me da vergüenza admitirlo. Y esto es porque reclamo una identidad distinta para mi país, que puede ser multicolor y fresca, sorprendente y llena de luz solar. ¿Pero cómo puede ser, con ese paisaje, con esta vista? O quizás la vista no es todo, al fin y al cabo. Pasé cinco años en Portugal, donde el sol y los colores, las playas y el vino no les impidieron tener su saudade, la forma local de *teşknot*. ¿Cómo es posible? ¿Qué había pasado? Me di cuenta de que la metafísica de una identidad nacional va mucho más allá de la vista de la ventana.

7

Premio Nobel de Literatura para el escritor tanzano Abdulrazak Gurnah.

Reto de Polonia a la UE: el Tribunal Constitucional polaco dictamina que la legislación propia prevalece ante la europea.

8

Inauguración del festival Temporada Alta con *L'oncle Vanya*. Premio Nobel de la Paz para los periodistas María Ressa, fundadora del portal Rappler, y Dmitri Muratov, director-fundador del diario *Novaia Gazeta*.

Siempre puede haber algo que echas de menos.

La otra obviedad que debo tratar: ¡yo mismo soy increíblemente nostálgico! Siento un anhelo absurdo por un pasado al que no tengo acceso. Queda como una herida en mi presente. Es el agujero de mi identidad lo que me cortocircuito con el pasado. Está muy arraigado a mi forma de ser. Y es problemático: hoy la tradición y el patrimonio solo pueden ser sospechosos. La nostalgia es una forma de afrontar un presente con el que tenemos un problema. Y es un placer perverso.

Sí, es una paradoja. No tiene ningún sentido racional y por eso es fantástico para el arte. La experiencia estética tiene esto, te lleva a un sitio donde no necesariamente creías que iba. Así pues, parece un gran espacio para zambullirse en la paradójica necesidad de nostalgia. ¡Y qué mejor manera de hacerlo que con un olor! Algo tan fugaz, tan efímero, que parece estar saturado de nostalgia. Sin embargo, esa nostalgia necesita seducirte. El pasado solo tiene sentido si huele bien.

La Generalitat abre los espacios culturales al 100 % del aforo.

16

Viu Montjuïc! El parc de la cultura:**Ciutat dormitori**

dramaturgia Pau Masaló Llorà e Irene Visa

dirección Pau Masaló Llorà

18

Workshop internacional: Pensando con cosas

Facebook anuncia la contratación de 10.000 trabajadores europeos para desarrollar el metaverso, su universo virtual.

20

Inauguración del museo Munch en Oslo. Un proyecto del arquitecto madrileño Juan Herreros.

22

Trilogía del lament:**La caiguda d'Amlet (o La caiguda de l'ac)**

a partir de *Hamlet*

L'Empestat

a partir de *La tempesta*

autoría Jordi Oriol

dirección Xavier Alberti

Indi Gest

¿Por qué esta fascinación por la fragilidad de los significados y los malabarismos etimológicos?

Jordi Oriol: En un mundo donde los juramentos ya no tienen valor, donde las promesas (electORALES) ya no significan nada, donde la palabra ya no se cumple y las promesas se hacen solo para romperse... sería bonito ver cómo el lenguaje recupera su poder, del mismo modo que el dinero, la fama y un arma cargada son poder.

nos contó un montón de historias y anécdotas, "batalitas" fascinantes, dentro y fuera del mundo del teatro. Historias de su Lituania natal, del Moscú de hoy, donde estrenó una Gavota que, según nos contó, cayó como una bomba que dinamitaba la famosa cuarta pared que Stanislavski había levantado más de cien años antes en ese mismo teatro y con esa misma obra. Hablamos de arte y de vida. También nos hacía preguntas, muchas preguntas sobre Barcelona, sobre Cataluña y sobre España. Y, poco a poco, fuimos cayendo bajo una especie de hechizo para acabar levantando un Vainilla a la vez muy del Este y muy catalán, muy antiguo y muy moderno, muy de allá y muy de aquí, y muy de ningún sitio y de todas partes.

El MNAC inaugura una gran exposición dedicada a Gaudí. La muestra viajará al Museo de Orsay de París.

20 Disturbios en Rotterdam tras una manifestación negacionista de COVID. 51 personas arrestadas.

22 El ayuntamiento de Nueva York retira del salón de plenos la estatua del presidente Jefferson por esclavista. Austria vuelve a imponer el confinamiento por la nueva oleada de contagios de COVID.

23 Un nuevo temporal azota las Terres de l'Ebre. La industria china GWM renuncia a ocupar las instalaciones de la antigua Nissan de la Zona Franca.

24 Socialdemócratas, verdes y liberales pactan el futuro gobierno alemán. Muere 27 migrantes naufragados en el Canal de la Mancha.

25 El Tribunal Supremo obliga a todas las escuelas catalanes a impartir un 25 % de las clases en castellano. Termina la huelga del metal en Cádiz tras jornadas de protestas en la calle.

26 José y la Barcelona disidente dramaturgia y dirección Úrsula Tenorio Lalinea

José era tu tío abuelo: ¿qué significa para ti el montaje? Úrsula Tenorio/Lalinea: A menudo me pregunto qué pensaría mi tío, de todo esto, y a veces me da miedo compartir su intimidad con todos. Intento hacerlo con respeto, desde el recuerdo de su memoria y homenaje. Cuando lo comentamos con la familia todo el mundo se emociona, es sanador, cada uno piensa en él y comparte las dudas sobre cómo gestionó la situación en ese momento. Ver que su recuerdo ya no forma parte del silencio, de la lástima o la vergüenza, me hace dar cuenta de lo importante que es recuperar su historia.

27 Muere la escritora Almudena Grandes. Se activa la alarma en Europa por la alta capacidad de contagio de la variante ómicron del COVID. Miles de policías se manifiestan en Madrid contra la reforma de la "Ley Mordaza".

30 Muere el arquitecto Oriol Bohigas. La cantante y bailarina Josephine Baker ingresa en el Panteón de los héroes franceses. La justicia alemana condena a un yihadista por genocidio contra los yazidíes. Barbados se declara república independiente del Reino Unido.

DICIEMBRE

1 Casa creación Cross Border dramaturgia y dirección Lucia Miranda

¿Qué queréis que se lleve el público a su casa? Efraín Rodríguez: Ángel quiere que el público salga del teatro como quien sale de casa de un amigo después de una confidencia. Pilar quiere que salgan preguntándose cuál es su casa, si la tienen, si la cuidan, si la honran. Macarena quiere que salgan llenos de fuerza para luchar para que todas las personas tengan una vivienda digna. César quiere que el público escuche los sueños de los demás y los suyos propios. Román quiere empatía, siempre empatía. Yo, Efraín, quiero que el público salga con una radiografía diversa sobre el panorama actual, con ganas de dialogar sobre los derechos, los privilegios, las desigualdades... Y como diría Freire, "con crítica y con esperanza".

Muere en un incendio una familia que ocupaba una antigua sucursal bancaria en la plaza Tetuán de Barcelona.

La OTAN amenaza a Moscú con sanciones económicas y políticas si ataca a Ucrania.

3 La Generalitat instaura el Pasaporte COVID para acceder a bares, restaurantes y gimnasios. Europa aprueba el pago de 10.000 millones de euros a España, el primer tramo de los Fondos de Recuperación Europea.

7 La UE amenaza a Rusia con fuertes sanciones si invade Ucrania. Laboratorio de las Desigualdades Mundiales: el 10 % más rico acumula el 76 % de la riqueza mundial.

8 El socialdemócrata Olaf Scholz, elegido nuevo Canciller federal de Alemania. Con la encendida de una estrella culminan las obras de la Torre de María de la Sagrada Familia.

13 La guerra dels mons de H. G. Wells adaptación y dirección Atresbandes (Mònica Almirall, Albert Pérez y Miquel Segovia) y Guillem Llotje

¿Cómo ha sido el proceso de creación del espectáculo en formato de teatro radiofónico? ¿Era la primera vez que lo usabais?

Nunca habíamos trabajado en este formato y nos interesó mucho la idea de investigar las posibilidades artísticas que nos ofrecía el encargo. Como compañía, nos encontramos en un momento en el que estamos muy interesados en la creación sonora y en la importancia del sonido como elemento discursivo, y no solo atmosférico. Con este proyecto sonoro hemos hecho una investigación formal, al igual que lo hacemos cuando empezamos una de nuestras piezas escénicas. Y nos han acompañado las mismas preguntas: qué será, para nosotros, hoy en día, el teatro radiofónico y cómo será el teatro radiofónico que nos gustaría escuchar. Hemos querido trabajar con el sonido como protagonista, el sonido como generador de conflictos y el sonido como narrador de la historia (y no la palabra, que es normalmente la que cumple ese papel). Lo que estamos proponiendo es un viaje sonoro por el imaginario de la novela.

16 Muere la actriz Verónica Forqué. Finaliza oficialmente la erupción del Cumbre Vieja de La Palma.

17 Escola de pensament: Dramaturgias de la institución invitados Nil Martín y Joana Masó

¿Cómo serían las dramaturgias de la institución? Nil Martín: El periodista Juan Cueto siempre decía que una crisis generacional es tanto o más importante que una crisis de clase, porque son crisis de clase arbitradas generacionalmente. Nunca debe perderse esta mirada de que los dinosaurios son figuras que han venido a acumular poder, que han podido ocupar una silla durante un tiempo, una institución, pero también creadores que se han institucionalizado como tales, y durante todo este tiempo han ido acumulando prestigio y capital económico, social y profesional. Y como les ha costado mucho conseguir este espacio, porque son la generación de la Transición y vivieron un momento muy difícil, son los típicos que están hartos de decirnos: "Tú no sabes lo que es la vida, porque yo viví la posguerra". Y dices: "Vale, pero ahora hay otros conflictos. Viviste la posguerra, pero también un momento de transición muy propicio para abrir cosas, porque todo estaba cerrado". Era muy fácil abrir sus puertas. Esta gente se ha podido instalar en estos lugares y a menudo, por miedo o por comodidad, ha dicho: "Me ha costado conseguir esa silla y de ahí no me muevo". Y esto ha ido en perjuicio de las generaciones que han venido después. Incluso de personas de la misma generación que no consiguieron la silla en ese momento y que, cuando después han ido a buscarla, se han dado cuenta de que ya no hay rotación, que esa rotación que parecía que abriría la democracia ha sido algo cosmético.

Joana Masó: Una de las frases de Francesc Tosquelles que más me conmovió fue: "Nunca he hecho tan buena psiquiatría como en tiempo de guerra, y nunca he hecho tan mala psiquiatría, nunca he tenido tantas dificultades para cambiar las instituciones, como en tiempo de paz". Es una frase que da ganas de llorar. Nada se puede hacer en tiempos de paz. No se pueden cambiar las instituciones ni hacer revoluciones. Lo que quería era compartir las experiencias de gente que cambió las instituciones enfermas, básicamente los manicomios, pero como metáfora de otras instituciones. La idea de cómo heredamos un legado que funcionó en tiempo o bien de grandes momentos revolucionarios, es decir, durante la República en Cataluña, o contra algo: el nazismo, la ocupación nazi, la ocupación franquista, que ahora significa un problema para nosotros. Siempre se trata de cómo heredar un legado, pero transformándolo. Tosquelles desarrolla una distinción entre establecimiento e institución. Para él, los establecimientos

son aquellos edificios administrativos atrapados en lógicas burocráticas, reacias al cambio... Y la institución es un término positivo que posibilita que la circulación de la palabra se pueda dar, tanto como la circulación del deseo. Y me parece hermosa esta rehabilitación de la palabra *institución*.

El dramaturgo y director Sergi Belbel gana el premio Sant Jordi de novela. Sexta ola del COVID en Catalunya: 200.000 contagios en 15 días.

15 La taula: Hospitalidad, huéspedes y normas con Quim Bigas

Después de vivir la experiencia de LA TAUZA, ¿qué significa para ti ser o hacer ahora de anfitrión?

Pues recientemente he vuelto a Anfitrión, el héroe griego. Su nombre significa "acosado por dos lados". Una anfitrión es una persona atrapada entre lados, una mediadora y alguien que deja espacio, no solo para ella escuchar, sino para que la gente se escuche entre sí. Una anfitrión es una identidad que puede ser robada, pero solo la persona que acoge a menudo da fuerzas suficientes para que, desde casa, podamos afrontar el mundo. La anfitrión vive y dejó vivir. Y, desde esa extrañeza, la anfitrión está perdida dentro de su casa. Esta pérdida es compartida y aceptada. La anfitrión está contenta cuando nadie la necesita, cuando, en cuanto las cosas hacen clic, sabe que puede irse y que las invitadas se quedarán. [...] La experiencia con LA TAUZA me hace volver, también, a todo esto. Un grupo de personas que son también mis anfitriones. Es una muñeca rusa en toda regla. Ser anfitrión de LA TAUZA es ser huésped del Llure. Y el Llure es huésped de otros lugares. En cuanto abrimos una puerta, me vienen las infinitas de puertas que han abierto otros para que, la que se abre ahora, pueda hacerlo.

El Gobierno español prorroga hasta abril la reducción fiscal de la factura eléctrica. El precio medio supera por primera vez los 300 € el MWh.

Empieza la vacunación de menores entre 5 y 11 años.

16 Vuelven las restricciones de viaje a Europa por la rápida expansión de la variante ómicron del COVID. El Congreso aprueba la nueva Ley de Formación Profesional.

17 Conferencia performativa: An Intellectual History of the Clock creación y dirección Alexandra Laudo

La hibridación entre artes visuales y escénicas no es ninguna novedad, pero ¿cómo se trabaja actualmente esta confluencia?

Creo que lo que motiva el trabajo de una artista visual o una artista escénica es posiblemente lo mismo, y es común a cualquier disciplina artística, porque tiene que ver con el vacío, con la búsqueda de sentido. Luego están los contextos formativos y profesionales, que si son específicos para cada disciplina y a menudo poco porosos, y están los lenguajes, que pueden ser también concretos y específicos, aunque en el fondo tienen muchos elementos comunes y transversales. La plasticidad, el movimiento, la duración, el ritmo, e incluso la textualidad o la performatividad, por ejemplo, son elementos presentes en muchas de las piezas escénicas y también en muchas obras de arte contemporáneas. Creo que lo que más favorece a la hibridación y la confluencia entre disciplinas son los afectos. La amistad, las relaciones afectivas son a menudo el factor que más activa la colaboración entre personas de distintas disciplinas. Por eso es interesante generar contextos menos endogámicos, más fluidos, espacios de encuentro entre artistas visuales, artistas escénicas, escritoras, músicos... El sustrato o el impulso creativo es común a todos ellos, pero los lenguajes y las formalizaciones son diferentes y posiblemente complementarios, y los procesos creativos se enriquecen con estos encuentros.

El teatro como máquina de pensamiento por Sodja Zupanc Lotker directora, dramaturga y pedagoga

El teatro es un lugar de observación. Siempre ha sido un espacio designado al único objetivo de exponer cosas, personas, acciones, procesos para que sean vistos. Y esta observación genera pensamiento.

En *Theatricality as Medium*, Samuel Weber explica que el teatro no crea nuevos conocimientos y que no representa actuaciones performativas (no hace cosas), sino que el teatro elimina los marcos de referencia para que las cosas se puedan ver de otra forma. Esta observación de las cosas fuera de sus marcos de referencia originales nos permite verlas desde puntos de vista nuevos, observar sin dar nada por sentado. El hecho de mirar cosas, a menudo habituales, desde nuevos

lugares es la base del pensamiento en el teatro. Podemos ver cosas, objetos, personas, emociones y pensamientos con una nueva luz, en un contexto distinto, en relación con otras cosas. A menudo, según cuenta Samuel Weber, esta situación no lleva a la creación de nuevos conocimientos sobre las cosas. No hay conclusión. No surgen nuevas verdades. El gesto de ver cosas fuera de sus marcos de referencia habituales sirve para poner el pensamiento en movimiento. No necesariamente crea información nueva, pero sí genera la posibilidad de establecer muchas relaciones nuevas entre cosas. Todo el teatro tiene el potencial de ser un lugar de cambio de prismas. Este pensamiento da una infinidad de resultados. Cada miembro del público, evidentemente, ve las cosas a su manera.

Pero este pensamiento se produce junto con otros, compartimos el espacio con más personas, y su presencia influencia nuestro pensamiento. Pensamos en conjunto.

En las representaciones contemporáneas, eso se ve a menudo a partir de una impresión, un pensamiento y una idea, un tema, un material: el proceso de crear una representación es una exploración, una manera de pensar a través de la creación. Los artistas descubren lo que piensan solo a través del proceso de ensayo, jugando con el material, con las relaciones entre las cosas, moviendo, removiendo. Es una manera de pensar a través de la acción. Y este proceso de pensamiento a menudo sigue cuando llega el público, durante la representación. El pensamiento se sigue desarrollando con los espectadores. Y los artistas pueden ir descubriendo cosas con cada representación.

Es muy importante tener en cuenta que este pensamiento muchas veces se produce más allá del lenguaje, y que el pensamiento racional que se puede expresar con palabras solo es una parte. Este tipo de pensamiento que se produce a través de la experiencia, con todos los sentidos, es una forma de pensamiento intuitivo. Es pensar con todo el cuerpo. En un mundo en el que lo que se puede contar, categorizar y nombrar tiene prioridad por encima de todo lo demás, esta forma de pensar alejada del lenguaje y de la racionalidad (ese pensamiento que se produce a través de la acción, con otras personas y con todo el cuerpo) es una actividad de valor incalculable.

18 Suspensión de las funciones de Casa. Confinamiento total en los Países Bajos.

19 Gabriel Boric, candidato de la izquierda, gana la segunda vuelta de las elecciones presidenciales en Chile.

20 Joan Subirats, nuevo ministro de Universidades. Josep Lluís Trapero, cesado como jefe de los Mossos d'Esquadra.

21 Muere Joan Didion, periodista y escritora. El Parlament de Catalunya aprueba los presupuestos del 2022 de la Generalitat con la abstención de Comuns.

22 N.E.V.E.R.M.O.R.E. idea y creación Grupo Chévere dramaturgia y dirección Xron

23 De dónde sale el título?

Xron: El título hace referencia al poema de Edgar Allan Poe titulado *The Raven* (El cuervo). En el poema, un hombre que ha perdido a su amada recibe la visita inesperada de un cuervo que se mete en su habitación. Ante las preguntas desesperadas del hombre, el cuervo solo da una respuesta que él no comprende: *Nevermore!* Esta respuesta sin sentido para nosotros representa ahora nuestra civilización, que es incapaz de entender los gritos de la naturaleza y del planeta ante la explotación devastadora a la que lo sometemos. Es también una referencia que se utilizó mucho en el momento de la catástrofe del Prestige y que hemos recuperado, porque sería una traducción poética al inglés del nombre de la plataforma ciudadana que surgió como respuesta a la pésima gestión de la catástrofe y que todos recordamos: *Nunca más!*

Una tercera parte de la población española ya tiene las tres dosis de la vacuna contra el COVID.

Muere el actor Sidney Poitier.

24 La inflación en la eurozona llega al 5 %.

25 Escuela de pensamiento: El niño como escuela de pensamiento (juego, creatividad y representación) invitados Santiago Alba Rico y Marta Horro

26 ¿El niño como escuela de pensamiento?

Santiago Alba Rico: La filosofía se justifica precisamente por el hecho de que nos faltan preguntas y por este juego en el que digamos que son los filósofos y los niños los que hacen preguntas porque todavía no han interiorizado todas las respuestas. Un niño es un vencido domesticado en el momento

y libre. El papel de la madre puede ir asociado con éxito a un hombre. En mi familia, por ejemplo, yo soy el padre de mi hijo, mientras que mi marido es mucho más maternal que yo.

El Tribunal Supremo ruso ordena el cierre de la ONG Memorial, fundada en 1989 por el Nobel de la Paz Andrei Sájarov.

29 Mazüt creación y dirección Blai Mateu Trias y Camille Decourtey Baró d'evel

¿Qué se quiere transmitir con la obra?

Blai Mateu: Creamos los espectáculos como respuesta al espectáculo precedente. Antes de Mazüt, habíamos hecho *Le sort du dedans*, un espectáculo con carpa, contrabajista y con Bonito, el caballo. La idea, pues, era meterse más en el mundo del movimiento y en un mundo más plástico. Los encuentros con Mai Pely y con Benoît Bonnemaison-Fitte fueron para intentar generar una nueva escritura, ya que el sueño de hacer un espectáculo con carpa lo cumplimos con *Le sort du dedans*. Era como empezar a buscar nuevos frentes y retos, y Mazüt fue realmente la primera etapa de esta manera de escribir que después también hemos podido reencontrar en *Là* y en *Falaise*, donde se mezclan todos los lenguajes: música, teatralidad, cuerpo, movimiento y escenografía plástica. Todo forma parte de un mismo mundo y también nos permite ir hacia imágenes que quizás son más abstractas pero que se conectan con puntos emocionales muy concretos para nosotros.

30 España reduce el aislamiento de los infectados por COVID de 10 a 7 días.

31 La inflación de 2021 alcanza el 6,7 %, una escalada de precios no vista desde 1992.

ENERO

1 2021 cierra con una inflación del 6,5 %, la mayor desde 1992.

4 Salut permite a las farmacias activar el protocolo sanitario para el autotest positivo de COVID.

5 El Kazakstán declara el estado de emergencia por las protestas ciudadanas. Las mascotas ya son por ley seres vivos dotados de sensibilidad.

6 Informe del Ministerio de Sanidad: alerta sobre el aumento del consumo de ansiolíticos y somníferos entre los adolescentes.

7 N.E.V.E.R.M.O.R.E. idea y creación Grupo Chévere dramaturgia y dirección Xron

28 Misericordia texto y dirección Emma Dante Compagnia Sud Costa Occidentale

29 ¿Cómo se trata el concepto de prostitución, maternidad y violencia de género?

Lucía, compañera de Anna, Bettina y Nuzza, es masacrada a patadas y puñetazos por el hombre que la ha dejado preñada. Lucía muere de sobreparto al nacer Arturo. Anna, Bettina y Nuzza se encargan del niño, lo cuidan, lo crían a pesar de la degradación y la pobreza. En su gesto hay algo profundamente humano y misericordioso. Las tres madres aman incondicionalmente a un ser defectuoso que no han parido. Para mí, la maternidad tiene que ver con ese deslumbrante cuidado de amor que prescinde del sexo, de la posición social, de ser o no una madre biológica. Todo esto que tiene que ver con la naturaleza para mí pasa por el compartir y el amor, no por la organización de los roles de la familia tradicional.

La madre o el padre son figuras ambiguas, no definibles, y deben mantenerse como figuras abiertas sin ninguna definición precisa. Un niño o niña puede ser feliz con dos o tres madres, sin sentir necesariamente la carencia del padre. Y a la inversa. Nuestra sociedad debería comprender finalmente la necesidad prioritaria del niño que no puede limitarse al montaje de los roles de la familia tradicional. Hay familias tradicionales en las que los niños son extremadamente infelices y familias heterogéneas con roles indefinidos en los que los

no estar en presencia. La presencia es importante para contar una historia, hace que funcione. Venimos de disciplinas que piden perfección y debemos experimentar para saber qué historias queremos contar. Y ésta es la base del conocimiento descolonizador; ir más allá de las disciplinas. A mis estudiantes universitarios, siempre les digo que olviden todo lo aprendido. El sistema educativo es terrible y tenemos la obligación de desmantelarlo y buscar cómo queremos volver a aprender, y sobre todo de entender que la lengua que nos han dado no sirve para contar las historias que queremos contar.

El Ministerio de Sanidad calcula que el 25 % de la población se ha contagiado por COVID. El tenista Novak Djokovic es expulsado de Australia por no estar vacunado.

17
Informe de Intermon Oxfam: el COVID ha incrementado la desigualdad entre ricos y pobres.

18
Reactivadas las obras del tramo central de la L9 del metro de Barcelona.

19
KATHARSIS
Con versos
cúa. El arabesco

El Museu d'Història de Catalunya inaugura la exposición *El Català, fotògrafs d'un segle*.

20
El presidente de los EE. UU Joe Biden vaticina que Rusia invadirá Ucrania.

21
KATHARSIS
Silencio!
dirección Ramona Nagabzyska de Barbaro

A partir de la investigación que habéis hecho para nuestro espectáculo, ¿qué crees que nos define como personas?
La necesidad de actuar.

Desaparece el toque de queda en Catalunya.

22
Imputada por presunta corrupción la cúpula de los bomberos de la Generalitat de Catalunya.

24
La Iglesia anuncia que devolverá un millar de bienes que inmatriculó sin que fueran suyos.
La activista y filósofa Judith Butler, Premio Internacional Catalunya. El museo Hermitage renuncia oficialmente a una nueva sede en Barcelona.

25
Scotland Yard investiga las fiestas en Downing Street durante los confinamientos.

26
La Generalitat suprime el Pase COVID.

27
Dies blancs
creación y dirección Fabrice Murgia
Proyecto ITTeatre

Dies blancs se inspira libremente en la novela gráfica *Ces jours qui disparaissent*, de Timothé Le Boucher. ¿Qué mantiene del original y por qué te inspiraste en ella?
Me impresionó la velocidad del guion, que funciona a partir del contraste. Vemos la vida de un hombre a escala de una vida. Es muy largo, teniendo en cuenta la escala del universo. También me emocionó la autenticidad de este autor joven que habla de un universo que conoce, de una incertidumbre al terminar la escuela. Son preguntas que recuerdo. Hacer teatro, contar historias... pero, ¿por qué? ¿Qué espera de mí la sociedad? ¿Qué me impone y cómo me resisto a través de lo que elijo? Si voy cediendo a ciertos compromisos, ¿no acabaré olvidándome de mí mismo?

La trama y el ritmo de la novela gráfica están muy bien combinados, es un cómic magnífico. Sin embargo, solo es un primer material de trabajo que he mezclado con otros. Hoy solo queda el principio de disociación. Hemos añadido, por ejemplo, la noción de compromiso político, que está en el centro de la historia. Desde la primera escena, nuestra historia va a otro sitio, cuenta otra vida, con otros personajes. Por lo tanto, no podemos decir que sea una adaptación, pero para mí era importante mencionar la novela gráfica porque es mucho más que una inspiración. También quería reconocer el mérito de su autor por la sensación que tuve leyendo la novela gráfica y que hizo que decidiera intentar replicarla en el teatro.

La UE autoriza la píldora de Pfizer contra el COVID.

28
Valls celebra las primeras Festes Decennals post-pandémicas.

29
KATHARSIS
The Hamartia Trilogy
creación y dirección Jaha Koo

En tu trilogía, te centras en el choque de las culturas oriental y occidental pero, ¿qué tenemos en común y qué no?
El choque de las culturas oriental y occidental fue una tragedia histórica y un abuso imperial por parte de los países avanzados. A partir del proceso de turbulencia cultural, los desfavorecidos fueron privados de sus derechos: la oportunidad de la modernización autónoma como propia voluntad revolucionaria. En consecuencia, el trasfondo cultural de los desfavorecidos tuvo una relación ambivalente con ese choque, independientemente de su voluntad. Un "ni confirmo ni niego": solo enfrento mi herencia cultural con lo que tienen Este y Occidente a la vez. Mientras tanto, la cultura occidental ha consumido la cultura oriental como objetivo de conquista o como posesión. Finalmente, Oriente y Occidente han tenido en común una homogeneidad cultural regresiva. Pero hoy hay gente que quiere comprender mejor la heterogeneidad radical por encima de la homogeneidad, como un factor avanzado de ambos lados, el oriental y el occidental. Creo que el bien común progresista que tenemos es el pueblo.

El octogenario Sergio Mattarella repetirá como presidente de la República de Italia ante la incapacidad de hallar sustituto.

30
KATHARSIS
Together
de Leja Jurišić y Marko Mandić
en colaboración con el director Bojan Jablanovic
y la escritora Semira Osmanagić

¿Qué crees que nos define como personas?
Leja Jurišić y Marko Mandić: Esto es exactamente lo que nos estábamos preguntando en la creación de *Together*. Y en la representación demostramos que no es fácil definir a nadie, pero tampoco lo es ceñirse a definiciones de uno mismo o de otro. L: De todas formas, hoy en día parece que todas las definiciones se están deshaciendo. Por otro lado, creo que queremos definiciones solo para sentirnos más o menos seguros en nuestras vidas, en ese inmenso Universo. La vida es mucho más caótica lo que queremos o podemos admitir. ¿Podríamos decir que la vida es tan previsible que en realidad no necesitamos definiciones? Parece que nos gusta más la vida con definiciones equivocadas que la vida sin definiciones.

M: Una definición o una afirmación que nos define sobre todo hoy, desgraciadamente, y que me da vueltas por la cabeza es la frase de una obra de teatro, *The Party*, escrita por Sally Potter y basada en la película homónima, en la que trabajo actualmente –además de prepararnos para la versión barcelonesa de *Together*– que dice que nuestra formación y situación económica determinan nuestra salud general y nuestra esperanza de vida infinitamente más que la dieta o el ejercicio. Es bastante triste. Pero, aun así, creo que vale la pena movernos y moverlo. Nosotros y el mundo. Al menos durante seis horas.

L: Algo que tocamos en nuestro programa y que creo que define mucho al ser humano desde el nacimiento es el tacto. Es interesante que *Together*, que también habla muy intensamente lo que significa realmente tocar, se estrenó a principios del 2018, dos años antes de que cada segundo de contacto físico representara un peligro. No tocar es algo que nos define intensamente como sociedad, en este momento determinado. Física y también mentalmente. Las distancias entre las personas son enormes en estos momentos. Aunque, espiritualmente, siento que quizás hay más contactos posibles.

31
Los socialistas ganan las elecciones generales en Portugal.

FEBRERO

1
El Gobierno español aprueba la nueva Ley de la Vivienda que permite el control de los precios de alquiler en todo el Estado.

2
Frank
adaptación del cuento homónimo de Ximo Abadía
creación y dirección Clara Manyós y Xesca Salvà

¿Qué implica reestrenar este montaje en el Lliure esta temporada?

Es una oportunidad para que muchas más personas puedan ver este espectáculo, al que tenemos mucho cariño. Explicar el franquismo a los niños y activarles preguntas que creemos necesarias es una forma de generar pensamiento crítico sobre la sociedad en la que vivimos y cómo queremos que sea en un futuro cercano. Cada nueva función es para nosotros una

forma de seguir creando curiosidad en los niños y niñas sobre nuestro pasado reciente, y fuerza para el futuro.

3.000 intelectuales rusos firman un manifiesto contra la guerra.

3
Aprobación de la reforma laboral con una disputada votación en el Congreso de los Diputados.
Inauguración del festival BCN Negra.

4
Inauguración de los Juegos Olímpicos de Invierno en Pequín.

7
125 aniversario del estreno de *Terra baixa*.
Camioneros, ultraderechistas y antivacunas bloquean un puente fronterizo entre Canadá y los EE. UU en Ontario.

8
El Palau de Pedralbes, segunda sede de la Generalitat de Catalunya.

9
El Estado español desciende a "democracia defectuosa" según el ranking anual de *The Economist*.
Tita Cervera cede su colección al Estado durante 15 años por 97,5 millones de euros.

10
Los figurantes
dirección Nico Jongen
Ca Marche

Es un espectáculo protagonizado por niños y niñas pero para un público adulto. ¿Qué permite esta estrategia?
Nos permite vislumbrar los posicionamientos hacia la infancia y poner en escena su batalla y sus contradicciones. Hablamos de un tema que afecta a ambas partes, pero que en esencia nace de los adultos. Por lo tanto, el espectáculo solo puede estar orientado a un público de espectadores adultos.

11
El Gobierno balear congela plazas turísticas durante 4 años.
Los EE. UU alertan de un ataque inminente ruso en Ucrania.

12
El buen patrón de Gerardo León de Aranoa, premio Goya a la mejor película.

13
El PP gana por la mínima en Castilla y León y necesita a VOX para gobernar.

16
La taula:
¿Qué ocurre con la cultura cuando llega la guerra?
con Isabel Sucunza

¿Qué sucede con la cultura cuando llega la guerra?
Siempre hay un momento, en la guerra, en lo que cae es un equipamiento cultural: un teatro, una biblioteca, un museo... Y eso, que es algo lógico dentro de la lógica de la destrucción, suele ser carne de acción de primera página: abre informativos, corre por las redes y hace que todo el mundo se lleve las manos a la cabeza. Quizás, cuando sucede eso es cuando se hace más evidente que la cultura, como la vida, es una constante y uno de los hilos que unen a la humanidad.

Sucede también que la guerra, además de destruir, transforma. La cultura, la tradición o el arte acaban integrándola –no hay forma de no hacerlo– en su discurso. Quien crea el producto cultural no es ajeno a lo que sucede a su alrededor, y quien lo recibe, desde fuera, tampoco. Se ve enseñada cómo en un primer momento la cultura producida en un país que hace la guerra suele ser reducida a mercancía: una primera reacción suele ser boicotearla, como se boicotea cualquier otro producto comercial. Llega el día, sin embargo, una vez apagado el conflicto, en que vuelve a recurrirse a la cultura de ese país para tratar de entender qué sucedió. Y es entonces cuando vuelve a levantarse el museo y vuelven a publicarse libros y a programar piezas teatrales que lo explican.

La película *Alcarrás* de Carla Simón gana el Oso de Oro de la Berlinale.

17
El Parlamento elimina el privilegio de las licencias por edad de sus trabajadores.
Ayuso acusa públicamente a la dirección nacional del PP de maniobrar contra ella.

18
Terra baixa
de Àngel Guimerà
dirección Roger Bernat

¿Por qué recuperar un clásico como *Terra baixa* de Guimerà?

No me interesa tanto el clásico de Guimerà como el sitio que ocupa en nuestra memoria. *Terra baixa* es el típico texto que todos conocen pero nadie ha leído. Y Fabià lo pone en escena para convertirlo en un icono, en un objeto que, aunque no entendemos, se convierte en parte de nuestra identidad. La identidad está hecha de extraños artefactos.

19
La tormenta Eunice deja 3 muertos y 250.000 hogares sin electricidad en Gran Bretaña.

21
Décimo aniversario de la inauguración de la sede de la Filoteca de Catalunya en el Raval.
Muere el dibujante Miguel Gallardo, padre de Makoki y fundador de *El Víbora*.

22
Escola de pensament:
'Poner el cuerpo', una decisión ética
invitados Helena Maleno y José A. Sánchez

¿Poner el cuerpo es una cuestión ética?

Helena Maleno: En el territorio fronterizo que conozco, la violencia se basa simplemente en un léxico con tres palabras: víctimas, criminales e invasión. En estas tres palabras ni tan solo hay un relato que pueda definir la vida de miles de personas. Por eso es importante la construcción de otro relato, y también saber dónde está. Mostrar que existen otros relatos que se oponen a ese léxico, que existe otro discurso, otra forma de explicar las cosas desde la resistencia. Cuando hablamos de "territorio de frontera" hablamos también de un pueblo en movimiento, y es muy curioso porque es un pueblo que se mueve con centenares de lenguas diversas pero que, durante ese espacio de tránsito, también construyen narrativas comunes de resistencia. Todo aquello que transita por ese territorio donde existe el léxico de la violencia sabe cuáles son las palabras clave para resistir. En mi libro *Mujer de frontera* explico cómo las mujeres, durante esos tránsitos migratorios durísimos, se reúnen para hablar de su fe y cómo, en las iglesias informales, explican historias que en realidad son de violencia. En esos espacios de fe construyen unas narrativas de resistencia que sostienen al resto de la comunidad.

José A. Sánchez: De la intervención de Helena, surge una reflexión sobre la palabra o con las palabras. Porque las palabras siempre son múltiples, y las lenguas son múltiples, y las formas de entender la realidad son múltiples. Es terrible cómo el lenguaje nos determina a partir de ese léxico, que, además, en los últimos años no es solo una cuestión del lenguaje y va unido a una materialidad muy fuerte. En este caso, a la materia del muro y de la valla, y en cómo su dureza (que es una palabra pero también una realidad física y simbólica) condiciona nuestra forma de comprender la realidad. Y en cómo el hecho de construir los muros que cierran Europa, o los muros que delimitan los territorios ocupados en Palestina, convierte efectivamente a las personas que intentan cruzarlos, y que siempre los han cruzado –porque es parte de nuestra naturaleza–, en invasores. Y cómo puede convertirse la experiencia del viaje o el tránsito en un ejercicio supuestamente de violencia, que hace ser enemigo a quien intenta hacer lo que se ha hecho siempre y, por tanto, recibe una respuesta militarizada y violenta. No es suficiente con tomar o dar la palabra, sino que hay que escuchar las diferencias, y hacerlo en diferentes idiomas. Resistirse a ese léxico violento, monolingüe y monopolizador que impone el lenguaje de la frontera, de la división radical entre lo que está dentro y lo que está fuera.

Vladimir Putin reconoce la independencia de los territorios prorrusos de Ucrania de Donetsk y Lugansk.
El consejo de ministros aprueba el nuevo salario mínimo interprofesional: 1.000 euros.

23
Crim i càstig
de Fiódor Dostoyevski
adaptación y dirección Pau Carrió

La Sala Fabià Puigserver de Montjuïc vive una completa transformación para este montaje. ¿Cuál es la propuesta escénica que acompaña el espectáculo?

En el fondo hay algo de la Sala Fabià Puigserver que es una sala que es una plaza europea y porticada, que es muy tantas calles de San Petersburgo y, a la vez, tiene una mezcla de material histórico y absolutamente contemporáneo. También es verdad que realizamos una especie de inversión de la sala: el personaje estará donde suelen estar los espectadores y estos, donde suelen estar los intérpretes de la función.

La caixa del Lliure:
Infinitus
creación Magda Puig Torres

¿Cómo se combinan realismo con surrealismo y futuro con presente?

Todo empieza cuando a alguien se le escurre el suelo y

comienza a caer. Caerá en un espacio desconocido, con un suelo y unas paredes desconocidas. ¿Qué relación va a establecer esta persona con el espacio? El espacio no son solo las cuatro paredes que parecen delimitar, sino también todo el ecosistema de elementos, formas y colores que lo forman. La persona parece venir de un mundo que entenderíamos como "real", y el espacio con el que interactúa no funciona con la misma lógica. Y como en toda relación, ni la persona ni el espacio quedarán inmunes a la influencia del otro.

Exposición:
Slèvia: ecos y resonancias Fabià Puigserver (Montjuïc)

24
Rusia invade Ucrania y declara la guerra.
Pablo Casado se mantiene como presidente del PP hasta el congreso extraordinario del 1 de abril.

25
El Mobile World Congress veta la presencia de la delegación rusa.
Los bancos rusos, excluidos del sistema SWIFT de pagos interbancarios.

26
Xavier Antich es elegido nuevo presidente de Òmnium Cultural en substitución de Jordi Cuixart.
27
Vladimir Putin anuncia que pone en alerta máxima el arsenal nuclear ruso.

28
Inauguración del Mobile World Congress, de nuevo presencial.
Medio millón de mujeres y niños ucranianos huyen a países vecinos.

MARZO

1
La Filarmónica de Múnich despedie a Valery Guergiev de director titular por su proximidad a Vladímir Putin.

2
La taula:
¿Qué hacemos (cómo somos) ante la novedad cultural?
con Isabel Sucunza

Un millón de refugiados huye de la guerra de Ucrania.
La Fiscalía General del Estado archiva todas las investigaciones contra Juan Carlos I.

4
Residencias creativas de intercambio:
Un forat en espera
con Calvin Ratladi

La Duma rusa aprueba un proyecto de ley que penaliza con un máximo de 15 años de cárcel la divulgación de informaciones "falsas".

5
Hallado bajo el hielo de la Antártida el mítico barco explorador Endurance, hundido en 1915.

6
Muere el músico, poeta y cantante Pau Riba.
Sis dies corrents de Neus Ballús, premio Gaudí a la Mejor Película.

7
Empiezan las obras de prolongación del tranvía por la Diagonal de Barcelona.
Informe de la Oficina Municipal de Datos: el poder adquisitivo de los hogares de Barcelona cae un 7 % desde 2019.

8
Día Internacional de la Mujer Trabajadora.
2 millones de personas huyen de Ucrania.
El MWh toca un máximo de 700 euros.

9
Alberto Núñez Feijóo presenta su candidatura a presidir el PP.

10
Empieza la 5ª edición del festival Dansa Metropolitana.
Muere el historiador hispanista John H. Elliott.

12
Dansa Metropolit

A la recerca del temps perdut:
El cantó de Guermantes
de Marcel Proust
adaptación Josep Maria Pinto
dirección Jordi Bosch

Cierra el diario independiente ruso Nôvaia Gazeta tras las advertencias de Roskomnadzor.

Escola de pensament:
Las voces del desierto
invitadas Laila Karrouch y Silvia Munt

¿Dónde están las voces del desierto?

Laila Karrouch: Yo no iba al colegio, jugaba en el patio y el día a día era todo oral, y al final tú acabas desarrollando la imaginación, acabas incrustando ese vocabulario tan tuyo que arrastras toda la vida y que no sabes sacar de tu mente, aunque vivas muchos años fuera de tu país. Por eso me vienen expresiones y otras palabras que creo que no tienen una traducción literal. Puedes intuir un poco por donde van, pero no pueden traducirse. A menudo no lo hago de forma voluntaria, me salen. Y cuando piensé e intento buscar una traducción en catalán y no la encuentro, entonces la pongo tal cual e intento buscar una equivalencia, pero es solo eso, una equivalencia. Silvia Munt: Cuando conozco el desierto, el pueblo saharaui, y percibo que aquello no es Occidente, se me abre algo que tenía taponado, donde una cantidad de virtudes que aquí las tenemos como amputadas salen, y empiezas a valorar la vida de un lugar donde no hay nada. Donde aparentemente no hay nada, ¿verdad? Y como decía Saint-Exupéry, "donde no hay nada es donde está lo más importante". Una experiencia física. Yo decía: ¡Casi no duermo y me encuentro fantásticamente! Hubo un cambio intelectual, emocional, físico, que me provocó el desierto, que me desintoxicó. Y que me hizo conocer al pueblo saharaui en un momento muy idílico. Yo me involucré mucho porque me parecía de una valentía, de una injusticia... Me parecía una causa absolutamente imposible de soportar, y más cuando estás allí. Yo, del desierto, soy una *voyeur*. He estado allí y he estado entendiendo, pero pienso que es verdad que me transformó. Y que de vez en cuando es muy bueno volver a él y ver la vida desde otro lugar.

Firmado el acuerdo para que Barcelona sea la sede de la Copa América de Vela de 2024.

Artistas residentes:
Understory, 1: Intercanvi de cromos
creación Xesca Salvà
y Marc Villanueva Mir

¿Qué o quién os inspiró este nuevo proyecto?

Marc Villanueva Mir: Empezamos por la inspiración de Lynn Margulis, una bióloga norteamericana que trabajaba principalmente con bacterias y otros microorganismos. Fue descubrir la forma de entender el mundo y la vida de esta mujer lo que nos resonó e interesó mucho para empezar a hacer esta investigación e interesarnos por la biología, y también por las cosas que no vemos y todo el ámbito de los microorganismos. Entender los microorganismos como unos seres diferentes a nosotros, sí, pero que, al mismo tiempo, son nosotros, porque también estamos formados por ellos. No existen divisiones ni fronteras tan claras. No se sabe dónde empieza una cosa y termina la otra. Nuestro proyecto, en realidad, gira en torno a la vida, las formas de vida que no vemos, cómo convivimos con ellas y cómo transforma nuestra forma de entender el mundo y, básicamente, de entendernos a nosotros y nuestro lugar en el mundo.

Xesca Salvà: De algún modo descubrimos que los microorganismos y todas estas cosas "micro" crearon la vida en la Tierra y, seguramente, serán las que pervivirán cuando las humanas desaparezcamos.

4 millones de personas, huidas de Ucrania.
La inflación alcanza el 10 %, la más alta desde 1985.
El Barça - Madrid femenino en el Camp Nou, récord mundial de espectadores.

Primera secuenciación completa del genoma humano. Publicación en el BOE de la Ley Orgánica de ordenación e integración de la Formación Profesional, que consolida el carácter dual de la FP.

1 Marta Ortega asume la presidencia del grupo Inditex

2 El presidente de Sri Lanka declara el estado de excepción por las protestas por la falta de combustible y los apagones.

Alberto Feijóo elegido nuevo presidente del PP. Fidesz gana por mayoría absoluta las elecciones generales en Hungría.

Elon Musk revela que ahora es el primer accionista de Twitter. El Gran Teatre del Liceu celebra el 175 aniversario de su inauguración.

El consejo de ministros aprueba la reforma del bachillerato. Inauguración de la Feria del Libro de Londres. Cataluña, país protagonista del programa Spotlight.

El Tribunal Supremo sentencia que la gestación subrogada cosífica a criaturas y madres gestantes.

Ketanji B. Jackson, primera jurista afroamericana confirmada por el Tribunal Supremo de EE. UU.

Imitation of Life

de Kata Weber
dramaturgia Soma Boronkay
dirección Kornél Mundruczó
Proton Theatre

¿Qué efecto te gustaría generar en el público con Imitation of Life?

Kornél Mundruczó: Quiero que mis espectáculos tengan siempre el mismo impacto: quiero dar voz a la gente que no escuchamos en el día a día: las voces de los forasteros de todas las épocas. Y esto puede hacerse, incluso, en círculos conservadores y burgueses. No me interesa el arte burgués ni su crítica. El arte tiene sentido, para mí, cuando no da respuestas, sino que muestra algo que se esconde tras las cosas.

Residencias creativas de intercambio:

Virgin Mary Performances / La ciutat i la por

de Paula Blanco y Klaudia Hartung-Wójciak

¿Habéis encontrado puntos en común en vuestros respectivos proyectos?

Klaudia Hartung-Wójciak: Quizás suena importante, pero hemos encontrado un valor común: buscamos algo en las cuestiones marginales o en las voces que no podemos oír diariamente. Por ejemplo, cuando hago una búsqueda de estas imágenes de la Virgen busco algo no evidente, algo abandonado o pequeño, que yo llamo *imágenes raras*.

Algo que no podemos ver a primera vista.

Paula Blanco: De algún modo mi trabajo está conectado porque, a pesar de ser diferente, a mí también me interesan los márgenes, me interesa el silencio, este presente, la gente que, con su presente, nos recuerda su silencio.

Teatro y guerra

por Roman Dolzhanskiy
crítico teatral, director del festival NET y adjunto a la dirección artística del Theatre of Nations de Moscú

Todas las personas relacionadas con el mundo del teatro con las que he hablado estas últimas semanas están desconcertadas: ¿qué debería hacer, ahora, el teatro? ¿Qué obras debería representar? ¿Cómo debería dirigirse al público? ¿Qué tendría que hacer, el teatro, ahora que una parte de Europa está en guerra? Hay varias opciones.

La primera es seguir trabajando como si nada hubiera pasado. "El teatro es un lugar de arte, un refugio de la vida, deberíamos limitarnos a hacer nuestro trabajo", escuchó que comenta a menudo la gente del mundo del teatro. Ensayar, buscar nuevas ideas entre las líneas o más allá de *Hamlet*, *Tartufo* o *El jardín de los cerezos*. Pero según lo tenemos entendido, esto no funcionará. El teatro, que por voluntad propia está perdiendo el contacto con el tiempo y la sociedad, está condenado a morir.

La segunda opción es distraer a la gente de la cruel realidad. En tiempo de guerra siempre se han representado comedias y melodramas. Y el público siempre ha respondido con agrado a la amabilidad de los teatros, que le invitan a olvidar. Muchos seguirán este camino, incluso ahora, y nadá se les puede repriminar.

La tercera opción es el florecimiento del teatro documental. La guerra de Ucrania ya ha generado infinidad de historias personales dramáticas que hay que contar que ya esperan a ser presentadas y escuchadas. Además, los teatros vivirán la presión de la sociedad y de los políticos. Pero, existe alguna esperanza de hacer descubrimientos artísticos auténticos si seguimos por esta vía? Lo desconozco. No estoy seguro.

Finalmente, existe una última opción. Es la más compleja y, en mi opinión, la más honesta, para el teatro en sí, para toda la sociedad y para el público actual. Por patético que pueda parecer, el teatro tiene el deber de recordar que desempeña

una función humanística. Y la tiene que poner en primer plano al elegir el repertorio y los artistas con los que colaborar. Sin olvidar tampoco la verdad de la guerra, las necesidades de la sociedad, la demanda natural del público de reír y llorar, ni los experimentos artísticos.

Informe FAO: los precios de los alimentos han subido en un año un 33,6 % de promedio en todo el mundo.

Putin releva la cúpula militar y nombra a un general bregado en Siria para dirigir la guerra en Ucrania. Macron y Le Pen se disputarán la segunda vuelta para la presidencia de Francia.

El consejo de ministros aprueba la reforma del bachillerato. Inauguración de la Feria del Libro de Londres. Cataluña, país protagonista del programa Spotlight.

La encuesta del Institut Català Internacional per la Pau (ICIP) revela una elevada animadversión entre los votantes de partidos antagónicos.

El Museo de Orsay inaugura la primera gran exposición dedicada a Gaudí, coorganizada con el MNAC.

La taula:

El espectador profesional: ¿afición o vicio?

con Oriol Puig Taulé

El espectador profesional: ¿afición o vicio?

Todos los que frecuentamos los teatros conocemos a alguien que podría definirse como "espectador profesional". Son los que no se pierden la mayoría de los estrenos importantes de la cartelera, que están al día de toda la actualidad teatral y que conocen a la mayoría de los creadores, intérpretes y compañías, así como sus trayectorias. Aficionados, apasionados, obsesionados... ¿Cuál sería el término más apropiado? Algunos de ellos pueden ir al teatro hasta cuatro o cinco veces por semana, otros escriben en blogs o hacen de prescriptores en sus redes sociales y otros más (los más interesantes) practican su afición en silencio, desde el anonimato de la oscura platea. Ellos también forman parte de nuestro ecosistema teatral: su actitud puede ser crítica o tener la benevolencia del fan que idolatra a su ídolo, pero su mirada es una tesela más del mosaico que conforma nuestra realidad escénica. Cuidémoslos, querámoslos. Y, sobre todo, escuchémoslos.

Residencias creativas de intercambio:

Virgin Mary Performances / La ciutat i la por

de Paula Blanco y Klaudia Hartung-Wójciak

¿Habéis encontrado puntos en común en vuestros respectivos proyectos?

Klaudia Hartung-Wójciak: Quizás suena importante, pero hemos encontrado un valor común: buscamos algo en las cuestiones marginales o en las voces que no podemos oír diariamente. Por ejemplo, cuando hago una búsqueda de estas imágenes de la Virgen busco algo no evidente, algo abandonado o pequeño, que yo llamo *imágenes raras*.

Algo que no podemos ver a primera vista.

Paula Blanco: De algún modo mi trabajo está conectado porque, a pesar de ser diferente, a mí también me interesan los márgenes, me interesa el silencio, este presente, la gente que, con su presente, nos recuerda su silencio.

Shock 1:

El cóndor y el puma

de Albert Boronat, Andrés Lima, Juan Cavestany y Juan Mayorga

dirección Andrés Lima

¿En qué mundo vivimos?

Andrés Lima: Tras la caída del comunismo, el capitalismo elige a Oriente como enemigo. Pero ahora lo llama "guerra contra el terror". Ahora la guerra es contra un concepto, no contra los árabes. Es como declarar la guerra al pecado. Lo que puede ser interminable, ya que el terror y el pecado siempre los encuentras, vayas donde vayas, sobre todo si quieres encontrarlos. Como dice la teoría económica de Milton Friedman, cualquier crisis inducida o natural –un golpe de Estado, un terremoto o una guerra– es una oportunidad de las fuerzas económicas para privatizar lo que en un momento dado era público en un país o ciudad. No lo explicamos para hacer un ejercicio documental o histórico, sino que realmente es el mundo donde vivimos, estamos inmersos en esta filosía y economía.

Hundimiento del Moskvá, barco insignia de la armada rusa en el Mar Negro.

Elon Musk presenta una OPA hostil para comprar Twitter por 40.000 millones de euros.

Shock 2:

La tormenta y la guerra

de Albert Boronat, Andrés Lima, Juan Cavestany y Juan Mayorga

dirección Andrés Lima

Conferencia formativa:

Women of the Seven Seas

de geheimagentur

¿Por qué es el mar, precisamente, el lugar más apropiado para la acción política y las utopías?

Porque el mar desafía nuestro pensamiento territorial y puede hacerlo tambalear.

Porque todo parece distinto, en el mar.

una función humanística. Y la tiene que poner en primer plano al elegir el repertorio y los artistas con los que colaborar. Sin olvidar tampoco la verdad de la guerra, las necesidades de la sociedad, la demanda natural del público de reír y llorar, ni los experimentos artísticos.

Informe FAO: los precios de los alimentos han subido en un año un 33,6 % de promedio en todo el mundo.

El consejo de ministros aprueba la reforma del bachillerato. Inauguración de la Feria del Libro de Londres. Cataluña, país protagonista del programa Spotlight.

El Museo de Orsay inaugura la primera gran exposición dedicada a Gaudí, coorganizada con el MNAC.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convalece de la covid-19 y aprueba la ley de transición ecológica.

El Congreso convale

Elon Musk anuncia que congela su adquisición de Twitter.

Pallassos sense fronteres: Betu el pallaso

cía. Albert Vinyes

Un supremacista blanco mata a 10 personas a tiros en un barrio afroamericano de Buffalo (EE.UU.). Ucrania gana el festival de Eurovisión.

Según datos de la oficina federal de Control y Prevención de Enfermedades de los EE. UU., más de 100.000 personas murieron en 2021 por sobredosis de opiáceos.

A la cerca del temps perdut:

Albertine desapareguda

de Marcel Proust

adaptación Josep Maria Pinto
dirección Jordi Bosch

Elisabeth Borne, nueva primera ministra de Francia.

Se rinde la ciudad ucraniana de Mariúpol. Evacúan a los soldados que defendían el último bastión de resistencia en la acerera Azovstal.

Suecia y Finlandia solicitan formalmente su ingreso en la OTAN, con la oposición de Turquía. Detectados en Madrid siete casos positivos de la viruela del mono.

La alcaldesa Ada Colau confirma que se presenta como candidata a las elecciones municipales de 2023.

Inaugurado el nuevo mirador de la Torre Glòries con la instalación *Cloud Cities*, de Tomás Saraceno.

A la cerca del temps perdut:

El temps retrobat

de Marcel Proust

adaptación Josep Maria Pinto
dirección Jordi Bosch

Un pistolero mata a tiros a 19 niños y dos profesores en una escuela de Texas (EE. UU.).

Internacional

idea y dirección Anna Karasińska

¿Hasta qué punto el espectador es el verdadero protagonista de tus acciones escénicas?

Procuro que mis espectáculos "fluyan", más que "explicarlos". Convertirlos en acontecimientos que se cumplan ahora y aquí. Deconstruyo la relación espectador-escenario-intérprete para que la gente se vea realmente y entren en contacto los unos con los otros.

Cuando hago un espectáculo, preveo qué tiene que pasarse a las personas que participan en el mismo, a los espectadores, y los medios para conseguirlo. No reflexiono sobre un tema –el tema solo es un medio entre todos los demás, una "tapadera" del mecanismo que he creado. Me intereso por el uso del arte como método para liberar el control. Intento mantener al espectador en estado de ambivalencia, de risa y de inquietud. Llevo su pensamiento navegando a lo largo de la función. Fusilar la idea de lo que consideramos real y evidente es el gesto más poderoso para transformar el mundo.

Les tres germanes

de Anton Chéjov

adaptación Marc Artigau, Cristina Genebat y Julio Manrique
dirección Julio Manrique

Escena pilot:

Quan vaig començar a fer-me a la idea que em feia gran
dirección Anna Serrano

¿Por qué elegiste el rito de paso para trabajar con el alumnado de secundaria y cómo se ha desarrollado en el proceso? La idea de trabajar sobre los rituales surgió a partir de la propia propuesta de Escena pilot, que es realizar un trabajo colectivo con los alumnos. Los rituales son mecanismos de cohesión entre las personas, nos hacen sentir que pertenecemos a un colectivo, que compartimos y habitamos un mismo espacio, un tiempo, una ideología o una emoción. Las personas con las que hemos trabajado durante este proceso creativo están

en una etapa vital de cambio, de abrir nuevas ventanas, y este ha sido el punto emocional que todos los alumnos han compartido entre ellos. Tomanda la idea del rito de paso como eje central y la propia reflexión de la experiencia teatral como ritual, hemos explorado varios tipos de rituales que también tienen un paralelismo con varios códigos teatrales, realizando un viaje del exterior del teatro y del ritual más cotidiano –una manifestación o el ritual que hace cada uno cuando se levanta– al interior del teatro y a lo más poético –como un ritual de veneración a través de la creación de un tótem colectivo.

París celebra la final de la Champions League masculina, inicialmente prevista en San Petersburgo.

EN RESIDÈNCIA

Normal

de David Franch

con alumnos del Institut Escola Eixample

¿Qué es para ti la normalidad?

Para mí la normalidad es un concepto que no existe, pero que ocupa espacio en nuestra sociedad. Todos queremos ser o formar parte de una normalidad. No queremos quedarnos fuera de ese conjunto que es la sociedad, que en cierto modo nos protege. Lo que hacen estos conceptos es anular al individuo, porque, si todos formamos parte de una masa *normal*, las individualidades desaparecen. A mí, justamente, lo que me interesa es la individualidad de cada uno.

La taula: El colectivo LGTB+ y la catalanor

con Oriol Puig Taulé

Concierto de las Pussy Riot en el Razzmatazz, con María Aliójina, huída recientemente de Rusia.

El Primavera Sound inaugura su última edición con Barcelona por única sede.

Conferencia performativa:

Moving Earths

idea Bruno Latour y Frédérique Aït-Touati

dirección Frédérique Aït-Touati

cía. Zone Critique

¿Cuán de polivalente en significados es el título de vuestra conferencia performativa?

Frédérique Aït-Touati: El título *Moving Earths* debe entenderse en todo su polísemia: en primer lugar, claro está, es la Tierra en movimiento de Galileo, cuando este descubre y demuestra que Copérnico tenía razón: la Tierra no está quieta en el centro del universo, sino que se mueve alrededor del Sol. Pero también es la Tierra que nos mueve hoy: una Tierra en movimiento. Y también se mueve de una tercera forma: la hipótesis de Gaia implica que tenemos que cambiar nuestra concepción de la Tierra. No solo es un planeta, también es algo vivo, algo que se mueve por sí mismo, creado y fabricado constantemente por los seres vivos.

Carles Puigdemont no se presenta a la reelección como presidente de Junts per Catalunya en el congreso del partido inaugurado hoy en Argelers.

Understory, 2: Tres raves i dos interregnes

creación Xesco Salvà y Marc Villanueva Mir

Escola de pensament:

¿Qué podemos decir cuando nos quedamos sin palabras?

invitada Emmanuelle Laborit

El lenguaje del teatro va más allá de la palabra, en cierto sentido es un lenguaje que corporiza. Desde este punto de vista, ¿cómo recordáis las primeras veces que subiste al escenario?

En un escenario de teatro, vemos el cuerpo del actor en su totalidad, de pies a cabeza. El más mínimo movimiento del cuerpo despierta una emoción. Por lo tanto, sí, existe un lenguaje corporal que puede provocar imágenes, emociones.

*Pic pic es una compañía de teatro ucraniana fundada en 2016 en Kyiv por Dima Vevytskyi y Piotr Armanovski. El formato básico con el que trabaja son las audiovisitas.

Existen creaciones de empresas sordas, en lengua de signos. Por lo tanto, es el equivalente al habla entre las personas oyentes, es el verbo. Aunque el lenguaje de signos implique todo el cuerpo, no deja de ser un lenguaje para transmitir un mensaje. Otras empresas sordas trabajan sin utilizar el

lenguaje verbal, solo el visual y el corporal. Y es muy diferente, no tiene nada que ver. Requiere una técnica de movimiento, puede ser una obra del clown, acrobacias, mimética, etc. Por eso hay que ir con cuidado cuando decimos que el cuerpo va más allá de la palabra, siendo la lengua de signos de la palabra. El teatro hablado y el teatro físico son diferentes entre sí. El teatro LSF y el teatro corporal también son diferentes. Para mí, es una obviedad. Que LSF no utilice la voz no quiere decir que vaya más allá de las palabras. En mi última creación, *L'épopée d'Hermès*, un espectáculo para todos los públicos, ofrecí una invitación cultural y visual a la gente oyente. Hay lenguaje de signos, pero no es diálogo, no es parlante. El lenguaje de signos provoca imágenes para permitir que los oyentes se zambullen en la dimensión corporal.

Recuerdo muy bien la primera vez que subí a un escenario.

Yo tenía 9 años. El espectáculo se llamaba *Voyage à la fin du métro*, dirigido por Ralph Robbins. Éramos 4 niños. La historia es esta: una niña se duerme en el metro y se despierta después de la terminal, en un lugar desconocido. Conoce a un mago, un monstruo, un mono y un hombre con cuatro brazos antes de volver a su mundo. Fue un momento que me marcó profundamente: tenía que memorizar el texto y los diálogos, las escenas, una detrás de otra. Hicimos de todo: manipulación, cambio de juegos, instalación de accesorios, nada se automatizaba. Habíamos creado la máscara del monstruo. El vestuario lo había hecho el director. Esta experiencia me causó una gran impresión. Y eso es lo que aún amo tanto ahora, el puro placer. Haz que tu imaginación funcione para crear e idear cómo presentar lo que imaginas de forma concreta.

Joseph Kahn asume el cargo de director de *The New York Times*.

Una foto bajo una magnolia

por Dima Levitsky

dramaturgo, director y artista conceptual

Quedo con Piotr en el antiguo jardín botánico de Kyiv. Lleva una mochila grande en la espalda y un trípode en las manos. Viene de filmar en uno de los hospitales que reciben a los heridos de Ucrania. Me cuenta que hace dos semanas que le duele la espalda, es lo primero que me dice cuando le pregunto cómo está. No nos veíamos desde que empezó esta guerra. Piotr es originario de Donetsk pero después de que Rusia ocupase una parte de esa región en 2014 se fue de la ciudad. Hemos hecho varios proyectos juntos. Uno de ellos se llama *Olympiad Donetsk '84*. Era un intento de expresar lo que le podría haber pasado a la región si los Juegos Olímpicos de invierno de 1984 se hubieran celebrado allí. En realidad, ese año se hicieron en Sarajevo... También empezamos a hacer unas audiovisitas juntas en un entorno urbano. Nuestro grupo se llamaba Pic pic.*

Mé propone que nos sentemos en un banco y se quita la pesada mochila de la espalda. Le cuento que he empezado a fumar y nos intercambiamos el sitio, así no le echo el humo a la cara. Su novia se fue de Kyiv hace un mes porque tenía mucho miedo de la posibilidad que les atacaran con armas químicas, como habían amenazado de hacer las tropas rusas. Ahora él vive solo en su piso. Le cuento cómo me ha ido la vida en la parte oeste del país como evacuado. No sé muy bien cómo, la conversa acaba derivando hacia los pantalones: me cuenta que tiene unos rojos muy calientes, pero que en tiempo de guerra vestirse de rojo no parece muy adecuado; yo le digo que he llevado los mismos pantalones todo el mes.

No hablamos de teatro; Piotr solo me comenta que había intentado hacer un taller de teatro para adolescentes en marzo pero que cuando empezó a llamar a las familias resultó que prácticamente todas se habían ido de la ciudad. También me cuenta que hace poco acompañó a un amigo a un hospital, un periodista que también estaba filmando fuera de Kiev cuando se quedaron atrapados en un bombardeo. Piotr le llevó sábanas limpias. Veo que la ciudad todavía vive bajo una sombra, pero aun así está bien encontrarse en el jardín botánico. Al final de la conversación le digo a Piotr que si tiene alguna idea me la haga saber. No específico qué tipo de idea, hablo en general. "De acuerdo", me responde. Se levanta del banco. Propongo que nos hagamos una selfie. Decidimos hacerla bajo una magnolia que todavía no ha florecido. Hago dos fotos. Nos despedimos y le digo que vaya con mucho cuidado. Una hora más tarde cuelgo la foto en Facebook con el texto Pic pic.*

Este texto se escribió en Kyiv el 13 de abril, el 49º día desde el inicio de la invasión a gran escala de Ucrania por parte de Rusia.

*Pic pic es una compañía de teatro ucraniana fundada en 2016 en Kyiv por Dima Vevytskyi y Piotr Armanovski. El formato básico con el que trabaja son las audiovisitas.

Existen creaciones de empresas sordas, en lengua de signos. Por lo tanto, es el equivalente al habla entre las personas oyentes, es el verbo. Aunque el lenguaje de signos implique todo el cuerpo, no deja de ser un lenguaje para transmitir un mensaje. Otras empresas sordas trabajan sin utilizar el

Epilogue

1: A speech, etc. at the end of a play, book, or film that comments on or acts as a conclusion to what has happened.

Oxford Dictionary
2022

Epilog [Epilogue] emerged from the pandemic as a written exercise in shared self-criticism with social and artistic parallels in time. Because of our very nature, it is therefore inherently impossible for us not to continue it.

To reach this second instalment, we have undergone six waves of the pandemic, as well as a war in Europe, the consequences which are now just beginning to be felt. This Season 21/22, which focused on Central and Eastern Europe, has been unexpectedly confused with reality itself. Every artistic and cultural action has become an inseparable part of the social environment we live in. We have almost ceased to be a mirror, and become an intrinsic part of our society. A society that sometimes has an overly destructive tendency. That is why we have listened conscientiously, and we are learning that we do not want anything to ever return to a normality that never existed, and that perhaps the past was tinged with a collective unconsciousness that we are also gradually learning to remedy - perhaps too slowly sometimes, but with the conviction of the need to continue building the present.

In just over three years, the Lliure has once again become a leading international theatre for the best artists from all over the world. You will find all the echoes of this in *Epilog* [Epilogue]. And our aim is to continue to offer them space and to constantly provide the possibility of risk in creative work, by making a firm commitment to artistic processes that require other timeframes. We have been bold, and we want to continue to be so.

The programming of the Lliure is the programming of a public theatre in a city that sometimes underestimates errors when we should applaud them as courage and as the engine of the creative talent that surrounds us, which is considerable, and which the epilogues end up revealing.

Juan Carlos Martel Bayod

Director of the Fundació Teatre Lliure

- Teatre Públic de Barcelona

SEPTIEMBRE

Presentation of the 21/22 Season at the Teatre Lliure.

The Cumbre Vieja volcano erupts on the island of La Palma.

The Community of Madrid ends restrictions on opening hours and capacity in theatres, auditoriums, cinemas and nightclubs. Vladimir Putin's party United Russia wins a majority in the Duma parliamentary elections.

The Liceu opens its 175th anniversary season with *Ariadne auf Naxos*. The Ukrainian deputy president emerges unscathed from an attack.

The Romanian director Alina Grigore wins the Golden Shell at the San Sebastián Film Festival with *Blue Moon*. The journalist Antonio Franco, the founding editor of the newspaper *El Periódico*, dies.

The SPD narrowly wins the general elections in Germany.

The Spanish government approves the new airport plan without the expansion of El Prat airport.

Portugal, where the sun and the colours, the beaches and the wine didn't prevent them from having their *saudade*, the local form of *tesknota*. How is that possible? What had happened? I realised that the metaphysics of a national identity goes far beyond the view from the window. There may always be something you miss.

The other obvious thing that I have to cope with is: I'm incredibly nostalgic myself! I feel an absurd longing for a past which I have no way of reaching. It's like a wound in my present. It's the hole in my identity that short-circuits me with the past. It is deeply rooted in the way I am. And it's a problem: these days, tradition and heritage can only be suspect. Nostalgia is a way of coping with a present which we find problematic. And it's a perverse pleasure.

Yes, it's a paradox. It doesn't make any rational sense, and that's why it's great for art. That's the thing about aesthetic experiences - they take you somewhere you didn't necessarily think you were going. So it seems like a great place to immerse yourself in the paradoxical need for nostalgia. And what better way to do that than with a scent! Something so fleeting, so ephemeral, that it seems to be saturated with nostalgia. However, this nostalgia needs to seduce you. The past only makes sense if it smells good.

The Government of Catalonia opens cultural facilities at 100% capacity.

16
Viu Montjuïc! El parc de la cultura: Ciutat dormitori
script by Pau Masaló Llorà and Irena Visa
directed by Pau Masaló Llorà

18
International workshop: Thinking with Things

19
Facebook announces it is hiring 10,000 European workers to develop the metaverse, its virtual universe.

20
Inauguration of the Munch Museum in Oslo. The project is by the Madrid architect Juan Herreros.

22
Trilogia del lament
La caiguda d'Amlet (o La caiguda de l'ac)
based on *Hamlet*

L'Empestat
based on *The Tempest*
written by Jordi Oriol
directed by Xavier Alberti
Indi Gest

Why this fascination with the fragility of meanings and etymological gymnastics?

Jordi Oriol: In a world where promises no longer have any value, where (electoral) promises no longer mean anything, where promises are no longer kept and are made only to be broken... it would be nice to see how language recovers its power, in the same way as money, fame and a loaded weapon are power.

Imagine a world where nobody could say anything without thinking. That suddenly, words had the effect of what they really meant. Imagine a world where words could do more harm than sticks and stones, and shed more blood than daggers and bombs. Those unspoken words would be unexploded mines. Those phrases would be terrible desolate craters. Knives and guns could hurt, but you would have to be careful what you say. Now imagine an entire armed people. Imagine an entire angry people, irate and armed to the teeth. An unbridled army of poets. Imagine the consequences of a demonstration. The blood that would flow just because of a simple slogan, some statements or a mediocre tweet. Goodbye to innocence. Goodbye to euphemisms... And goals... no more of them.

But now imagine that words can save us at the same time. Preserve us from evil, and purge us by emptying bile and taking out the shit. Imagine flattering someone and sowing a spring field. Filling ourselves with happiness. Imagine floating with pleasure, flying with joy and dying of pleasure. Imagine it. Now you say: "Wow!" You say: "Yeah!" You say: "Aserehé!" And: "Hal De hé! De hebe tu de hebere seibiunova, mahavi an de bugui an de güidipit!"

But in the world in which you live, it doesn't matter what you say... but how you say it.

23
Clowns Without Borders:

Auch!
by Abraham Arzate

24
BCN dibuixa:
Poesia visual culinària (dibuix i escena)
with David Ymbernon

25
Barcelona City Council Data Office (OMD): Barcelona residents experience a 3.6% drop in income due to COVID in 2020.
Coup d'état in Sudan.

26
Spain's Constitutional Court overrules the method of calculating the municipal capital gains tax. 2.5 billion Euros are open to question.
The Spanish Council of Ministers approves an initial investment of 22 million Euros to install southern Europe's first quantum computer in Barcelona.

27
Trilogia del lament:
La mala dicció
based on *Macbeth*
written by Jordi Oriol
directed by Xavier Alberti
Indi Gest

Inauguration of the two Sónar autumn events in Barcelona. Ronald Koeman is sacked as coach of F. C. Barcelona.

28
José María Merino wins the National Prize for Spanish Literature.
Meta is born: Mark Zuckerberg renames Facebook.

29
Manga Barcelona opens to visitors.

30
In Rome, the G-20 ratifies the global agreement to introduce a minimum corporate tax on multinationals of at least 15%.

31
Algeria closes the Maghreb-Europe gas pipeline which runs through Morocco.
Record numbers of people register as working with Spain's Social Security system and unemployment falls.

NOVEMBER

1
People with a negative test or who are vaccinated are allowed to travel to the United States.
The price of gas rises 15% due to the limited supplies from Russia.

2
The world crosses the threshold of 5 million deaths from coronavirus.
Facebook announces it will delete facial recognition data relating to a billion users.

3
The first edition of the new Festival 42 dedicated to fantasy literature opens in Barcelona.
Barcelona City Council buys the offices of Gustavo Gili, winner of the FAD Architecture Award in 1961.

4
The Cuban artist Tania Bruguera wins the Velázquez Prize for Fine Arts.

6
The tunnel in Plaça de Les Glòries in Barcelona reopens.

7
The Barcelona Metro reaches the Zona Franca district.

8
The Royal Decree making Barcelona the cultural and scientific co-capital of Barcelona and granting the city 20 million Euros is approved.
Xavi Hernández becomes the new Barça coach.

9
Escola de pensament:
Scenes of the captive word
guests: Daniel Gamper and Lidia Pujol

What are the stages of the captive word?
Daniel Gamper: My theory, which we could say has failed, concluded with a quote from Nietzsche, because it was about Nietzsche and Heidegger. He said: "I am afraid we are not rid of God because we still have faith in grammar." Grammar as a subject, verb, predicate and with someone who is the cause of the actions. You go back to the causes and in the end there would be God. And it expresses the fact that as you say, we're trapped; at some point, some people use the expression "the cobweb." Nietzsche himself as a young man, in one of his most frequently cited works, *On Truth and Lies in Nonmoral Sense*, also completely rejects language. Language does not lead us to reality, but instead language falsifies a reality

Public health: waiting times for surgery are 152 days in Catalonia, and 121 days for an appointment.

Russia deploys troops near its border with Ukraine. Putin denies wanting to attack.

18
L'oncle Vanya
by Anton Chekhov
directed by Oskaras Koršunovas

because it solidifies it, and reality is fluid.

Lidia Pujol: My first solo album rejects the word: "I want to build communication without having to go through words." And that is my first challenge. I want to express what is important to me, what is infinite, or the words that invite and guide me, which are love, freedom, solidarity, dignity; what it is like to be yourself, the adventure of being a person. To me, words have always seemed insufficient and they always ended up... Everything you were saying before: they are tools that can be false, treacherous or empty.

France returns twenty-six works of art which were looted during the colonial era to Benin.

10
La caixa del Llure:
Teatro Caca. Dulce introducción al caos
conceived and directed by David Espinosa

Why this title?

"Teatro Caca" is something I always used to say to my children ironically, to try and keep them away from the theatre. *Dulce introducción al caos* is the title of a beautiful song by Extremoduro that has something very basic, which I thought was very appropriate for kids. I think this mixture sets the tone for the piece: a rebellious rock song, something that is not designed specifically for them but which can include them with their purity and beauty, and that breaks down the conventions of what they should see or hear, of what is childish, and a provocative phrase, a little provocative, which creates a lot of irony around the more experimental side of theatre.

Performances of *La mala dicció* are cancelled.

Cristina Peri Rossi wins the Cervantes Prize for Literature.

11
The new budgets of the Government of Catalonia allocate 385 million Euros to Culture - 28.4% more than the previous budget and below the promised figure of 33% per year.
The Sixth Plenary Session of the 19th Standing Committee of the Communist Party of China consolidates Xi Jinping's absolute control.

12
Presentation of the first UB - Teatre Llure Prize

Barcelona's Sala Hiroshima theatre closes.
Restrictions return to Europe due to another rise in COVID infections. The incidence in Spain rises by 30% in two weeks.

13
The Glasgow climate conference closes with a weak agreement to fight the climate crisis by phasing out the use of coal.

14
The cost of construction rises by 10% due to the increase in the price of raw materials.

15
Ludovic Morlot is appointed new Music Director of the Barcelona Symphony Orchestra.
Hundreds of arrests in Cuba on the march on for civil liberties on 15 March.

16
Germany suspends certification of the Nord Stream 2 pipeline led by the Russian energy company Gazprom.
An indefinite strike in the metal sector in Cádiz. 20,000 workers are affected.

17
La caixa del Llure:
IMPOSSIBLE?
created by Marina Baixas and Júlia Mata

What can children learn with LA CAIXA DEL LLURE?
Marina Baixas: They can learn about the freedom to create whatever they want: in the theatrical and objective realm we show how they can talk about everything they want, using a very simple material such as white paper. And in life, they have the freedom to create the world in which they want to live, to make whatever they believe is important to them possible, or whatever makes them happy. To create the possibility for them to live in the world they want to live in and with what they already have - they can achieve a great deal!

Public health: waiting times for surgery are 152 days in Catalonia, and 121 days for an appointment.

Russia deploys troops near its border with Ukraine. Putin denies wanting to attack.

18
L'oncle Vanya
by Anton Chekhov
directed by Oskaras Koršunovas

What was the experience like working on a production between two countries, led by Oskaras Koršunovas?

Julio Manrique: Oskaras Koršunovas arrived in Barcelona with some of his regular team: Antanas (music), Gintaras (the set designer) and Artis (video). They are an enormously talented and generous group of people. And they have been working together for a long time. This means they know each other well and understand each other quickly. Oskaras told us a lot of stories and tales during the rehearsals, about fascinating "battles" inside and outside the world of the theatre. Stories from his native Lithuania, from present-day Moscow, where he premiered Chekhov's *The seagull*, which he told us went down like a bomb that blew up the famous fourth wall that Stanislavsky had erected in the same theatre with the same play more than a hundred years earlier. We talked about art and life. He also asked us questions, a lot of questions, about Barcelona, about Catalonia and about Spain. And we gradually fell under a kind of spell and ended up staging a *Vanya* that was simultaneously very Eastern and very Catalan, very old and very modern, very much from there and very much from here, and very much from nowhere and everywhere.

The MNAC opens a major exhibition dedicated to Gaudí. The exhibition will travel on to the Orsay Museum in Paris.

20
Riots in Rotterdam after a COVID denialist demonstration. 51 people are arrested.

22
New York City Council removes the statue of President Jefferson because of his history as a slave owner.
Austria reimposes lockdown due to the new wave of COVID infections.

23
A storm hits the Terres de l'Ebre region.
The Chinese manufacturer GWM refuses to take over Nissan's old factory in the Zona Franca.

24
Social Democrats, Greens and Liberals agree on the future German government.
27 migrants drown in the English Channel.

25
Spain's Supreme Court rules that all Catalan schools must teach 25% of classes in Spanish.
The metalworkers' strike in Cadiz ends after days of protests in the street.

26
José y la Barcelona disidente
script and directed by Úrsula Tenorio
Lalinea

You're José's great-granddaughter: what does the production mean to you?

Úrsula Tenorio/Lalinea: I often wonder what my uncle would think of all this, and sometimes I'm afraid to share his private thoughts with everyone. I try to do it respectfully, based on his memory and respect for him. When we talk about it as a family, everyone gets emotional, it's healing. Everyone thinks about him and shares their thoughts about how he handled the situation at that time. Seeing that his memory is no longer part of a silence, pity or shame makes me realise how important it is to recover his story.

27
The writer Almudena Grandes dies.
Alarm spreads in Europe due to the highly contagious omicron variant of COVID.
Thousands of police officers protest in Madrid against the reform of the "Gag Law".

30
The architect Oriol Bohigas dies.
The singer and dancer Josephine Baker enters the Pantheon of French Heroes.
A German court convicts a jihadi of genocide against the Yazidis.
Barbados declares its independence from the United Kingdom as a republic.

DECEMBER

1
Casa
created by Cross Border
script and directed by Lucía Miranda

What do you want the audience to take home with them?
Efrain Rodriguez: Angel wants the audience to leave the theatre like someone leaving a friend's house after being told a secret. Pilars want them to leave and ask themselves which one is their home, if they have one, if they take care

of it, if they honour it. Macarena wants them to leave full of strength to fight for a decent home for all. Caesar wants the audience to hear the dreams of others and their own. Roman wants empathy - he always wants empathy. I, Efraim, want the audience to leave with a varied snapshot of today's landscape, wanting to talk about rights, privileges, inequalities... and as Freire would say, "with criticism and with hope".

A family squatting in a former bank office in Plaça Tetuan in Barcelona dies in a fire.
NATO threatens Moscow with economic and political sanctions if it attacks Ukraine.

3

The Government of Catalonia creates the COVID Passport for access to bars, restaurants and gyms.
Europe approves the payment of ten billion Euros, the first tranche of the European Recovery Fund to Spain.

7

The EU threatens Russia with heavy sanctions if it invades Ukraine.
World Inequality Lab: the richest 10% holds 76% of the world's wealth.

8

The Social Democrat Olaf Scholz is elected the new Federal Chancellor of Germany.
The work on the spire of the Virgin Mary at the Sagrada Familia culminates with the lighting of a star.

13

La guerra dels mons
by H. G. Wells
adapted and directed by Atresbandes (Mònica Almirall, Albert Pérez and Miquel Segovia) and Guillem Lloiot

What was the process of creating the show in radio theatre format like? Was this your first time using it?

We'd never worked in this format, and we were very interested in the idea of being able to investigate the artistic possibilities that the commission offered. As a company, we've reached a point where we're very interested in creating sound and the importance of sound as a discursive element, not just an atmospheric one. With this sound project we did some formal research, just as we do when we start on one of our stage plays. And we asked the same questions: what radio theatre would be like for us today, and what radio theatre would be like for us to listen to. We wanted to work with sound as the protagonist, sound as the creator of conflict and sound as the narrator of the story (rather than words, which usually play this role). What we are offering is a sonic journey through the imaginary of the novel.

The actor Verónica Forqué dies.
The eruption of the Cumbre Vieja volcano of La Palma officially ends.

14

Escola de pensament:
Drama of the institution
guests: Nil Martín and Joana Masó

What would the institution's playwrights look like?
Nil Martín: The journalist Juan Cueto always said that a generational crisis is just as important as a class crisis or even more so, because they are class crises between generations. We must never lose sight of the fact that the dinosaurs are figures that accumulated power, who have been able to occupy a position for some time, an institution, but they are also artists who have become institutionalised, and throughout all this time, they have accumulated prestige and economic, social and professional capital. It was very difficult for them to reach that position, because they are the generation that lived through the Transition to democracy which was a very difficult time. They are the typical people who are fed up of telling us: "You don't know how lucky you are, because I lived through the post-war period." And you say: "Okay, but now there are other conflicts. You lived through the post-war period, but also through a period of transition which was very good for opening things up, because everything had been closed." It was very easy to open doors. These people have taken up these positions and often out of fear or convenience, they say: "It was hard for me to reach this point and I'm not moving". And that hasn't helped the generations that have come afterwards. Even people of the same generation who didn't achieve the position they wanted at that time, and when they went to look for it later, they realised that there is no turnover, that the turnover that democracy seemed to promise is cosmetic.

Joana Masó: One of Francesc Tosquelles' phrases that made the biggest impression on me was: "I've never done such good psychiatry as in wartime, and I have never done as bad psychiatry, I've never had so much difficulty in changing institutions, as in peacetime". It's a phrase that makes you want to cry. You can't do anything in peacetime. You can't change institutions or carry out revolutions. What he wanted

was

doesn't perform performative acts (doesn't do things) but that theatre takes away the frames of reference for things to be seen differently. This seeing of things out of their original frames of reference, enables us to see them anew, to watch without taking them for granted. This seeing of often very common things completely anew is the basis of the thinking in the theatre. We can see things, objects, people, emotions, thoughts in a new light, in new context, in relations to new things. Often as Samuel Weber says this situation does not lead to creation of new knowledge about things. There is no conclusion. No new truths. The gesture of seeing things outside of their everyday frames of reference is there to set thinking in motion. It does not create new information necessarily, but it creates possibilities for numerous new relations between things. All theatre has a potential to be a place of queering.

This thinking has countless number of outcomes. Each audience member watches and sees in their own way of course. But this thinking happens together with others, others are present, and this presence influences our thinking. We think together.

In contemporary performance, that is often devised starting from a hunch, a thought and idea, a topic, a material: the process of making a performance is an exploration, a way of thinking through creating. Artists are finding out what they are thinking only through the process of rehearsing – through playing with the material, playing with relations between things, shuffling, and reshuffling. It is a thinking through doing. And this thinking process often continues when audience arrives, during the performance. The thought continues to be developed with the spectators. And the artists can find out more and more every time.

It is very important to note that this thinking often happens outside of language, and the rational thinking that can be expressed in language is only a part of it. This thinking is a thinking through experiencing, with all the senses, a form of intuitive thinking. Thinking with the whole body.

In a world in which things that can be counted, categorized, and named have priority over all the other things: this way of thinking outside language and rationality – this thinking through doing, with others and with the whole body – is a precious activity.

18 Performances of *Casa* are cancelled.

Complete lockdown in the Netherlands.

19 Gabriel Boric, a left-wing candidate, wins the second round of the presidential election in Chile.

20 Joan Subirats is Spain's new Minister of Universities. Josep Lluís Trapero is dismissed as head of the Mossos d'Esquadra Catalan police force.

21 The journalist and writer Joan Didion dies. The Parliament of Catalonia approves the 2022 budgets of the Government of Catalonia with the abstention of Els Comuns.

22 Catalonia returns to the curfew, the closure of nightlife and restrictions on capacity.

23 Thirtieth anniversary of the end of the Soviet Union. Death of Desmond Tutu, winner of the Nobel Peace Prize in 1984.

24 **Misericordia**
written and directed by Emma Dante
Compagnia Sud Costa Occidentale

How is the concept of prostitution, motherhood and gender violence dealt with?

Lucia, who works with Anna, Bettina and Nuzza's partner, is kicked and punched by the man who got her pregnant. Lucia dies suddenly when Arthur is born. Anna, Bettina and Nuzza adopt him, take care of him, and raise him despite their degradation and poverty. There is something deeply human and merciful in their gesture. The three mothers unconditionally love a flawed being who they did not give birth to. For me, motherhood has to do with this dazzling treatment of love, in which sex, social status and whether or not you are a biological mother are not important. I believe that everything that has to do with nature is about sharing and love, and not about organising the roles of the traditional family.

The mother and father are ambiguous, indefinable figures, and should be maintained as open figures without any precise definition. A boy or a girl can be happy with two or three mothers, without necessarily noticing the absence of a father. And vice versa. Our society should finally understand the priority of the child, which must not be limited to establishing

the roles of the traditional family - there are traditional families in which children are extremely unhappy, and unconventional families with indefinite roles in which the children grow up happy and free. The role of the mother can also be played successfully by a man. In my family, for example, I'm my son's father, while my husband is much more maternal than I am.

The Russian Supreme Court orders the closure of the NGO Memorial, founded by the winner of the Nobel Peace Prize Andrei Sakharov in 1989.

29

Mazùt
created and directed by Blai Mateu Trias
and Camille Decourtey
Baró d'evel

What do you want to convey with the play?

Blai Mateu: We create productions as a response to the previous production. Before *Mazùt*, we had done *Le sort du dedans*, a show with a canvas, a double bass and with Bonito, the horse. So the idea was to get more into the world of movement and a more plastic world. The meetings with Mal Pelo and with Benoît Bonnemaison-Fitte were to try to create some new writing, as we fulfilled our dream of producing a show with a canvas with *Le sort du dedans*. It was a question of starting to look for new fronts and new challenges, and *Mazùt* was really the first phase in this type of writing that we were later also able to come back to in *Là* and in *Falaise*, where all sorts of languages are combined: music, theatricality, body, movement and plastic stage design. It is all part of the same world, and it also allows us to move towards images that are perhaps more abstract but which connect with very specific emotional points for us.

30

Spain reduces the isolation period for those infected with COVID from 10 to 7 days.

31

Inflation in 2021 reaches 6.7%, price rises not seen since 1992.

JANUARY

1

2021 ends with an inflation rate of 6.5%, the highest since 1992.

4

Health allows pharmacies to activate the health protocol for positive self-tests COVID.

5

Kazakhstan declares a state of emergency over demonstrations.
The law designates pets as living beings with sensitivity.

6

Report by the Spanish Ministry of Health: it warns of increased consumption of anxiolytics and sleeping pills among adolescents.

7

N.E.V.E.R.M.O.R.E.
conceived and created by Grupo Chévere
script written and directed by Xron

Where does the title come from?

Xron: The title refers to Edgar Allan Poe's poem entitled *The Raven*. In the poem, a man who has lost his beloved receives an unexpected visit from a raven that enters his room. The raven responds to the man's desperate questions with an answer that he does not understand: *Nevermore!* This response, which is meaningless to us today, represents our civilization, which is incapable of understanding how nature and the planet is crying out because of the devastating exploitation we are subjecting them to. It is also a reference that was widely used at the time of the Prestige oil tanker catastrophe and which we have returned to, because it would be a poetic English translation of the name of the public platform that emerged in response to the poor management of the catastrophe and which we all remember: *Nunca más! [Never again!]*

One third of the Spanish population has received all three doses of the COVID vaccine.
The actor Sidney Poitier dies.

8

Inflation in the Eurozone reaches 5%.

11

Escola de pensament:
The child as a school of thought
(play, creativity and representation)
guests: Santiago Alba Rico and Marta Horro

The child as a school of thought?

Santiago Alba Rico: Philosophy is justified precisely by the fact that we lack questions, and by this game in which we say that philosophers and children ask questions because they have not yet internalised all the answers. A child is domesticated and defeated as soon as they internalise this articulated series of social responses. For example, I really liked this question from a girl: "Why do we call ourselves the same thing when we are dressed and when we are naked?", because I still have the same name with and without shoes. It's a time when your body is no longer the centre of your life, and you begin to realise that there are things outside it, and you question the characteristics of your identity, you recognise yourself in the mirror but you question that identity. I remember other equally disconcerting answers from children, such as the one Rafael Sánchez Ferlosio received from his daughter when she was very young. He asked her which part of her body she thought with, and she said the tip of her tongue. "We think with our tongue," and that's very interesting because it is true that we think with language. Another answer that I really like because it has to do with childhood, with bodies, with vulnerability: once I decided to ask my (many) friends who are children what children are for. What a terrible question. It's as if you were forced to question his own existence or the value of existence. There was a girl who gave me a wonderful answer: "Children are for looking after". A tautologically wonderful answer to remind us about the extent to which the existence of civilization depends on caring for the world.

Marta Horro: According to social psychology, identity is constructed on the basis of language. A child with language learns to speak, and as they learn to speak they learn about values, behaviours, attitudes, rules, norms, conventions and agreements. And they grow in this sense. The metaphor of Nietzsche, who uses philosophy for genealogy, on how to be a child after we have gone through all this experience we have acquired, when we have already travelled along this path of language, is very important: we cannot shed our own experience, but we can subvert the rules and conventions that we are aware of and which exist in our language. There is a transvaluation of all values, as Nietzsche says: in other words, what was once good or bad is now the opposite. It is what the superman of the future must do, and what embodies the figure of the child in the metaphor in *Thus spake Zarathustra*.

12

La taula:
Tables, object and subject
with Quim Bigas

13

The virus that causes multiple sclerosis is discovered.

14

Performative lecture:
Collected Screams
with Sarah Vanhee

How could artistic expression incorporate the scream, while maintaining its capacity for denunciation and agitation?

An artistic expression can incorporate the scream when it comes from a place with freedom and a refusal to be efficient, to be the best, to be understandable, to be polite, to make sense, to fit in, to be contemporary, to be contained, to be named.

The USA accuses Russia of planning sabotage to justify an invasion of Ukraine.

Catalonia reaches one and a half million COVID infections.
The architect Ricard Bofill dies.

16

KATHARSIS
O Barco / The Boat
installation/performance by Grada Kilomba

How do we end the narrative they have given us?

One of my greatest motivations is thinking that we are a generation that needs to unlearn what we have learned. I think that a lot of the things we've been told don't help us tell the story we want to tell. All the vocabulary which determines the language and the places we pass through, which are so often spaces of dehumanisation. We need to be more experimental, to go far beyond the disciplines they have given us by remembering that all of them played a crucial role in building colonialism. Everything we know about philosophy, anthropology, ethnology, psychology, medicine, photography, film, and theatre is based on the pride of having participated in the construction of white supremacism, in the production of who or what can represent the human condition, and denigrating bodies and identities that are not supposed to represent the human condition. We must always remember that the production of knowledge is always related to power and violence. The most urgent task of artists, teachers, bakers, everyone, is to create platforms for creating new

vocabularies. I'm only interested in telling stories, and each story has its own way of being told. And I like to be wrong. I'm not worried about failure. I'm worried about not being present. Presence is important for telling a story, it makes it work. We come from disciplines that demand perfection, and we have to experiment on a face-to-face basis to find out which stories we want to tell. And that is the basis for decolonising knowledge: going beyond disciplines. I always tell my students at university to forget everything they have learned. The education system is terrible, and we have an obligation to dismantle it and think about how we want to re-learn, and above all to understand that the language we have been given cannot be used to tell the stories we want to tell.

The Spanish Ministry of Health estimates that 25% of the population has been infected with COVID. The tennis player Novak Djokovic is expelled from Australia due to not being vaccinated.

17

Intermon Oxfam Report: COVID has increased inequality between the rich and poor.

18

The works on the central section of the L9 of the Barcelona metro resume.

19

KATHARSIS
Con versos
company El arabesco

The Museum of the History of Catalonia inaugurates the exhibition *The Catalàs, photographers of a century*.

20

The US President Joe Biden predicts Russia will invade Ukraine.

21

KATHARSIS
Silenzio!
directed by Ramona Nagyabýnska de Barbaro

Based on the research you've done for your show, what do you think defines us as people?

The need to act.

The curfew ends in Catalonia.

22

Senior officials of the fire brigade of the Government of Catalonia are accused of alleged corruption.

24

The Church announces that it will return a thousand properties that it had registered without owning them.
The activist and philosopher Judith Butler wins the Catalonia International Prize.

The Hermitage Museum officially rules out opening a new branch in Barcelona.

25

Scotland Yard investigates parties in Downing Street during the lockdown.

26

The Government of Catalonia abolishes the COVID Pass.

27

Dies blancs
created and directed by Fabrice Murgia
ITTeatre project

Dies blancs is loosely inspired by Timothé Le Boucher's graphic novel *Ce jours qui disparaissent*. What have you kept from the original and why were you inspired by it?

Fabrice Murgia: I was impressed with the speed of the script, which works based on contrast. We see the life of a man on the scale of a life. It's very long, considering the scale of the universe. I was also moved by the authenticity of this young author, who talked about a universe he knows, about uncertainty when finishing school. Those are questions I remember. Doing theatre, telling stories ... but why? What does society expect from me? What does it impose on me and how do I resist it through my choices? By making certain compromises, will I not end up forgetting who I am? The plot and rhythm of the graphic novel are very well combined, it's a great comic. However, it's only one working raw material that I have mixed with others. Only the principle of dissociation is left in it. For example, we've added the concept of political commitment, which is at the heart of the story. From the first scene, our story goes to another place, talks about another life, with other characters. So we can't say it's an adaptation, but for me it was important to mention the graphic novel because it's so much more than an inspiration. I also wanted to acknowledge the author because of the feeling

I had when reading the graphic novel, which made me decide to try to replicate it in the theatre.

The EU authorises Pfizer's pill against COVID.

28

Valls celebrates the first post-pandemic Decennial Festivity.

29

KATHARSIS
The Hamartia Trilogy
created and directed by Jaha Koo

In your trilogy, you focus on the clash between Eastern and Western cultures. But what do we have in common and what are our differences?

The clash of Eastern and Western cultures was a historical tragedy and an imperial abuse by the advanced countries. In the process of cultural turmoil, the disadvantaged were deprived of their rights: the right to the opportunity for autonomous modernisation and their own revolutionary will. As a result, the cultural backdrop of the disadvantaged had an ambivalent relationship with this clash, regardless of what they wanted. A situation of "neither confirm nor deny": I only confront my cultural heritage with what the East and the West have at the same time. Meanwhile, Western culture has consumed Eastern culture as a goal of conquest or as a possession. Finally, the East and the West have had a shared regressive cultural homogeneity. But today there are people who want a better understanding of radical heterogeneity rather than homogeneity, as an advanced factor on both the Eastern and Western sides. I think the progressive common good we have is the people.

Eighty-year-old Sergio Mattarella will serve another term as President of the Republic of Italy due to the lack of any other possible candidates.

30

KATHARSIS
Together
by Leja Jurčić and Marko Mandić
in partnership with the director Bojan Jablanovic and the writer Semira Osmanagic

What do you think defines us as people?

Leja Jurčić and Marko Mandić: That is exactly what we asked ourselves when we were creating *Together*. And in the performance we show that it is not easy to define anyone, but it's also not easy to stick to definitions of oneself or another person.

L: However, it seems that all definitions are disintegrating today. I also think we want definitions just to feel more or less secure in our lives, in this immense Universe. Life is much more chaotic than we want it to be or we can accept. Could we say that life is so predictable that we don't really need definitions? We seem to prefer life with the wrong definitions to life without definitions.

M: A definition or statement that defines us today in particular, unfortunately, and which is going through my head is the phrase from a play, *The Party*, written by Sally Potter and based on the film of the same name, which I am currently working on - in addition to preparing for the Barcelona version of *Together*. It says that our education and economic situation determine our overall health and our life expectancy much more than diet or exercise. That's very sad. But even so, I think it's worth making the effort to change things. Ourselves and the world. At least for six hours.

L: Something we touch on in our programme that I think defines human beings a lot from birth is the sense of touch. It is interesting that *Together*, which also talks very intensely about what it really means to touch, premiered in early 2018, two years before every second of physical contact posed a threat. Not touching is something that defines us intensely as a society, at that particular time. Physically and also mentally. The distances between people are huge at the moment. Although spiritually, I feel that there are perhaps more contacts possible.

31

The Socialists win the general election in Portugal.

Terra baixa
by Àngel Guimerà
directed by Roger Bernat

Why return to a classic like Guimerà's Terra baixa?
I am not so much interested in Guimerà's classic as in the place it occupies in our memory. *Terra baixa* is the typical text that everyone knows, but nobody has read. And Fabià's staging of it turns it into an icon, an object that becomes part of our identity, even if we don't understand it. Identity is made of strange artefacts.

19

Storm Eunice leaves 3 people dead and 250,000 homes without electricity in Britain.

21

Tenth anniversary of the inauguration of the Filmoteca de Catalunya in the Raval district.
Death of the cartoonist Miguel Gallardo, the man behind Makoki and the founder of the magazine *El Víbora*.

22

Escola de pensament:
Putting the body, an ethical decision
guests: Helena Maleno and José A. Sánchez

Is putting the body on an ethical issue?
Helena Maleno: In the frontier territory that I know, violence is simply based on a lexicon with three words: victims, criminals and invasion. In these three words, there is not even a story that can define the lives of thousands of people. That's why it's important to build another story and to know where it is. To show that there are other stories that contradict this lexicon, that there is another narrative, another way of explaining things based on resistance. When we talk about a frontier territory we're also talking about a moving people, and it's very interesting because it's a people that's moving with hundreds of different languages, but which also constructs shared narratives of resistance during this journey. Everyone who passes through this territory where the lexicon of violence exists knows what the crucial words for resistance are. In my book *Mujer de frontera* I explain how during these very difficult migratory journeys, women come together to talk about their faith and how in informal churches, they tell stories that are actually about violence. In these spaces of faith, they build narratives of resistance that sustained the rest of the community.

José A. Sánchez: Helena's contribution leads us to a reflection on the word or with the words. Because words are always multiple, and languages are multiple, and the ways to understand reality are multiple. It is terrible how language determines us with this lexicon, which in recent years is also not just a matter of language and is linked to a very strong material aspect. In this case, to the issue of the wall and the fence, and how its hardness (which is a word but also a physical and symbolic reality) determines how we understand reality. And how the construction of the walls that enclose Europe, or the walls that surround the occupied territories in Palestine, effectively turn the people who try to cross them and who have always crossed them - because it is part of our nature - into invaders. And how can the experience of travel or a journey can be turned into a supposed act of violence, which makes someone who is trying to do what has always been done into an enemy, and the response to them is violent and militarised as a result. It is not enough to speak or allow someone to speak, but we have to listen to differences and to do this in different languages. We have to resist this violent, monolingual and monopolising lexicon that imposes the language of the border, of the radical division between within and without.

Vladimir Putin recognises the independence of the Ukrainian pro-Russian territories of Donetsk and Luhansk.
The Spanish Council of Ministers approves the new guaranteed minimum wage: 1,000 Euros.

23

Crim i càstig
by Fyodor Dostoevsky
adapted and directed by Pau Carrió

The Sala Fabià Puigserver in Montjuïc is being completely transformed for your production. What is the theatrical approach behind the production?

In the background there is something in the Sala Fabià Puigserver, which is a theatre that is a European square and porch, which is very many streets of St. Petersburg and is at the same time a mixture of both historical and completely contemporary material. It is also true that we make a kind of inversion of the theatre. We put the characters where the audience usually sits, and the audience where the performers who perform the production usually are.

La caixa del Lloure
Infinitus
created by Magda Puig Torres

How do you combine realism with surrealism and the future with the present?
It all starts when someone slips up and starts falling. They fall into an unknown space, with an unknown floor and some unknown walls. What relationship will that person establish with the space? The space is not just the four walls that seem to define it, but also its entire constituent ecosystem of elements, shapes and colours. The person seems to come from a world that we would consider "real", and the space with which they interact does not work with the same logic. And like in any relationship, neither the person nor the space will be immune to the other's influence.

Exhibition:

Sièvia: ecos i ressonàncies Fabià Puigserver (Montjuïc)

24
Russia invades Ukraine and declares war.
Pablo Casado remains president of the People's Party until the extraordinary congress on April 1.

25
The Mobile World Congress vetoes the presence of the Russian delegation.
Russian banks are excluded from the SWIFT system for interbank payments.

26
Xavier Antich is elected as new president of Òmnium Cultural, replacing Jordi Cuixart.

27
Vladimir Putin announces he is placing the Russian nuclear arsenal on high alert.

28
Inauguration of the Mobile World Congress, which is once again receiving visitors.
500,000 women and children escape from Ukraine.

MARCH

1
The Munich Philharmonic dismisses Valery Gergiev as chief conductor due to his close ties with Vladimir Putin.

2
La taula:
The table: What do we do (what are we) in the face of cultural novelty?
with Isabel Sucunza

One million refugees have fled the war in Ukraine.
The Spanish Public Prosecutor shelves all its investigations against Juan Carlos I.

4
Creative exchange residencies:
Un forat en espera
with Calvin Ratladi

5
The Russian Duma approves a bill that penalises spreading "false" information with up to 15 years in prison.

6
The legendary exploration ship Endurance, which sank in 1915, is found under ice in the Antarctic.

7
The musician, poet and singer Pau Riba dies.
Sis dies corrents by Neus Ballús wins the Gaudí Prize for Best Film.

7
Work begins on extending the tram line along Barcelona's Avinguda Diagonal.
Report by the Municipal Data Office: the purchasing power of Barcelona's households has fallen by 7% since 2019.

8
International Working Women's Day
2 million people have fled Ukraine.
The price of a megawatt-hour reaches a record high of 700 Euros.

9
Alberto Núñez Feijóo presents his candidacy for president of the People's Party.

10
The 5th Metropolitan Dance Festival begins.
The Hispanist historian John H. Elliot dies.

12
Dansa Metropolitana: Amber
conceived and directed by Adrienn Hód Hodworks

Inflation reaches 7.6%, the highest level since 1986.
Saudi Arabia executes 81 people in a single day - more than in the entire year of 2021.

13
Riots in Corsica following a protest by nationalist groups over the assassination attempt on leader Yvan Colonna.

14
A la recerca del temps perdut:
Pel cantó d'en Swann
by Marcel Proust
adapted by Josep Maria Pinto
directed by Jordi Bosch

The novel was a new narrative for the twentieth century, and turned the way time was narrated upside down. What role does time play on stage in the recital format, and how is it reflected?

Josep Maria Pinto: *In Search of Lost Time* is in fact a massive experiment on the texture of time, in which many factors come into play. One of the most important is the length of the novel itself, as well as its long periods and long sentences, with a syntax that is simultaneously complex and colloquial. This aspect is one that I have tried to retain in my adaptation.

The Platform for the Defence of the Goods Transport Sector calls for an indefinite stoppage due to the price of fuel.

15
Catalan teachers demonstrate on the first day of the strike against the policies of the Catalan Ministry of Education.
The Burkina Faso architect Diébédo Francis Kéré wins the 2022 Pritzker Prize.

16
The Russian army bombs the Mariupol Drama Theatre, where a thousand Ukrainian women and children are sheltering.
Russia is expelled from the Council of Europe.

17
Dansa Metropolitana: Toná
script and directed by Luz Arcas La Phármaco

18
Spain supports the Moroccan plan for autonomy for Western Sahara, ending its support for the 1975 UN opinion.

19
Dansa Metropolitana: PLI
conceived and choreographed by Viktor Černický

The new apostolic constitution *Praedicate Evangelium* opens the way for women to head departments in the Vatican.

21
A la recerca del temps perdut:
A l'ombra de les noies en flor
by Marcel Proust
adapted by Josep Maria Pinto
directed by Jordi Bosch

The Catalán Supreme Court cancels Barcelona's low-emission zone, which restrict access to the most heavily polluting vehicles.

22
The Russian dissident Aleksei Navalni is sentenced to 9 years in prison.
The Spanish Council of Ministers approves the new artistic employment contract.

23
Síndrome de gel
script by Mohamad Bitari and Claudia Cedó
conceived and directed by Xicu Masó

What has been the biggest challenge for you in this production?

Judit Farrés: We provide a voice, we give a voice, we amplify this subject and we present it on the stage based on the texts of Claudia and Mohamad, with staging by Xicu. The hardest part is containment, and the work not ending up flat. The subject is a tough one, and needless to say: it's very tempting for an actor...

Seat-Volkswagen announces that it is establishing its battery plant in Sagunto.

24
30 days of war in Ukraine.
The political parties ERC, PSC, JxCat and En Comú Podem agree on the reform of the Law on Language Policy that makes Spanish the language of instruction in schools.

25
The EU agrees to the 'Iberian exception' limiting energy prices.

28
A la recerca del temps perdut:
El cantó de Guermantes
by Marcel Proust
adapted by Josep Maria Pinto
directed by Jordi Bosch

The Russian independent newspaper *Novaia Gazeta* closes following Roskomnadzor's warnings.

29
Escola de pensament:
Voices from the desert
guests: Laila Karrouch and Silvia Munt

Where are the voices of the desert?

Laila Karrouch: I didn't go to school, I played in the yard and it was all oral every day. In the end you end up developing your imagination, you end up embedding this very personal vocabulary that you carry around with you all your life, and you don't know how to get it out of your mind, even when you have lived abroad for many years. That's why I think of expressions and other words that I don't think have a literal translation. You can have some idea about what they mean, but you can't translate them. I often don't do it deliberately - they just come out. And when I think about it and try to find a translation in Catalan and I can't find it, then I write it as it is, and I try to find an equivalent, but that's all, an equivalent. Silvia Munt: When I get to know the desert, the Sahrawi people and understand that this is not the West, I open a lid that was sealed, which shows many virtues that we have neglected here, and you begin to value life in a place where there is nothing. Where there's apparently nothing, right? And as Saint-Exupéry said, 'The thing that is important is the thing that is not seen'. A physical experience. I said: I hardly sleep at all, and I feel great! There was an intellectual, emotional, physical change, which the desert caused in me, which detoxified me. And that led me to know the Sahrawi people at a very idyllic point in time. I got very involved because it seemed brave, an injustice ... it seemed like an absolutely unbearable cause, especially when you're there. I'm a voyeur of the desert. I've been there and I've been understanding it, but I think it's true that it transformed me. And from time to time it's very good to go back there and look at life from somewhere else.

The agreement for Barcelona to host the 2024 Americas Cup is signed

30
Resident artists:
Understory, 1: Intercanvi de cromos
created by Xesca Salvà and Marc Villanueva Mir

What or who inspired this new project?

Marc Villanueva Mir: We began with the inspiration of Lynn Margulis, an American biologist who primarily worked with bacteria and other microorganisms. It was a question of finding out about how this woman understood the world and life, which resonated with us and interested us a great deal, and led us to start doing this research and sparked our interest in biology, and in the things we can't see and the entire realm of microorganisms. This is based on the understanding that microorganisms are beings that are different from us, but at the same time, they are us because we are also made up of them. There are no clear divisions or boundaries. You can't say where one thing begins and the other one ends. In fact, our project revolves around life, the types of life that we can't see, how we live together and how it transforms the way we understand the world and basically, how we understand ourselves and our place in the world. Xesca Salvà: Somehow we discovered that microorganisms and all these "micro" things created life on Earth, and will undoubtedly be the things that survive when we humans have disappeared.

4 million people have fled Ukraine.
Inflation reaches 10%, the highest rate since 1985.
The women's football match between Barcelona and Real Madrid at the Camp Nou is watched by a world record number of spectators.

31
First complete sequencing of the human genome.
The Organic Law for the arrangement and integration of

Professional Training, which consolidates the dual nature of the training, is published in the Spanish Official State Bulletin.

APRIL

1
Marta Ortega takes over as president of the Inditex group.

2
The President of Sri Lanka declares a state of emergency over protests over fuel shortages and power cuts.

3
Alberto Feijóo is elected as new president of the People's Party.
Fidesz wins an absolute majority in the Hungarian general election.

4
Elon Musk reveals that he is now the major shareholder in Twitter.
The Gran Teatre del Liceu celebrates the 175th anniversary of its inauguration.

5
The Spanish council of ministers approves the reform of higher secondary education.
Inauguration of the London Book Fair. Catalonia plays a central role in the Spotlight programme.

6
The Spanish Supreme Court rules that surrogate gestation commodifies children and pregnant mothers.

7
Ketanji B. Jackson becomes the first African-American judge to be confirmed by the U.S. Supreme Court.

8

Imitation of Life
by Kata Wéber
script by Soma Boronkay
directed by Kornél Mundruczó
Proton Theatre

What effect would you like to have on the audience with *Imitation of Life*?

Kornél Mundruczó: I want my shows always to have the same impact: I want to give a voice to people we don't usually hear: the voices of outsiders from all eras. And this can happen even in conservative and bourgeois circles. I'm not interested in bourgeois art or critiques of it. Art has meaning for me when it doesn't provide answers, but instead when it shows something that is hidden behind other things.

Creative exchange residencies:
Virgin Mary Performances / La ciutat i la por
with Paula Blanco and Klaudia Hartung-Wójciak

Did you find common ground in your respective projects?

Klaudia Hartung-Wójciak: It may sound important, but we've found some common ground: we look for something in marginal issues, or in voices that we don't hear every day. For example, when I look for these images of the Virgin Mary I look for things that aren't obvious, abandoned or small things, which I call *rare images*. Something that we can't see at first glance.

Paula Blanco: In a way, my work is connected to it because despite being different, I'm also interested in the margins, I'm interested in silence, this present, these people who remind us of their silence with their present.

Theatre and War

by Roman Dolzhanskiy
theatre critic, director of the NET festival and artistic direction assistant on the Theatre of Nations in Moscow

All theatre people with whom I have been talking in recent weeks are confused: what should the theatre do now, what plays to stage, how to talk to the audience? What should the theatre do when there is a war going on in Europe? There are few options.

The first is to continue working as if nothing had happened. "The theatre is a place of art, a refuge from life, we should just do our job," - theatre people sometimes say. To rehearse, to look for new ideas between and behind the lines of *Hamlet*, *Tartuffe* or *Cherry Orchard*. But as we understand, this will not work. The theatre, voluntarily losing touch with the time and the society, is doomed to die out.

The second way is to distract people from the cruel reality. During the wars, comedies and melodramas were always staged. And the audience always responded gratefully to the kindness of the theatres, inviting the audience to forget. Many will follow that path even now, and there is nothing to condemn them for.

The third way is the flourishing of documentary theatre. The

war in the Ukraine has already brought so many personal dramatic stories that they have to be told, they are already waiting to be presented, to be heard. In addition, theatres will experience pressure from society and the politicians. But is there any hope of finding genuine artistic discoveries along this path? I do not know. I am not sure.

Finally, one more way. It is the most complex and, in my opinion, the most honest one - in front of theatre itself, in front of whole society, and in front of the present audience. No matter how pathetic it may sound, the theatre must remember about its humanistic function. And to put it in the first place while choosing the repertoire and the artists to collaborate with. Not forgetting either

Performative lecture:
Women of the Seven Seas
by geheimagentur

Why is the sea the best place for political action and utopias?
Because the sea challenges the way we think about territory, and can shake it up.

Because everything seems different at sea.
Because the sea connects everyone on this planet, which means it can create unusual connections.
Because there are many different actors at sea, and they can get to know each other: seafarers, tourists, migrants, athletes, researchers, pirates...
Because so many things are decided at sea: if just one ship gets stuck in a canal and blocks it, it affects the whole world.
Because the sea unites us and separates us.
Because the sea is bigger than we are.
And because it's infinitely beautiful.

16
400 million Chinese go under lockdown due to the spread of the Omicron variant and the government's "zero COVID" policy.

17
Barcelona 2020 Socio-Demographic Survey: 400,000 Barcelona residents born abroad / Digital nomads: 14% of the unregistered resident foreigners are young people aged 25 to 34.

18
The New Yorker publishes an investigation by The Citizen Lab on how the Israeli Pegasus software has spied on more than 60 people in the Catalan independence movement.

19
Escola de Pensament:
Scripts of the paradox
guests: Albert Arribas and Begoña Román

What are the dramas of the paradox like? What do we mean by a paradox?

Begoña Román: One of the characteristics of our time is excessive acceleration. Everything is going too fast: authorities, traditions, and more or less firm convictions are quickly dissolved. And then there is the need to cling to technology, science and fully comprehensive insurance. There is a massive desire for security precisely because time is speeding up, and because everything is flowing too fast and nothing is solid. The paradox involves recognising imperfection, openness and complexity. I think these are bad times for paradoxes, because we've been led to believe that everything is a technical problem, and has a technical solution: that if there's a problem there's fully comprehensive insurance to cover it, and that if there's no solution, then it's someone else's problem. But the paradox is part of the human condition. It's not that these are bad times for paradoxes - it's a bad time for human beings who don't know how to live. Because the paradox will survive, no matter how we experience it. I do think these are bad times for people who don't know how to live with paradoxes and experience them to excess, as a tragedy. To excess in terms of the bad part, and they don't understand the opportunity it provides to reconsider things.

Albert Arribas: I realised that to me, a paradox only meant an insurmountable paradox. In other words, even if the dictionary says that a paradox is something that is contrary to opinion, the paradox is really this dual condition, an intimate contradiction that characterises human life, theatre and the things that for me are actually more important. It is true that for some time now, the artists with which I have somehow been able to create a family feel a little detached from some theatrical dynamics. In the sense that what interests and matters to us about the theatre is upheaval, the idea of upheaval, which is the moment of stopping, of 'crossing the precipice'. The moment when you suddenly stop and see that you're on the other side of the precipice from where you were, and so you find yourself within a paradox that you don't know how to resolve. That moment of pausing, of non-understanding and acceptance of non-understanding, is undoubtedly the most extraordinary moment in the theatrical experience. And on the other hand, it's true that there is a certain dynamic in the theatrical experience towards what reducible paradoxes, or in other words, false paradoxes, contradictions and inconsistencies. This inconsistency has a dialectic that can be resolved with various social, human, economic changes. When a play teaches you that it's possible to resolve a false paradox you're engaging in pedagogy, but it doesn't bring you any closer to the upheaval. It brings you closer to a discourse that could be read or thought, but which has nothing to do with the essence of theatre, which is to realise this congenital inability that all of us on stage and in the audience share when addressing unsolvable problems.

Barcelona is once again overflowing with tourism. The hotels end Easter week with 80% occupancy rates.

20
The Spanish Official State Bulletin ends the obligation to wear a mask in indoor spaces, with some exceptions.

21
Spain's Social Security system has over 20 million people registered as working for the first time.

22
Lengua madre
written and directed by Lola Arias

What kind of debate about motherhood do you consider?

The different profiles that appear in *Lengua madre* outline a story that is their personal histories on the one hand, as well as the history of Spain and the feminist struggles of recent years on the other. It is also the story of the potential of reproductive technologies, and the dilemmas and questions associated with them. And the debate about how to legalise things, or not, and how to make some things anonymous. Let's say the play highlights a lot of issues thinking about motherhood not in terms of an individual decision, but as a political issue. In terms of opening up a political and public debate, on the understanding that it is something that must go beyond the sphere of individual decisions and be thought of as a collective issue: how we want to reproduce ourselves, who with and in what way, and what our ideas is for the future on this issue.

Denmark negotiates with Rwanda to send asylum seekers there in exchange for payment.

23
St. George's Day fills the streets in Barcelona, despite the onset of a hailstorm.
The EC reaches an agreement to pass the Digital Services Act (DSA) to demand transparency from major technology companies about algorithms.

24
Emmanuel Macron wins the French presidential election with 58% of the vote and an abstention rate of 28%

25
Spain's King Felipe VI reveals personal assets amounting to 2.5 million Euros.

26
Brussels agrees to the 'Iberian exception' to limit gas costs to € 50 per MWh.
The 2022 Mies van der Rohe Prize goes to the Kingston University Town House (London) and the La Borda cooperative housing in Barcelona.

27
Vicent Sanchis and Saül Gordillo are dismissed as directors of TV3 and Catalunya Ràdio. The Catalan Media Corporation announces a public application process to choose the new directors for the first time.

28
After All Springville
conceived and directed by Miet Warlop

What role do previous creations play in your imagination?

Both in my workshop and in my imagination, everything is in perpetual motion. The constructive elements merge to create a large revolving mutation. The characters and images in a show burst into the next piece. Some begin to take on a life of their own. So the table in *Springville* - with starched white tablecloths, elegant female legs with black stockings and heeled shoes - bursts into an art gallery to become a stand-alone installation. Twelve years after the show was created, I've picked returned to it as a memory to relive, or like a song I want to cover with a new band. But I have a lot of unanswered questions. How much space do we occupy, physically and mentally? What is the effect of our actions? What are our mutual relationships? How do we put up with each other in a small space? How do we form a community when we barely see each other? There is always something that we miss. It would be tragic if it weren't so funny, because I associate the anguish that follows a natural disaster with the relief created by an animated film or a comedy.

The Spanish Congress approves the Spanish government's anti-crisis plan by two votes.

The heatwave in India raises temperatures to highs of 47°.

29
Inflation falls slightly to 8.3%.
The prize at BCN Film Fest goes to the German film *The conference*, by Matti Geschonneck.
The film *Alcarràs* premières in Catalonia with 10,000 spectators.

30
Food prices rise 10% in April.

MAY

1
The major trade unions focus their demands on wage increases.

2
The Italian Constitutional Court rules on the use of both surnames.
The mobile phones of Spanish president Sánchez and the Minister of Defense were also spied on by Pegasus.

3
The newspaper *Politico* publishes the draft ruling by the conservative judges of the U.S. Supreme Court, overturning the Roe v. Wade doctrine of free termination of pregnancy dating from 1973.

4
Resident company
Canto mineral
written and directed by Laida Azkona Goñi and Txalo Tolosa-Fernández

AzkonaTolosa

How do you reach the stones?

The final sentence in the *Trilogía Pacífico* talked about a beautiful failure, and as a result we discovered that what we had to do now was slow down and listen. And of all the voices that we have to listen to, of all the voices in this world everywhere, which one did we have to listen to? Who should we lend our voice to? Perhaps the quietest things in this universe: rocks, mountains and volcanoes; those which the Judeo-Christian hierarchy has placed at the bottom of the ladder. There are human beings, animals, plants, fungi and then below all of them, beneath everything else, are stones, which according to our tradition are dead, lifeless beings. In *Pacífico*, and with the Mapuche people in particular, we discovered that they believe that everything around them is alive, even the stones, and they are therefore subjects of law.

5
Il cielo non è un fondale
created and directed by Daria Deflorian and Antonio Tagliarini

What is real and how can it be performed in the theatre?
"I attribute this role, that of being an instrument of knowledge of memory and therefore of reality, to my writing", said the French writer Annie Ernaux, whose work was the inspiration for our show. And we agree with what she says. In our theatre, memory is a tool in the search for reality, a memory that changes, that is constantly amplified and reconstructed from the present.

Inauguration of the 1st edition of Model - Barcelona's new festival dedicated to architecture.
Spain's CNI intelligence agency admits to authorised spying on 18 people in the Catalan pro-independence environment.

6
The TV3 talent show *Eufòria* breaks audience records with 18.5% of the audience share.
Sinn Féin wins the elections for the Northern Ireland Assembly.

7
The Taliban decree the mandatory use of the burqa in public places by Afghan women.

8
A la recerca del temps perdut:
La presonera
by Marcel Proust
adapted by Josep Maria Pinto
directed by Jordi Bosch

Ferdinand Marcos Jr. wins the presidential election in the Philippines.
The Government of Catalonia's new suicide prevention hotline receives 1,000 calls on its first day in operation.

10
Paz Esteban is dismissed as director of the CNI.
Inauguration in Barcelona of the first edition of the ISE, the leading fair in the audiovisual sector.

11
The Al-Jazeera journalist Shireen Abu Akleh is shot dead during a raid by the Israeli army in the West Bank town of Jenin.

12
The Saudi oil company Aramco is rated the most valuable company in the world.

According to analysts in the Global Footprint Network, Spain is now entering into ecological debt.
The first image of the black hole Sagittarius A* located in the centre of the Milky Way is captured.

13
Elon Musk announces that he is freezing the takeover of Twitter.

14
Clowns Without Borders:
Betu the clown
company: Albert Vinyes

A white supremacist shoots ten people dead in an African-American neighbourhood in Buffalo (USA).
Ukraine wins the Eurovision Song Contest.

15
According to the US Federal Office of Disease Control and Prevention, more than 100,000 people died from opiate overdoses in 2021.

16
A la recerca del temps perdut:
Albertine desapareguda
by Marcel Proust
adapted by Josep Maria Pinto
directed by Jordi Bosch

Elisabeth Borne becomes the new Prime Minister of France.

17
The Ukrainian city of Mariupol surrenders. The soldiers defending the last bastion of resistance at the Azovstal steelworks are evacuated.

18
Sweden and Finland formally apply to join NATO, with opposition from Turkey.
Seven positive cases of monkeypox are detected in Madrid.

19
Barcelona's mayor Ada Colau confirms that she will stand as a candidate in the 2023 municipal elections.

20
The new viewpoint of the Glòries Tower is inaugurated with the installation Cloud Cities by Tomás Saraceno.

21
A la recerca del temps perdut:
El temps retrobat
by Marcel Proust
adapted by Josep Maria Pinto
directed by Jordi Bosch

22
A gunman shoots 19 children and two teachers dead in a school in Texas (USA).

23
Internacional
conceived and directed by Anna Karasińska

To what extent is the audience the real central character in your theatrical productions?

I try to make my shows 'go', rather than 'tell' them. To make events happen in the here and now. I deconstruct the audience-production-performer relationship so that people really see each other and come into contact with each other. When I do a show, I anticipate what will happen to the people involved, the audience, and what I need to achieve it. I don't think about a subject - the subject is just one medium among many, a 'cover' for the mechanism I have created. I'm interested in using art as a method to release control. I try to keep the audience in a state of ambivalence, laughter and restlessness. I carry their thought, navigating throughout the performance.

Breaking down the idea of what we consider to be real and obvious is the most powerful gesture to transform the world.

26
Les tres germanes
by Anton Chekhov
adapted by Marc Artigau, Cristina Genebat and Julio Manrique
directed by Julio Manrique

27
Escena pilot
Quan vaig començar a fer-me a la idea que em feia gran
directed by Anna Serrano

Why did you choose the rite of passage to work with high school students, and how has it developed in the process?
The idea of working on rituals came about as a result of the

approach involved in Escena pilot, which is to do a collective work with the students. Rituals are mechanisms for cohesion between people - they make us feel that we belong to a group, that we share and inhabit the same space, time, ideology and emotion. The people we worked with during this creative process are in a period in their lives which involves change, opening new windows, and this was the emotional point that all the students shared with each other. Taking the idea of the rite of passage as a central theme and the reflection of the theatrical experience as a ritual, we explored various types of rituals that also had parallels with various theatrical codes, and we travelled from outside the theatre, and the most commonplace ritual - a manifestation or the rituals that everyone performs when they get up - to inside the theatre and the most poetic aspects - such as a ritual of veneration by creating a collective totem.

28
Paris celebrates the men's Champions League final, which was initially scheduled for Saint Petersburg.

31

IN RESIDENCE
Normal
by David Franch with students from the Institut Escola Eixample school.

What does normality mean to you?

For me, normality is a concept that does not exist, but which occupies a space in our society. We all want to be - or be a part of - a normality. We don't want to be left out of society as a whole, which in a way protects us. What these concepts do is to nullify the individual, because if we are all part of a *normal* mass, then individualities disappear. What I am personally interested in is each person's individuality.

JUNE

1
La taula:
The LGTBi community and Catalanhood
with Oriol Puig Taulé

Concert by Pussy Riot at Razzmatazz, with Maria Aliókhina, who has recently fled Russia.

2
Primavera Sound opens its latest edition with Barcelona as its sole venue.

3
Performative lecture:
Moving Earths
conceived by Bruno Latour and Frédérique Aït-Touati
directed by Frédérique Aït-Touati
company: Zone Critique

How versatile in meaning is the title of your performative lecture?

Frédérique Aït-Touati: The title *Moving Earths* must be understood in all its possible meanings: first, of course, there's Galileo's Earth in motion, when he discovers and proves that Copernicus was right: the Earth is not motionless at the centre of the universe, but instead moves around the Sun. But it's also the Earth that moves us today: a moving Earth. And it also moves in a third way: the Gaia hypothesis says that we have to change our conception of the Earth. It's not just a planet, it's also a living thing, something that moves by itself, constantly created and manufactured by living things.

4
Carles Puigdemont does not stand for re-election as president of Junts per Catalunya at the party's congress which begins in Angeles.

10
Understory, 2: Tres raves i dos interregnes
created by Xesca Salvà and Marc Villanueva Mir

14
Escola de pensament:
What can we say when we are speechless?
guest Emmanuelle Laborit
presented and promoted by Albert Lladó

The language of theatre goes beyond the word, in a sense it is a language that makes a body. From that point of view, what is your memory of the first time you went on stage?

On the stage in a theatre, we see the actor's body in its entirety, from head to toe. The slightest movement of the body arouses emotion. So yes, there is a body language that can provoke images, emotions. There is a technique of movement. When we see an actor expressing themselves in sign language, they use their body rather than "speech". But they speak in

a language. So they are sending a message in a structured language.

There are creations by deaf companies in sign language. So it's the equivalent of speech among hearing people, it's the verb. Although sign language involves the whole body, it is still a language for conveying a message. Other deaf companies work without using verbal language - only visual and body language. And it's very different, they're completely unrelated. It requires a technique of movement, it can be a piece by a clown, acrobatics, mime, etc.

That is why we must be careful when we say that the body goes beyond the word, being the sign language of the word. Spoken theatre and physical theatre are different from each other. LSF theatre and body theatre are also different. To me, it's obvious. Just because LSF doesn't use the voice doesn't mean it goes beyond words. In my latest production, *L'èpope d'Hermès*, which was a show for all audiences, I offered a cultural and visual invitation to hearing people. There is sign language, but it is not dialogue, it is not talking. Sign language creates images to enable hearing people to dive into the corporeal dimension.

I remember the first time I went on stage very clearly. I was 9 years old. The production was called *Voyage à la fin du métro*, and it was directed by Ralph Robbins. We were four kids. This is the story: a girl falls asleep on the subway, and wakes up after the terminal, in somewhere unfamiliar to her. She meets a magician, a monster, a monkey and a man with four arms before returning to her world. It was a moment that had a profound effect on me: I had to memorise the text and the dialogues, the scenes one after the other. We did everything: manipulation, changing the sets, installing the accessories, nothing was automated. We had created the monster's mask. The costumes were made by the director. This experience made a big impression on me. And that's what I still love so much now, the pure pleasure. Making your imagination work to create and how to present what you imagine in a concrete way.

Joseph Kahn takes over as editor of *The New York Times*.

A photo under a magnolia tree
by Dima Levitsky
dramatist, director, and conceptual artist

Col·laboradors

entitat concertada amb

membre de

amb la col·laboració de

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors

amb el suport de

entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

TRELLIURE

teatrelliure.com